

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ОТ АВТОРА НА •МОШЕНИКЪТ•

СТИВЪН КАНЕЛ

ВЪВЕЖДАЩА КЪЩА БАРД

НЕПОКОРНИЯТ

Ако нарушиш правилата ще ти вземат всичко!

СТИВЪН КАНЕЛ НЕПОКОРНИЯТ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Шайка продажни ченгета от Лос Анджелис са си въобразили, че са недосегаеми и тормозят града.

Всеки, който се опита да им се възпротиви, бива отстранен незабавно...

Младият, но опитен полицай Шейн Скъли ще се опита да наруши статуквото...

Онова, което открива, е зло в най-чистата му форма: корупция, проникнала до най-висшите управленски етажи.

Стивън Канел съчетава мистерия и насилие, вярност и страст, извайвайки история с толкова непредвидим край, колкото е непредвидима и самата лосанджелиска полиция.

*Посвещавам тази книга на Рой Хъгинс, колега,
съветник, кръстник и приятел.*

ПИСМОТО НА ТЕМА „ЧУЧ“

Скъпи татко,

Чуч пристигна днес следобед, както беше планирано (всъщност, аз го взех). Това задължение вече става едно от най-неприятните. Спрях пред хубавото, скъпо, частно училище, в което Санди го е записала. Наложих се да отида при директора, за да подпише разрешение да го взема. Директорът Джон Сейнтджон е хриптящ особняк с хлътнали гърди и, изглежда, искрено мрази Чуч. „Онова дете от деветия кръг на ада.“ Така се изрази. След като се запознах с Чуч, разбрах, че аналогията е доста уместна. После това недоразумение на природата ми връчи купчина с писмени преценки на учителите. За петнайсетгодишно момче списъкът е внушителен. Задействал противопожарната аларма и се сбил в кафенето — с храна и с юмруци. Господин Сейнтджон информира Санди, че не иска Чуч в училището през следващия срок. И аз трябва да го запиша някъде. Това изведнъж се превърна в мой проблем. Не че момчето няма основания да се ядосва. Писах ти, че Чуч е дете на любовта между Санди и един от старите ѝ клиенти. Нещо по-лошо — Санди не иска Чуч да знае как си изкарва прехраната, затова от трети клас го изпраща в училища с пансионери.

Не е нужно да споменавам, че нямах представа в какво се забърквам. Е, може и да изкарам месеца, докато Санди го прибере или го изпрати при следващия наивник в списъка си. Все ще измисля нещо.

Смятам догодина да дойда във Флорида. Мисля двамата с теб да наемем риболовна яхта, както направихме последния път, да пием бира и да сготвим на плажа, каквото хванем. Тези спомени са най-скъпите в живота ми.

Знам, знам. Стига съм бръщолевил. Липсваш ми, татко! Това е всичко засега.

С обич, твой син Шейн

1.

УПОТРЕБА НА СИЛА

Шейн спеше дълбоко, но въпреки това чу телефона. Настойчивият звън постепенно го изтръгна от съня. Шейн се събуди, обзет от гняв и объркване. В спалнята му беше тъмно. Часовникът показваше 2:16. Шейн намери слушалката и я притисна до ухото си.

— Да — дрезгаво каза той.

— Шейн, той се опитва да ме убие — прошепна женски глас.

— Какво... Кой се обажда?

— Барбара.

Тя шепнеше, но Шейн чу силни удари, сякаш някой се опитваше да разбие врата.

— Опитва се да те убие? — повтори той, мъчейки се да се съсредоточи.

Барбара Молар — Шейн не я беше виждал от два месеца.

Миналата година я зърна само за миг на церемонията по връчване на медалите за храброст в полицейския участък. Съпругът ѝ Рей беше един от тримата наградени.

Чу се трясък, сетне:

— Господи, ела тук, Шейн. Моля те. Той ще те послуша. Напълно е откачил. По-лошо е от всякога.

Шейн чу още един трясък. Барбара започна да пици. Той не разбра следващите ѝ думи, после тя извика:

— Недей! Моля те...

Барбара се разплака. Телефонът ѝ падна на пода и изтрака няколко пъти, явно подритван в отчаяна схватка.

— Барбара? Барбара?

Тя не отговори. Шейн чу сподавено, гърлено сумтене, каквото мъжът понякога издава при секс или борба.

Шейн стана от леглото, нахлузи панталона и униформената си риза на полицаи от Лос Анджелис. Взе пистолета си — после се поколеба, зареди го, затъкна го в ремъка на глезена си и хукна към

гаража. Вече бе седнал зад волана, когато осъзна, че е забравил за Чуч Сандовал, който спеше в стаята за гости. Шейн знаеше, че не трябва да го оставя сам. Вратата на гаража се вдигна и той изкара колата си. Грабна клетъчния си телефон, набра номер и пое по тъмната уличка, отдалечавайки се от къщата си край канала във Венис, Калифорния. Студеният морски въздух лъхна лицето му.

Съседът му Брайън Кели Дъската вдигна слушалката.

— Кой се обажда, да му го начукам?

— Съжалявам, Брайън. Шейн е. Извикаха ме, а Чуч спи в стаята за гости.

— Чуч? Кой е той, по дяволите?

— Хлапето, което ти казах, че ще взема за един месец. Детето на Санди. Дойде вчера.

— О, боже...

— Виж какво, Брайън, отиди да спиш на дивана вкъщи. Ключът е под саксията до задната врата.

— Страхотно място, тъпако. На никой не би му хрумнало да го търси там.

— Направи го, моля те. Много ще ти бъда задължен.

— И още как, мамка му.

Кели Дъската тресна слушалката.

Шейн караше по Уошингтън Булевард, после зави наляво и се отпрати към къщата на семейство Молар. Когато бяха партньори, той минаваше по този маршрут най-малко веднъж дневно, за да вземе Рей.

През целия път Шейн се питаше защо Барбара му се бе обадила. Защо не бе позвънила на полицията? Разбира се, като се замислеше, отговорът беше очевиден. Макар и уплашена до смърт, тя не искаше Отделът за вътрешни разследвания да се занимава с поредния случай на домашно насилие на Рей. Той беше ветеран с дълъг стаж и голяма пенсия. Оплакването можеше да изложи на риск пенсията, половината се полагаше на Барбара.

Въпреки всичко, Шейн Скъли беше последният човек, когото Рей Молар би искал да види в къщата си в два часа след полунощ да му чете полицейския правилник за домашното насилие. *Затова, защо Шейн? Защо не сегашният партньор на Рей?* Шейн мислеше, че знае отговора на този въпрос. Барбара му се бе обадила, защото смяташе, че може да го контролира, да го използва за защита и после да го убеди да

си затваря устата. И той беше на разположение, само на осем километра... Също както преди Шейн ѝ бе сякаш печелившо число на бавно въртяща се рулетка.

Той пристигна до малката, облицована с дъски къща на Рей, спря на алеята зад колата му и изскочи навън. Лампите вътре светеха, Шейн чу сподавени писъци.

— По дяволите, колко мразя това — измърмори той и тръгна към къщата.

За негова изненада вратата беше отключена. Шейн с нежелание влезе във всекидневната на бившия си партньор.

Къщата на Рей винаги му се бе струвала крехка и претрупана. В нея имаше твърде много френска тапицерия на цветя, дребни украшения и лампи. Това беше дело на Барбара и определено не подходеше за бърлогата на улично чудовище като Рей Молар. Той трябваше да живее в пещера, да си готви на огън и да хвърля през рамо оглозганите кокали.

Писъците на Барбара се чуваха от задната част на къщата и Шейн тръгна натам. Той влезе в спалнята и видя как Рей Молар удари слабата си русокоса съпруга в слънчевия сплит с металната полицейска палка. Тя се преви на две, а той сръчно замахна и я удари по главата. Това беше тактика за бой с палка, която знаеше всеки новобранец в полицейската академия. Шейн замръзна на мястото си, когато Барбара се строполи почти в безсъзнание на пода. От главата ѝ потече кръв.

— Рей — с дрезгав глас прошепна той. — Какво става тук, приятелю?

Рей Молар рязко се обърна. Той беше висок метър и деветдесет и тежеше сто и двацет кила. Имаше огромни рамене, дълги ръце, четинеста руса коса, мускулест врат с изпъкнали вени, грамадна, издадена напред челюст и ниско чело.

— Разкарай се отук, Скъли. Не ни трябват скаути — изръмжа Молар. В разширените му зеници блесна омраза.

Шейн бе виждал много пъти този поглед и се плашеше от него.

— Успокой се, Рей...

Шейн бавно тръгна към него. Той се страхуваше от гнева и безумието на бившия си партньор, но се чувстваше задължен да защити Барбара, ако Рей отново замахнеше към нея. Когато загубеше

контрол, Рей беше склонен да убива. Той изпадаше в дива ярост и упражняваше насилие безпричинно.

— Имаш ли нещо за ядене? — попита Шейн, за да пренасочи енергията в стаята. — Умирам от глад. Не съм вечерял. Искаш ли да донеса бира и сандвичи? Ще се охладим... ще поговорим... ще се успокоим...

— Искаш да ядеш? Яж лайна, Скъли!

Рей стоеше на половината разстояние между Шейн и Барбара и продължаваше да размахва полицейската палка.

— Не искам неприятности, Рей, но не може да удрияш Барбара с палката, човече. Може да я нараниш лошо.

Рей се насочи към Шейн, без да спира да размахва палката.

— Така ли? И ти ли ще ме спреш, скапаняко?

— Хайде, престани. Нека да...

Палката изсвистя на един-два сантиметра от ухото на Шейн. Рей го удари с юмрук в слепоочието и го простря на пода, после извади малокалибрен револвер от колана си. Оръжието беше европейско, може би „Тайгън Тайгър“ или „Арминус“, трийсет и осми калибър. Определено не беше стандартен полицейски револвер. Рей винаги носеше резервно оръжие — в случай, че някой уличен бандит се развилнееше и се наложеше да бъде изпратен на небето.

— Махни револвера, Рей.

— И ти чукаш тая кучка, нали? Чукаш ли я? Защото в противен случай трябва да се наредиш на опашка като другите.

— Престани, Рей. Това е безумие. Не съм докосвал съпругата ти. Никой не я закача и ти го знаеш много добре. Защо се държиш така?

— Чукаат я половината ченгета от участъка. — Рей се обърна и гневно се вторачи в Барбара. — Нали съм прав, скъпа? Разкажи му как те натискат до стената и те чукаат в служебния гараж.

Барбара изохка. Рей се обърна, насочи револвера към Шейн и освободи предпазителя.

Пръстът му се сви около спусъка. Шейн гледаше като хипнотизиран дулото. Деляха го няколко секунди от смъртта... Почти без да съзнава, той плъзна ръка към глезена си и извади автоматичния, деветмилиметров пистолет.

Шейн се хвърли встрани, когато Рей стреля. Куршумът се заби в рамката на вратата зад него. Реагира инстинктивно, претърколи се,

изправи се и стисна с две ръце беретата си.

Рей се обърна, за да стреля отново и Шейн натисна спусъка. Куршумът улучи Реймънд Молар в средата на маймунското чело.

Огромната му глава отхвъркна назад, когато се вторачи в Шейн. Революерът се изплъзна от мускулестата му ръка и тупна на килима. Свинските му очички блеснаха от омраза и изненада. Шейн напразно търсеше нещо човешко в тази животинска свирепост.

После Реймънд Молар колебливо направи крачка назад и седна на ръба на леглото, сякаш да помисли какво да направи. Сърцето му вероятно още биеше, но Шейн знаеше, че бившият му партньор вече е мъртъв. След миг той се строполи по лице на килима...

Шейн погледна Барбара. Тя бе отворила широко уста, вторачена в мъртвия си съпруг. Подпухналите ѝ устни бяха разцепени и кървяха.

— Какво ще правим сега, Шейн? — прошепна тя.

2.

М-417-00

В секундите след отекналите изстрели, в спалнята настъпи гробна тишина. Шейн сякаш чуваше падането на прашинките. После ноздрите му се изпълниха с парливия мирис на кордит, примесен със стипчивата миризма на кръв. Барбара още беше на пода, на десет крачки от трупа на Рей. Шейн се размърда пръв. Той бавно стана. Краката му трепереха. Сетне, препъвайки се, приближи до тоалетката и се подпря на нея. И двамата се опитваха да проумеят не само случилото се, но и това, което предстои.

— Трябва да измислим някаква история, Барбара. Няма да е лесно. Знаеш какво мислят колегите за Рей.

— Не знам... Той...

— Барбара...

Очите ѝ се стрелкаха из стаята в отчаян опит да го отбягнат. Лицето ѝ започваше да подпухва там, където Рей я бе удрял, загрозявайки естествената ѝ хубост.

— Каж ми — тихо рече Шейн, — какво го ядоса?

В далечината се чу вой на полицейски сирени.

— Идват ли вече? — попита тя.

— Ти пицеше. Имаше изстрели. Съседите ти сигурно са се обадили в полицията. Трябва да знам какво е станало тук, Барбара. И двамата не сме съвсем чисти, ако разбираш какво имам предвид.

— Знам. — Тя се надигна и седна на леглото. Ръцете ѝ трепереха, когато избърса кръвта от устните си. — Той... просто... Не знам.

— Какво? Нямаме много време. Какво го разяри?

— Вчера ми се обади някаква жена. Попита ме дали съм гледала видеокасетата.

— Каква видеокасета?

— Не знам. Точно това е проблемът. Нямам никаква видеокасета и така ѝ отговорих. Стори ми се, че жената плачеше. После ми каза, че

видеокасетата ще пристигне по пощата и ще видя какъв измамник е Рей.

— Коя беше тя?

— Не каза. Не познах гласа ѝ. И накрая затвори.

Воят на сирените се усили. Барбара Молар отчаяно погледна Шейн.

— Какво ще правят с нас?

— Ще ни разделят. Ще вземат показания. Това е единственият ни шанс да уеднаквим историите си. Разкажи ми какво се случи?

— Рей рядко се връщаше вкъщи, откакто получи новата задача. Нямахме го дни наред и когато снощи се прибра, аз го попитах къде е бил през цялото това време. Разказах му за обаждането на онази жена и той... обезумя. Знаеш колко е сприхав, бил си му партньор. Обвини ме, че спя с приятелите му. Нарече ме курва и започна да ме бие. Не издържах. Казах му, че ще го напусна и той ме подгони към банята. Заклучих се там и ти се обадох. И после Рей...

Полицейската кола спря пред къщата и Шейн набързо огледа стаята, за да запамети сцената на престъплението. Това беше странно, защото Рей го бе научил на този метод и сетне го изпитваше какво е запомнил. Двамата седяха в някой бар и се обзалагаха на по едно питие за правилния отговор. Рей задаваше въпроси като: „Какво имаше на тоалетката? Колко прозорци имаше в кухнята? Имаше ли параван?“. Той беше непредсказуем и склонен към насилие, но знаеше как да прави оглед на престъпления.

— Ще ме заведат в участъка — каза Шейн, — а теб вероятно ще разпитат тук и после ще те закарат в болница. Кажи им точно какво се случи. Той щеше да те убие, Барбара. Стреля пръв и аз го убих при самоотбрана. Не споменавай за взаимоотношенията ни. Придържай се към тази история.

Ченгетата влязоха в къщата през отключената врата.

— Тук сме! — извика Шейн, сетне прошепна на Барбара: — Обади се на телефонната компания и поискай разпечатка на разговорите ти, за да разберем коя е била онази жена.

Барбара кимна. Полицаяте нахлуха в стаята и насочиха оръжията си срещу тях. Шейн вдигна ръце. Беретата се залюля на палеца му.

— Аз съм полицаи.

Ченгетата не го познаваха и не видяха значка. Единият се втурна към него. Обезоръжи го и го повали на пода до локвата кръв, изтекла от Рей. Жената го държеше на прицел, докато партньорът ѝ му сложи белезници. После двамата грубо го дръпнаха да стане.

— Къде ти е значката? — попита полицайката. На табелката на униформата ѝ бе гравирани името Ш. Райли.

— На тоалетката вкъщи. Спях, когато тя ми се обади за помощ. Живея на около осем километра оттук. Аз съм сержант Шейн Скъли от отдел „Обири и убийства“ в Югозападния район. Серийният ми номер е 50 867.

Те погледнаха окървавените му боси крака, после Рей. Името на табелката на мъжа беше П. Апългейт. Той коленичи и се вгледа отблизо в трупа.

— Мамка му. Това е Стоманения зъб^[1]. Застреляли са лейтенант Молар.

Апългейт включи радиопредавателя си.

— Тук е Рентген 12. Имаме код шест на Шел авеню 2387. Убит е полицай. Трябва ни сержант и съдебен лекар. Уведомете детективите, че сме задържали извършителя. Той твърди, че е сержант Шейн Скъли от отдел „Обири и убийства“ в Югозападния район. — Апългейт се обърна към Шейн. — Я си кажи серийния номер.

— 50 867 — повтори Шейн.

— Записа ли? — попита Апългейт.

Диспечерът отговори веднага.

— Прието, Рентген 12. Подавате шест от Шел авеню и искате съдебен лекар и детектив. Що се отнася до самоличността на заподозрения... Потвърдено е, че номерът принадлежи на сержант Шейн Скъли от Югозападния полицейски район. Адрес: Ийст Чанъл Роуд 143, Венис, Калифорния.

— Прието. Блокираме мястото на престъплението за детективите от отдел „Убийства“ и излизаме. — Апългейт се обърна към Шейн. — Кой е прекият ти шеф?

— Капитан Бъд Хали.

— Знаеш ли номера му за повикване?

— Обади се в управлението. Мога и аз да го сторя, ако ми махнеш белезниците.

— Хей, Скъли, ти вече направи достатъчно. Току-що пречука най-доброто ченге от силите на реда в Лос Анджелис, по дяволите — рече Апългейт, но после отключи белезниците. — Шанън, заведи госпожа Молар в кухнята. Аз ще задържа сержант Скъли във всекидневната.

В случай на насилствена смърт в Лос Анджелис, отдел „Обири и убийства“ определя номер на убийството и разследването се поема от следващия екип на ротационен принцип. Номерирането започва от първи януари и продължава до края на декември. Ако трупът е на мъж, пред съответния номер се изписва „М“, а ако е на жена — „Ж“. В хладното априлско утро лейтенант Реймънд Джордж Молар стана М-417-00.

Екипът от отдел „Убийства“ пристигна малко след 3:30, когато фотографите приключваха със снимките.

И двамата детективи бяха ветерани и бяха уведомени, че застреляният е легендарният лейтенант Реймънд Молар, „Стоманения зъб“. Те стояха в спалнята и гледаха трупа. Лицата им бяха безизразни. Кожата на Рей вече потъмняваше, а във въздуха се носеше смрадта на фекалиите му. Детективите огледаха помещението и записаха първоначалните си наблюдения. Очертаха с тебешир местоположението на трупа и маркираха куршума, който Рей бе изстрелял в рамката на вратата. Оперативните работници извадиха гилзата за балистична експертиза и прибраха деветмилиметровата берета на Шейн като веществено доказателство.

Шейн чакаше във всекидневната заедно с патрулиращия полицаи Апългейт. След половин час единият детектив, стар боен кон с квадратна челюст, излезе от спалнята и седна на дивана срещу него. Казваше се Гарсън Уелч. Двамата с Шейн бяха работили заедно по няколко елементарни случая. Единият беше толкова лесен, че го разкриха за по-малко от десет минути и Шейн арестува извършителя на следващата пряка, докато се опитваше да изхвърли в контейнер за боклук оръжието на престъплението. Човекът веднага направи пълни самопризнания. Шейн и Уелч го заведоха в ареста и изпиха няколко бири в бар, посещаван от ченгета и известен като „Клубът на Били“. Между тях нямаше приятелство, но поне се държаха дружески.

— В Паркър Сентър няма да погледнат с добро око на това, Шейн — каза възрастният детектив и потърка широко си чело с голямата си, осеяна със старчески петна ръка.

— Да, Гарсън, имаш право. Трябваше да седя със скръстени ръце и да го оставя да я убие с палката си.

— Успокой се и ме изслушай — продължи Уелч. — Забъркал си се в страхотна каша. Лейтенант Молар беше много близък с някои важни личности. Хора, за които ти и аз само сме чели в „Лос Анджелис Таймс“. В момента им се обаждат какво се е случило. И на мен току-що ми се обадиха. През последните два месеца Молар е бил шофьор и телохранител на кмета Кларк Криспин. Ето защо, към произшествието ще има голям интерес. Ще го разследваме бавно и ще се постареем да направим всичко както трябва.

— Шофьор на кмета? По дяволите — рече Шейн, който не знаеше какво е новото назначение на Рей.

— Ще взема тук предварителните ти показания. После ще те изпратя в управлението, където шефът ти ще изготви доклада, който трябва да бъде подаден след всеки случай на насилие или смърт, извършен от полицаи.

— С колата съм. Може да се срещнем там.

— Ще накарам да я паркират в подземния гараж, но трябва да отидеш в управлението с полицейска кола. Така е по правилника.

— Да, разбира се. И ти го искаш.

Шейн имаше лошо предчувствие, когато подкара след детектив Уелч към Паркър Сентър.

---

[1] Molar (англ.) — кѳтен зѳб. — Б.пр. ↑

3.

ДОКЛАДЪТ

Пътуването по безлюдните улици до центъра, в четири часа сутринта, продължи само двайсет и две минути. Черно-бялата кола на детективите направи широк завой на Бродуей. Фаровете осветиха южната страна на Паркър Сентър. Автомобилът спря до поста на охраната. Сержант Уелч показа значката си, каза имената на пътниците и подкара към огромния подземен гараж.

Сградата беше известна като Стъклената къща на всички, които работеха в силите на реда. Разточително количество стъкло покриваше квадратната ѝ форма. Доста неугледна, тя беше построена през петдесетте години — десетилетието на архитектурните гафове. Гаражът беше на девет етажа под земята. Детективите намериха свободно място, паркираха и поведоха Шейн към полицейското управление. Качиха се с асансьора на шестия етаж и слязоха пред отдел „Обири и убийства“, пред който имаше стъклена преграда.

Гарсън Уелч отвори и видя униформен сержант със слабо лице, който седеше пред компютъра.

— Тук ли е капитан Хали?

Сержантът кимна и посочи към коридора.

— Той е в стая за разпити номер три.

Те тръгнаха един след друг по застлания с линолеум коридор и влязоха в малка стая без прозорци. В нея имаше очукано бюро и два дървени стола. Капитан Бъд Хали бе съблякъл самото си. Не беше успял да се избърсне. Беше забележително красив мъж на четирийсет и пет години, в отлична физическа форма, с преждевременно прошарени коси — шеф на Шейн в отдел „Убийства“ в Югозападния район. Професионалните им взаимоотношения бяха добри. През двете години, в които бяха работили заедно, Хали бе дал на Шейн две отлични служебни оценки. Капитанът му направи знак да седне.

— Вие, момчета, може да си ходите — обърна се Хали към двамата детективи. — Аз ще го изпратя вкъщи, след като напиша

доклада.

— Благодаря, капитане. Ще се видим по-късно — отговори Уелч и двамата излязоха.

— Имаме само няколко минути. После един господ знае какво може да се случи — рече Хали.

— Няколко минути? Какви ги говориш? Нали ще пишеш доклад? Защо да бързаш?

— Няма да го пиша аз, а шефът Томас Мейуедър. Вече е тръгнал.

— Шефът на отдел „Специални разследвания“ ще пише доклада за мен? Сигурно не говориш сериозно. Защо той?

— Така нареди шефът Бруър.

— И пак, защо той?

— Не знаеш ли какво беше назначението на Рей Молар?

— Да... Бил е телохранител и шофьор на кмета Кларк Криспин. Освен това щеше да убие с палка съпругата си. Рей пръв стреля по мен. Барбара Молар е свидетел. Случаят е ясен. Е, каква е сделката?

— Нека да ти кажа каква е тайната на оцеляването тук. Всичко, което не е история на Отдела, е политика на Отдела. Кметът Криспин се е обадил на Бруър, който се свързал с Мейуедър. Шефът на отдел „Специални разследвания“ смятал да замине с яхта за Авалон през почивните дни. И сега, вместо да диша морски въздух, ще дойде тук и ще те разкъса на парчета.

— Капитане, нека пак да повторя, за да няма недоразумения. Рей стреля пръв. Ако не бях отвърнал на огъня, и двамата щяхме да сме мъртви. Знаем, че Рей има две мъмрения за насилие срещу съпругата си в служебното си досие. Той често изпадаше в пристъпи на ярост. Освен това, и двамата знаем, че обичаше да се бие.

— Не убеждавай мен. Накарай Мейуедър да ти повярва.

В същия миг ръцете на Шейн започнаха да треперят. Той рухваше след двучасовото напрежение. Шейн бе убил Рей Молар, бившия си партньор. Човек, когото някога уважаваше, от когото после се страхуваше и накрая намрази. Емоции завладяха душата му, но знаеше, че не може да си позволи да сгреси. Затова прогони чувствата и се съсредоточи върху положението. Инстинктът му за оцеляване надделя.

Мейуедър беше метър осемдесет и седем, черен като абанос. Главата му беше обръсната. Той се движеше с грациозността на атлет, останала от времето, когато играеше баскетбол в отбора на университета на Лос Анджелис.

Мейуедър вървеше по коридора в отдел „Обири и убийства“ и се вторачваше в уморените детективи, които крадешком поглеждаха часовниците си и чакаха пристигането на дневната смяна. Той подаде лъскавата си черна глава в стаята за разпити, където седяха Скъли и Хали.

— Да отидем горе в залата за конференции на деветия етаж. — Гласът на Мейуедър беше студен и спокоен. — Бъд, виж дали имат кафе и го донеси там.

После, без да поглежда Шейн, затвори вратата, оставяйки ги сами.

— Желая ти успех — каза Хали.

Шейн стана и тръгна след Мейуедър. Той вече бе преполовил коридора и вървеше към асансьора, като размахваше ръце и леко поклащаше бедра. Костюмът му беше тъмносив и безупречен и му прилягаше като втора кожа. Том Мейуедър можеше с лекота да си изкарва прехраната като фотомодел.

Шейн крачеше след него като тъмна сянка. Походката му беше като на уличен побойник. Макар да привличаше жените, Шейн смяташе, че външността му е отблъскваща, като на хулиган. Според него, лицето му беше белязано от цинизъм и самота. Винаги се изненадваше, когато някой го опишеше като привлекателен.

Шейн настигна Мейуедър и се качи с него в асансьора. Двамата мълчаха, докато чакаха вратите от неръждаема стомана да се отворят и асансьорът да ги отведе на деветия етаж. Там бяха кабинетите на Том Мейуедър, на заместниците и на шефа на полицията Бърли Бруър.

— Съжалявам за проваленото ви пътуването до Авалон, сър — каза Шейн, опипвайки почвата.

— Да запазим разговора за касетофона, а?

— Разбира се.

Вратата се отвори и те тръгнаха по зеления мокет в коридора.

Шейн бе ходил там само веднъж. Преди три години беше в кабинета на Бруър, когато го наградиха с медал за заслуги. Шейн бе

рискувал живота си, за да извади две деца от горяща катастрофирала кола на магистралата за Сан Педро.

Той погледна през прозорците с армирани стъкла и видя, че слънцето бе започнало да осветява сградите на Шеста улица. Огнени отблясъци падаха върху каменните покриви и бетонните балкони на старите постройките около огромната грозна сграда на полицейското управление.

Мейуедър отвори вратата на залата за конференции, запали лампите и остави Шейн там.

Помещението беше огромно, облицовано в светло дърво. На стените висяха портрети на бившите шефове на полицията в Лос Анджелис. Бащата на новия отдел Уилям Паркър, бе окачен на почетно място.

В Академията всички бяха учили за Уилям Паркър. През 1934 година, току-що завършил право, той беше лейтенант и помощник на тогавашния шеф на полицията Джеймс Дейвис. От позицията на поста си Паркър отблизо бе видял как действа градската управа на Лос Анджелис. Братята Шоу властваха в корумпирания град и държаха в ръцете си Джеймс Дейвис. Братът на кмета Шоу контролираше нравствения отдел и продаваше тестове за сержанти за петстотин долара парчето. Работейки с лейтенант Ърл Кук, Бил Паркър бе организиран кампания за приемането на поправка в раздел 202 на Градската харта, отнасящ се до правата на полицаите и до административните им оценки. Измененията целяха да защитят ченгетата от неуместни обвинения в безчинства. Този раздел бе послужил като модел за дисциплинарния правилник, който полицията в Лос Анджелис използваше до ден-днешен. Портретите сякаш гледаха гневно Шейн, укорявайки го, че е убил едно от най-добрите ченгета в града.

— Рей щеше да убие съпругата си — измърмори той на галерията от неодобрително гледаци го бивши полицейски шефове.

Мейуедър се върна с касетофон. Включи го, седна на отсрещната страна на масата и погледна Скъли.

— Вие сте сержант, нали?

— Да, сър.

— Добре, Шейн. Ние с вас не се познаваме. Предполагам, че сме се виждали един-два пъти, но всъщност не са ни запознавали. Важно е

да знаете, че съм дошъл тук, само за да взема показанията ви. Ще се опитам да реша какво се е случило и после ще изготвя препоръка до Отдела за вътрешни разследвания каква да бъде следващата ни стъпка. Полицай е умрял в ръцете ви. Смъртта му може да е била неизбежна, но при всички случаи трябва да напишем задължителния доклад за използване на сила. Не съм дошъл, за да ви навредя, да се възползвам от вас или да ви залагам капани. Ясно ли е?

— Оценявам това, сър.

Вратата се отвори и в залата влезе Бъд Хали, който носеше кана с кафе и три чаши. Той ги напълни и тримата с благодарност отпиха.

— Тук става дума за първата точка от закона за правата на полицаите — продължи Мейуедър. — Затова този предварителен разпит няма да противоречи на правата „Скъли“ и привилегиите ви, гарантирани в раздел 202 на Градската харта.

Изслушването „Скъли“ беше шансът на Шейн да отговори на обвиненията срещу него, преди случаят му да бъде разгледан от Комисията по правата, ако изобщо се стигнеше дотам.

— Това е административен разпит и е предмет на клаузите в раздел 202. Ще запиша разпита — добави Мейуедър и включи касетофона. — Вдигнете дясната си ръка. Сержант Шейн Скъли, заклетата ли се, че информацията, която ще съобщите по време на този разпит, е истината, цялата истина и нищо друго освен истината, за да ви помогне и Господ?

— Заклевам се.

— Записът на разпита е за ползване само от Отдела за вътрешни разследвания. Днес е шестнайсети април. Ако до една година от тази дата не се предприемат никакви действия, разследването официално ще бъде обявено за приключено. Смятате ли, че разпитът се извършва в удобно време и при приемливи за вас обстоятелства?

— Да, сър.

— Съзнавате ли, че този разпит трябва да определи дали ескалиралото насилие, довело до смъртта на лейтенант Молар, е било в границите на позволената в полицията употреба на сила?

— Да, сър.

— Днес е шестнайсети април. Часът е пет и седемнайсет минути. Намираме се в главната зала за конференции на деветия етаж в Паркър Сентър. Присъстват водещият разпита, началник на Отдела за

специални разследвания Томас Кларк Мейуедър и разпитваният сержант Шейн Скъли. Свидетел на разпита е капитан Бъд Хали. В съответствие с изискванията на полицията отбелязвам, че не присъстват повече от двама разпитващи. Раздел 202 се отнася за тази част от административния процес и постановява процедурите за попълването на хронологичен протокол. Ще се погрижите ли за това, капитан Хали? И после да ни донесете формуляр за доклада?

Бъд Хали кимна, извади тефтер и започна да пише.

— Шейн, започнете отначало и ни разкажете какво се случи тази сутрин... Не пропускайте нищо. Бъдете колкото е възможно по-точен с часовете. Искам да запиша всичко на касетофона, защото предварителният разпит ще бъде важна част от делото, ако по-късно излезе нещо повече от случая.

— Добре. — Шейн се прокашля и започна да разказва какво точно се бе случило, откакто Барбара го събуди в 2:16.

Той описа как е отишъл на Шел авеню, намерил е вратата отключена и е видял, че Молар бие съпругата си. Шейн пресъздаде последвалия разговор и обясни как се е опитал да успокои обстановката. И после — как Молар го е ударил с палката, извадил е револвер и е стрелял. Той разказа как е отвърнал на огъня и е убил лейтенанта с беретата си, а след няколко минути са пристигнали полицаите.

Шейн млъкна и се вторачи в Мейуедър, който си водеше бележки. На лицето му бе изписано озадачено изражение.

— Това е всичко — рече Шейн.

— Какви бяха взаимоотношенията ви с Реймънд Молар?

— Ами... той ми беше нещо като наставник. Запознахме се в Академията. Рей изнасяше лекция на тема самоотбрана. Седнахме на една маса на обяд. Сближихме се. Той водеше и занятията по уличен бой и се сприятелихме. След като се дипломирах, отидох да работя в Югозападния район, в Седемдесет и седми участък. Рей беше сержант там и уреди да ми стане обучаващ полицаи. Бяхме партньори през шестте месеца на изпитателния ми срок. После работихме заедно още шест месеца.

— Сержантите обикновено не патрулират с партньори.

— В Седемдесет и седми участък мнозина сержанти го правеха. Там по улиците е доста опасно. Все едно, сетне ме изпратиха в Уест

Вали за четири години. След това изкарах още шест в Метро. От шест години отново съм в Югозападния район, а от двайсет и осем месеца в отдел „Обири и убийства“. Рей беше в централата и после в Нютън, но не се виждахме често.

— Разбирам. Срецахте ли се извън службата, когато бяхте партньори?

— Да, сър. Бяхме приятели.

— По онова време срещу вас е имало оплакване, постъпило в Отдела за вътрешни разследвания, което е било отхвърлено. Вярно ли е?

— Извинете, сър, но мисля, че имам имунитет на основание отхвърлени оплаквания от Отдела за вътрешни разследвания.

Шейн знаеше, че като шеф на отдел „Специални разследвания“, наблюдаващ работата на Отдела за вътрешни разследвания, Мейуедър има достъп до старите досиета. Шефът явно не само се бе преоблякъл преди да дойде на разпита.

Мейуедър вдигна глава и остави писалката.

— Само се опитвам да установя дали през март 1984, когато сте се явили пред Комисията по правата, още сте били партньори с Рей Молар.

— Да. Това беше точно преди да престанем да работим заедно.

— Добре. — Мейуедър взе писалката. — Казвате, че лейтенант Молар извадил револвер? Видяхте ли го ясно?

— Беше само на няколко крачки от мен.

— Какво беше оръжието?

— Мисля, че европейско. Приличаше на „Тайтън Тайгър“.

— Това оръжие не е полицейско.

— Ами, той си беше вкъщи. Предполагам, че там може да държи каквото иска оръжие.

— А после, когато го застреляхте с беретата си, какво стана с револвера му?

— Мисля, че го изпусна. Не знам. Бях объркан след стрелбата.

— Сержант Скъли, имате ли нещо против да дадете урина за изследване? Както ви е известно, може да откажете на основание Закона за правата на полицаите. Но трябва да ви предупредя, че това е административно изслушване, а не криминален случай и отказът ви може да бъде изтъкуван като неподчинение. Може да ви предявят

обвинения. Дори да откажете, пак ще наредя Сунн да ви изследва. Мнението му ще бъде записано и ще има същата тежест.

Сунн беше специалист по установяване наличието на наркотици. Правеше преценка за трезвеността, като проверяваше зрението и рефлексите.

— Няма да е необходимо. Ще дам урина, сър.

Мейуедър вдигна телефонната слушалка.

— Изпратете някого от лабораторията да вземе урина за изследване и ми донесете формуляр.

Без да откъсва поглед от Шейн, той затвори, облегна се назад и склучи пръсти под брадичката си.

— Барбара Молар е много привлекателна жена.

— Да, сър, така е. Лейтенантът беше голям късметлия.

— До тази сутрин.

— Да, сър, това имах предвид.

— Точно така.

За няколко минути настъпи мълчание.

— Запазихте ли приятелските си отношения с лейтенант Молар, след като постъпихте на работа в район Вали?

— Ами, сър... не. Както вече казах, пътищата ни се разделиха.

— Чух, че една вечер през 1984 година сте се скарали и после сте се разделили като партньори.

Шейн погледна Хали за помощ. Капитанът само леко кимна, насърчавайки го да продължи да отговаря на въпросите. Сега вече стана болезнено ясно, че Мейуедър е накарал някого от администрацията на Отдела за вътрешни разследвания да отвори запечатаното досие на Шейн в нарушение на правата му според раздел 202. Спречкването с Рей беше архивирано, защото Шейн бе принуден да потърси медицинска помощ за раните си. Но нито той, нито Молар бяха настояли за изслушване, затова всичко бе запечатано като непотвърден инцидент. Шейн обаче не можеше да докаже, че Мейуедър е отворил досието му. Шефът щеше да твърди, че е чул за скарването от трети човек. Той трябваше да отговаря на въпросите или да бъде обвинен в неподчинение. Почувства се употребен и измамен.

— Трябва ми отговор — рече Мейуедър. — Имаше ли спречкване?

— Предполагам, че би могло да се каже така. Имахме проблем.

— За какво се скарахте?

— По дяволите, не беше нищо особено. Работехме много и... бях изнервен заради явяването ми пред Отдела за вътрешни разследвания. Бях в стрес. Молар се занасяше. Заля ме с леденостудена вода. Блъснах го и той падна на стола. Ако сте го познавали добре, не е необходимо да питате какво стана после.

— Какво стана после?

— Слязохме в подземния паркинг и докато шест-седем момчета от районното стояха и гледаха, Рей ми изби два зъба, счупи ми носа и ме преби.

— И вие не се ядосахте?

— Е, известно време бях ядосан. Но това беше Рей. Пътищата ни вече се бяха разделили. Скоро щях да се местя.

— И не хранехте омраза към него? Трудно ми е да повярвам.

— Може ли да попитам... дали някой видя на какво прилича лицето на Барбара? Някой видя ли какво ѝ е сторил Рей? Защото ако всички тези въпроси намекват за някакъв друг мотив, точно затова отидох там. Опитах се да го спра. Той стреля пръв и аз бях принуден да отвърна на огъня. Оставаха секунди да се застреляме един друг. Дано да сте направили снимка на онези рани, защото единствената ми цел беше да сложа край на безумието.

— Ще имаме снимки. Не се безпокойте.

В залата отново настъпи напрегнатото мълчание, което продължи почти минута.

— Искате ли да кажете още нещо за протокола? — попита Мейуедър.

— Не, сър. Това е всичко, което се случи. Съжалявам, че Рей е мъртъв, но той не ми остави друг избор.

— Добре тогава. — Мейуедър погледна часовника си. — Разпитът приключи. Часът е 5:35. Записът не беше прекъсван. Присъства капитан Бъд Хали.

Той изключи касетофона и потърка очи.

— Това е всичко, сержант. Ще изпратя доклада на полицаите от отдел „Обири и убийства“. Те ще насрочат явяването ви пред Комисията по балистика. Не се тревожете. Комисията задължително разследва всеки случай на употреба на огнестрелно оръжие.

— Знам, сър.

— Тогава дайте урина в лабораторията и се приберете вкъщи.

— Да, сър.

Шейн стана, мина покрай капитан Хали и излезе в коридора, за да изчака прекия си шеф. Мислеше, че ще пътуват заедно и ще чуе оценка за представянето си по време на разпита, но Хали не се появи. Вратата беше открената и Шейн чу, че Мейуедър и Хали разговарят. После изведнъж някой я затвори с ритник.

4. УЛИЧЕН РАЗВОД

Шейн бе принуден да обиколи подземния паркинг на Паркър Сентър, за да търси колата си. Часът беше шест. Той започна от най-горното ниво и бавно продължи надолу. Ключовете бяха оставени на бюрото на дежурния в отдел „Обири и убийства“, но не му бяха казали къде са паркирали колата. Гаражът беше огромен и босите му крака измръзнаха от студения бетон. Докато вървеше, той виждаше от време на време петната от кръвта на Рей върху тях. След като даде урина, Шейн бързаше да се махне и да си отиде вкъщи. Забрави да мине през тоалетната да се измие.

— Сержант Скъли. Насам — извика някой и Шейн се обърна.

До асансьора стояха двама униформени полицаи. Шейн се намираше на шест нива под земята и паркингът беше оскъдно осветен от неонов лампи. Двете ченгета тръгнаха към него. Лицата им бяха в сянка и той не виждаше кои са. Когато се приближиха, Шейн разбра, че не ги познава. В това нямаше нищо странно, защото в полицията на Лос Анджелис работеха над девет хиляди души.

— Какво има? — попита той.

Двамата полицаи бяха млади, на двацет и няколко години. На сребърните им плочки пишеше, че по-ниският се казва К. Коно, а другият — Д. Дръкър. Коно имаше широко плоско лице и смугла кожа на хаваец. Дръкър беше с атлетично телосложение. Ръцете му бяха мускулести. Те застанаха пред Шейн и се вторачиха в него, сякаш беше нарушител, когото трябва да задържат.

— Какво искаш, полицай? — обърна се Шейн към Дръкър. — Прекарах дълга нощ. Искам да се прибера вкъщи.

— Онова на краката ти кръвта на Рей ли е? — попита Коно. Гласът му трепереше от възбуда.

— Какво искате? — повтори Шейн.

— Защо се намеси? — попита Дръкър. — Кой те повика?

Шейн видя, че и двамата са изключително развълнувани. Очевидно бяха чули за смъртта на Рей. Вестта се разпространяваше из полицията като развилнял се вирус. Шейн реши, че Дръкър и Коно нарочно са го причакали в гаража.

— Рей щеше да убие съпругата си. Биеше я с полицейската си палка.

— И ти се намеси и му даде уличен развод? — изсъска Дръкър.

„Уличен развод“ беше полицейски жаргон за семейна кавга, завършила с убийство.

— Махнете се от пътя ми.

Шейн се опита да мине между двете ченгета, но те препречиха пътя му и го блъснаха с рамене. Явно нямаха намерение да го пуснат. Той отстъпи назад и прецени ситуацията. Не носеше пистолета си. Бяха му го взели като веществено доказателство. Той беше сам в безлюдния паркинг — бос, уморен и главата го болеше от удара на Рей. Двете ченгета пред него бяха обезумели от гняв. Шейн знаеше какво означава да си изправен пред двама разярени полицаи, без свидетели и без да можеш да докажеш какво всъщност се е случило. Той почувства прилив на страх...

— В какво ще се превърне всичко това? — тихо попита Шейн, като ги гледаше остро.

— Рей беше страхотно ченге, скапаняко — изсъска Дръкър. — Ти си позор за полицията. Рей знаеше, че трябва да си възвърнем този шибан град улица по улица. Непрекъснато ни замерват с лайна, а ние трябва да се усмихваме. Рей знаеше, че това трябва да се промени. Разбираше, че войната е започнала и че не можеш да седиш със скръстени ръце, докато бандитите нападат.

— Ако мислите така, трябва повторно да минете програмата за обучение в Академията.

— Да го духаш — изсъска Коно.

Шейн поклати глава и се усмихна.

— Добре. Предполагам, че дискусията ни приключи. Дръпнете се.

— Това е главното управление на полицията — каза Дръкър. — Стъклената къща. Тук не става нищо. Но за теб ще има отплата, Скъли.

— Заплашваш ли ме, Дръкър?

— Ти уби най-доброто ченге в полицията на Лос Анджелис — рече Коно. — Застрелял си го, защото е четял конско на жена си? Рей вече го няма. Но ние го обичахме. Ние...

Той млъкна и на Шейн му се стори, че съзря сълзи в очите на младия хаваец.

— Трябва да се приберете вкъщи и да помислите върху всичко това — каза Шейн.

— Няма нужда да мислим — озъби се Дръкър. — Ти му мисли. Имаме човек, който ще ти даде да разбереш. От сега нататък никой няма да вземе твоята страна и да те подкрепи, Скъли. Ще бъдеш сам.

— Ще смятам, че вие сте отговорни за това.

— Всичко хубаво — рече Дръкър и докосна козирката на фуражката си. — Твоята дума срещу нашата. Приятен ден, задник.

Двамата се обърнаха и тръгнаха. Стъпките им отекнаха по бетона. Чу се включване на двигател и блеснаха фарове. След миг автомобилът профуча край него.

Шейн остана сам в гаража и изведнъж потрепери от страх. После се обърна и продължи да търси колата си. Намери я в дъното на паркинга, на най-долния етаж. Щом я съзря, разбра, че нещо не е наред. Колата беше по-ниска от обикновено. Шейн коленичи и видя, че четирите гуми са разрязани с нож.

— По дяволите — изруга той. После се сети за Чуч и се запита дали ще се прибере навреме вкъщи, за да го закара на училище.

5. ЧУЧ

Шейн се прибра вкъщи малко след седем, с лъскава, черно-бяла, детективска кола. Паркира в алеята и влезе през задната врата. Чуч беше заврял глава в хладилника. Момчето се стресна и скрито го погледна.

— Тук цари пълна скръб, по дяволите. Нямах ли нищо за ядене?

Чуч беше облечен в широки джинси, смъкнати толкова ниско, че се показваха пет сантиметра от червените му боксерки и тениска с надпис „ИЗЯЖ МЕ“.

— В бюфета има само рула с ягодов крем — каза Шейн и забърза към спалнята си, за да не види Чуч изпръсканите му с кръв крака.

Мебелите в къщата бяха разнообразни, останали от любовните му афери. Нищо не си пасваше. Всеки път, когато Шейн и поредната му приятелка отиваха да купуват мебели, в него се проявяваше някакъв цинизъм. Питаше се кое ново легло или кресло ще отива на обзавеждането му, след като връзката приключи. Резултатът беше потискаща смесица от цветове и стилове.

Шейн съблече изпръсканите си с кръв дрехи, влезе под горещия душ и започна да търка краката си толкова силно, че се уплаши да не ги разрани. Застана под струята, като безуспешно се опитваше да пречисти душата си. Накрая излезе от душа, уви се в хавлия и се вторачи в замъгленото огледало. Лицето му беше с мъжествени черти. Около очите имаше тъмни кръгове от недоспиване. Черните му коси висяха на челото. Шейн дълго гледа отражението си и се питаше дали изглежда различен, както се чувстваше. Той беше на трийсет и седем години и за пръв път бе убил човек. Докато пътуваше към дома си, тази промяна бе започнала да му тежи. Налегна го депресия, която според учебниците по психология представляваше самооомраза и го потискаше. Шейн отмести поглед от огледалото и си сложи панталон, бяла риза, розова вратовръзка, син пуловер, чорапи и обувки. Закачи резервния си пистолет на колана, грабна пейджъра, полицейската си

значка и белезниците и отиде във всекидневната, където Кели Дъската хъркаше на дивана.

Шейн разтърси за рамото русокосия двайсет и осем годишен майстор на сърфове. Брайън се бе оказал изненадващо добър приятел. През двете години, откакто се бе преместил да живее до Шейн и бе започнал да прави сърфове в гаража си, двамата бяха приятно изненадани от странното си приятелство.

— Върнах се, Брайън. Благодаря.

Кели се прозя и се обърна с гръб.

Шейн се усмихна и тръгна към кухнята. Чуч седеше до малката дървена маса и гризеше руло, заел пренебрежителна поза. Едната му ръка беше пъхната дълбоко в джоба, а босите му крака бяха на масата.

— Е, колко ти плаща оная евтина курва? — неочаквано попита Чуч.

На Шейн му стана неприятно, че хлапето говори така за майка си.

— Нищо не ми плаща.

— Тогава каква е сделката? Ще ти пусне безплатно?

— Не спя с майка ти, Чуч. Имам причини. А сега, махни краката си от масата, защото ще ям там.

Шейн плесна краката му и ги събори от масата. Чуч скочи от стола, като кипеше от яд.

— Не ме докосвай, да ти го начукам — рече той и сви ръка в юмрук.

— Хайде, удари ме — тихо каза Шейн, — но първо ми кажи къде искаш да изпратя трупа ти.

— Ще посегнеш на петнайсетгодишно момче?

— Хей, синко, виждал съм петнайсетгодишни момчета, които слагат бомби в таксите и стрелят по патрулни коли. Да бъдеш на петнайсет години не означава, че може да правиш каквото искаш.

Чуч отпусна пръсти и дълго стоя неподвижно.

— Брей, мисля, че започваме да общуваме — иронично подхвърли Шейн, приближи се до бюфета и извади руло с ягодов крем. — Снощи написа ли си домашните?

Всъщност Шейн не знаеше какво да каже на враждебно настроения младеж, който го гледаше с искрящи от гняв очи. Чуч беше висок метър и осемдесет, почти колкото Шейн, красив като Санди.

— Не пиша домашни. Карам кучките да ми ги пишат.

Шейн разбра защо Санди го бе помолила да вземе сина й. „Направи каквото трябва — бе казала тя. — Той се нуждае от авторитетна, мъжествена личност. Трябва да разбере накъде води пътят, по който е тръгнал.“

— Чуч, ти и аз трябва да живеем заедно един месец. Нека се опитаме да не си лазим по нервите. А сега, вземи си нещата и да те водя на училище.

— Няма да ходя на училище. Напуснах. Къде е телевизорът? Не можах да го намеря. Що за кретен си да нямаш телевизор?

Шейн не отговори. Излезе от кухнята и отиде в стаята за гости. Къщата се намираше до един от каналите във Венис, Калифорния, и слънцето беше позлатило спокойните води. Часът беше седем и десет. Ако побързаше и движението не е много натоварено, до осем и петнайсет можеше да закара Чуч в училище Харвард Уестлейк.

Шейн грабна чантата му и видя, че в страничния джоб има трева. Той извади пакетчето и го огледа. Две унции марихуана. Занесе чантата в кухнята. Чуч стоеше, скръстил ръце на гърдите си и гледаше през задната врата. Престори се, че не вижда как Шейн изсипа съдържанието на пликчето в мивката. Но после осъзна какво става, хукна към Шейн и посегна към пликчето.

— Хей, какво правиш с балата ми, човече?

Шейн го сграбчи за яката, завъртя го и го прикова в хладилника.

— Слушай внимателно и запомни! Правило номер едно. Няма да пушиш марихуана в къщата ми. Нито днес, нито когато и да било.

— Тревата беше страхотна, човече.

— И ще говориш прилично.

— Да ти го начукам.

Двамата бяха доближили лица. Шейн беше на път да изгуби контрол. Той пое дълбоко въздух, за да се успокои, пусна Чуч и отстъпи назад.

— Не знам как се оправяш с марихуаната в училище, но тук няма да ти се размине.

— Не искам да стоя тук. Отивам си — тихо каза Чуч.

— Добре, ето какво ще се споразумеем... Първо, употребиш ли наркотик в тази къща, ще те ступам. Второ, ще правиш каквото кажа. Трето, няма да се държиш като уличен гамен. Четвърто, ще си пишеш

сам домашните. Ако живееш според тези четири правила, в замяна ще получиш стая и храна, приятелството и уважението ми. Сделката е справедлива. Няма да те излъжа.

— Сякаш ми пука на оная работа.

— И няма да говориш мръсотии.

— Мислиш, че ще стоя в този концлагер?

— Избягаш ли, ще пратя ченгетата да те търсят. Ще те намерят и ще отидеш в ареста за непълнолетни престъпници и после в изправително училище. Там няма да се притесняваш за някакъв скапаняк с папийонка, който преподава химия в частно училище. Ще си с най-големите непълнолетни престъпници в района.

Двамата се втрениха един в друг. Макар да беше уморен и ядосан, Шейн трябваше да признае, че с Чуч Сандовал не се бяха отнасяли добре. Санди явно бе взела ужасни решения за сина си. Чуч беше изпълнен с гняв и омраза и търсеше място, където да стовари своята безнадеждност и враждебност. Хубавото беше, че не хленчеше. Самосъжаляваше се, но не беше страхливец. Всъщност, дълбоко в душата си, Шейн бе започнал да го уважава.

— Няма да ходя в онова училище — заяви момчето. — Нямам приятели там. Не ми харесва.

— Това е едно от най-добрите частни училища в Калифорния. Нима ще зарежеш такъв шанс? Защо? За да се мотаеш с шайка улични хулигани?

— Те са ми братя. Като мен са.

— На тях не им пука за теб, Чуч.

— А на теб? Или на Санди? Не съм за продан, задник. Не можеш да ме купиш с дрехи, училище или с тази твоя кофти сделка. Ти не притежаваш онова, от което се нуждая, господин Полицай.

— Сложи си обувки. Къде са? И си смени тениската.

Чуч изсумтя, но не помръдна. Шейн отиде в стаята за гости, намери тениска и маратонките на Чуч, върна се в кухнята и му ги подаде.

— Хайде, да вървим... Сложи си ги или поеми последниците.

Чуч смени тениската и нахлузи маратонките, без да си прави труда да ги завърже. Излезе през задната врата, като нагло блъсна с рамо Шейн, докато минаваше покрай него.

Шейн го последва и се приближи до служебния плимут.

— Няма да отида на училище с това нещо — заяви Чуч, гледайки с отвращение колата.

Шейн отвори вратата, блъсна Чуч вътре, извади белезници и ги сложи на ръцете му.

— Какво правиш, човече? Защо?

— Отиването на училище с полицейска кола и с белезници ще се отрази добре на репутацията ти. Цяла седмица ще се мъчиш да се отървеш от кучките.

Шейн видя, че момчето леко се усмихна.

В 7:45 Шейн най-последно малко се отпусна. Движението по шосе 405 беше необичайно спокойно. Пътуването до училището продължи само четирийсет и пет минути. Чуч мълча през цялото време. Той бе извадил уокмена си и слушаше музика.

Въпреки неоживеното движение, Шейн пристигна в Харвард Уестлейк с петнайсетминутно закъснение. Първият час вече бе свършил.

— Ще те взема в три и половина — каза Шейн и махна белезниците на Чуч.

— Все ми е едно — изръмжа хлапето, метна на рамо чантата си и тръгна към сградата.

Шейн го наблюдаваше, изпитвайки чувство на безпомощност и безнадеждност. Какво би могъл да даде на това момче? Преди две седмици, когато каза „да“ на Санди, идеята му се бе сторила добра. Шейн се опитваше да се пребори със самотата и реши, че ще помогне на Чуч в проблемите му в пубертета. Но не очакваше, че хлапето ще е такъв тежък случай. Сега Шейн се съмняваше дали ще му бъде полезен. Момчето вече беше формирано от странните обстоятелства на живота си. След като бе станал свидетел на гнева му, на Шейн му хрумна, че може би е възнамерявал да използва Чуч, за да намери смисъл в собствения си живот. Докато размишляваше за тези неща, клетъчният му телефон иззвъня и го върна в още по-суровата реалност.

— Да.

— Обажда се капитан Хали.

— Какво става, шефе?

— Не знам как да ти кажа, но убийството на Молар се превръща в приоритет и заплашва кариерата ти. Няма да дадат случая ти на Комисията по балистика.

— Какво искаш да кажеш? Длъжни са да го направят.

— Случаят ти ще прескочи Комисията по балистика и ще отиде направо от Комисията по правата към Отдела за вътрешни разследвания.

— Какво? — Шейн не повярва на ушите си. — Как е възможно да го предадат на Комисията по правата, без първо да направят балистична експертиза?

— Шефът може да изпраща на Комисията всеки случай по своя преценка. Не е необходимо да се обосновава. Виж какво, Шейн, не знам защо това става, но не можеш да направиш нищо. Всичко е по правилата.

— Шефе, трябва да говориш с тях. Не искам пак да се явявам пред Комисията по правата. Ще си взема неплатен отпуск. Това е безумие. На мое място всеки би сторил онова, което направих аз. Рей стреля по мен, за бога. Убих го при самоотбрана.

— Така иска шефът на полицията.

— Дори не познавам Бруър. Виждал съм го само веднъж. Даде ми медал за заслуги.

— Трябва да затварям. По-добре се свържи с някой от полицейските представители на защитата. Кой се занимава със случая ти последния път?

— Димарко Сейнт.

— Харесваш ли го?

— Ами, да. Измъкна ме.

— Мисля, че той се пенсионира, но тъй като Отделът за вътрешни разследвания е претрупан с дела, има ново разпореждане. Ако искаш, ще ти кажа адреса му и ще му се обадя.

— Разбира се. Провери дали още живее в къщата на плажа. — Шейн изчака няколко секунди. Главата му пулсираше и стомахът му се сви.

— Още живее на Санта Моника, на Странд, Коуст Хайуей 3467 — каза Хали. — Ще му кажа, че ще отидеш при него.

Шейн включи на скорост и подкара към плажа.

През целия път до дома на Димарко Сейнт той се опитваше да проумее какво става. Рей Молар беше проклятие в живота му от деня, в който преди седемнайсет години се запознаха. В началото Шейн беше твърде млад и неопитен, за да види истината. Накрая разбра какво представлява Рей и се отчужди от него. Среднощното обаждане на Барбара го бе върнало в злоещата му орбита. За секунда Шейн бе сложил край на живота на Рей и бе попаднал в някакъв водовъртеж, който заплашваше да го погълне.

6.

ПРЕДСТАВИТЕЛЯТ НА ЗАЩИТАТА

Всеки полицай, на когото предстоеше административно разследване, трябваше да си избере защитник, който да го представлява. Според раздел 202 на Закона за правата на полицаите, такъв можеше да бъде всеки с чин не по-нисък от капитан. Хартата предвиждаше избраният полицай да служи като представител на обвинения, освен ако услугите му не причинят прекалени затруднения или ако в момента не му е възложена задача, чиято деликатност не му позволява да отдели необходимото време.

С течение на годините неколцина полицаи се бяха специализирали да печелят делата в Отдела за вътрешни разследвания. В резултат на това многократно бяха избирани за защитници. Те научаваха юридическите приумици на дисциплинарната система и повечето смятаха Отдела за вътрешни разследвания за дупка на интриги, която наричаха „Тъмната страна“. В известно отношение тези мъже и жени бяха независими и се смятаха за демаркационна линия между обвинените ченгета и хищниците „политици“, работещи в Отдела.

Такъв човек беше и пенсионираният сержант Димарко Сейнт. Той живееше на плажа в Санта Моника. Къщата му беше порутена и отчаяно се нуждаеше от нов покрив и преобоядисване. Там се навъртаха млади и весели хора — от сърфисти до плажуващи и улични музиканти. Те се събираха пред дървената му къща и Димарко Сейнт председателстваше тази сбирщина, търсеца развлечения — като един мъдър, брадат гуру. Той беше полицай трийсет години. Пенсионира се през декември и оттогава започна преобразяването му от независимо ченге в Ню Ейдж мистик.

Шейн спря на обществения паркинг през две къщи от дома на Димарко. Показа значката си на пазача, който се намръщи, като разбра, че няма да получи такса. Шейн заключи колата си и тръгна по пътеката към плажа. Чу силна рап музика и когато се приближи, видя няколко

млади момичета с впити в задниците бикини и неколцина сърфисти с тъмен слънчев загар да седят пред къщата на Димарко.

Естествено, младежите веднага разбраха, че Шейн е ченге и разговорът им утихна.

— Тук ли е Димарко? — обърна се Шейн към момичето най-близо до него, висока брюнетка на около двайсет и пет години.

— Вътре е — отговори тя, повдигна вежди и изтрака със сребърното украшение на езика си, за да види дали ще го ядоса.

— О, това е нищо — ухили се Шейн. — Аз имам обеца на оная си работа.

Момичето се засмя, а той мина покрай нея и влезе в къщата.

Петдесет и осем годишният представител на защитата бе коленичил и поправяше тонколоната. До него стоеше момче и го гледаше.

— Шибаният бас вибрира. Звукът е ужасен — намусено каза младият сърфист с изрусени коси с тъмни корени.

Димарко продължи да човърка тонколоната и най-сетне успя да намали басите.

— Какво ще кажеш? Така по-добре ли е?

— Имаш ли минутка свободно време? — изкрещя Шейн, за да надвика музиката.

Димарко се обърна, видя го, ухили се и стана. Той беше висок метър и осемдесет. Прошарените му коси бяха дълги и завързани на опашка. Беше си облякъл тясна къса фланелка и имаше татуировки на тънките си ръце. Но най-смешно беше сребърното кръстче, което висеше на лявото му ухо.

— Хали ми се обади. Очаквах те. — Димарко се обърна към младия сърфист. — Заеми се с тонколоната.

Той заведе Шейн в кухнята, взе две студени бири от хладилника и тръгнаха към плажа. Вълните, необичайно големи, защото в Мексико имаше буря, се разбиваха на четирийсет метра пред двамата мъже.

— Сигурно остарявам, защото тази музика ме изнервя — каза Шейн.

— Обичам около мен да има хлапета. Е, какво смяташ да правиш? — усмихна се Димарко и извади от ушите си няколко памучета.

Шейн не можа да не се засмее.

— Поправяш тонколоната, а си сложил памук в ушите си. Нищо чудно, че басът вибрира.

Двамата седнаха на топлия пясък, отвориха бирите, чукнаха се и отпиха големи глътки.

— Нуждая се от помощ — рече Шейн.

— Знам. Капитан Хали ми разказа всичко. Той мисли, че те прецакват.

Шейн го погледна. Преди шестнайсет години Димарко го бе спасил. Той се замоли представителят на защитата да го стори отново.

— Алекса Хамилтън се е върнала — продължи Димарко. — Сигурно са я прехвърлили на някоя добре платена работа в администрацията.

— Още е там след шестнайсет години? Мислех, че човек може да служи в Отдела за вътрешни разследвания само пет години.

— Тя беше главният събирач на тенекии. Върнали са я заради теб.

Събирач на тенекии беше обвинител, успял да постигне осъдително решение, в резултат на което обвиненият полицай загубваше значката си. Сержант Алекса Хамилтън бе обвинителят, съдил Шейн преди шестнайсет години. Тогава не бе успяла да отнеме значката му.

— Всичките са шибани кариеристи — каза Димарко, давайки воля на омразата си към „Тъмната страна“. — Всеки в онзи проклет отдел се стреми да стигне до най-горния етаж на Стъклената къща. Цялата им система смърди.

Шейн бе чувал оплакванията му. Димарко имаше предвид факта, че повечето капитани и заместник-шефове на деветия етаж също бяха служили като събирачи на тенекии в Отдела за вътрешни разследвания. Ето защо, назначението за обвинител в Отдела беше заветна мечта. Това беше клуб. Лейтенантите бяха избирани с конкурс, но капитаните бяха посочвани от шефа на полицията. Всъщност беше трудно да те изберат, ако не си прекарал известно време в „Тъмната страна“. Затова Отделът за вътрешни разследвания беше крайната цел за всеки кариерист в полицията.

— Защо споменаваш Алекса Хамилтън? Какво общо има тя с това? — попита Шейн, мислейки за привлекателната, но прекалено

строга жена, която преди шестнайсет години го бе обвинявала с фанатичен ентузиазъм.

Тя имаше внушителна репутация — както лична, така и професионална — и бе оставила дълга дия от съсипани кариери и разбити сърца. Не един Ромео от Паркър Сентър я бе ухаждал, само за да открие, че личните ѝ изисквания се равняват на професионалните. Шейн се запита дали апартаментът ѝ е обзаведен с реликви от любовни връзки като неговия.

Той я бе намразил през месеците, докато случаят му се разглеждаше в Отдела. Един от най-хубавите мигове в живота му беше след произнасянето на решението „невинен“. Шейн бе погледнал Алекса и бе видял на лицето ѝ такова безпокойство, че изпита силно желание за отмъщение. Когато тя обърна поглед към него, той се усмихна и крадешком ѝ показа среден пръст.

— Мислех, че знаеш — каза Димарко, прекъсвайки мислите му.
— Възложили са ѝ случая ти.

— Не говориш сериозно — изпъшка Шейн.

— Напротив. Не успееш ли първия път, опитай пак. Алекса ти беше хвърлила око. Може би трябваше да ѝ бутнеш.

— Нямахше да има значение. Тя и без това ме ненавижда.

— Не е хубаво, че са прескочили Комисията по балистика и са предали случая ти направо на Комисията по правата. Това показва, че Отделът ти е обявил война.

— Защо? Барбара Молар ми е свидетел. Тя ще разкаже какво се случи.

— Обадох се на неколцина души от стария ми екип в Паркър Сентър. Говорело се, че в дъното е кметът Криспин. Той иска топките ти като трофей във витрината си.

— Защо?

— Нека да изкажа предположение... — Димарко пресуши бирата си. — Защото си пречукал телохранителя му.

— Трябва да ми помогнеш, Дий. И да ме измъкнеш.

— Бих искал, Шейн. Но, откровено казано, не бих издържал отново на онази надпревара. Алекса Хамилтън е непреклонна кучка. Заставал съм пред нея петнайсет-двайсет пъти и съм загубил повечето дела. Това ми говори, че някъде има голяма политическа отплата. Може би пагони на лейтенант и прехвърляне в нещо привлекателно

като отдел „Организирана престъпност“ или „Специални разследвания“. Мейуедър може да се погрижи за нея, без да му мигне окото.

— Искаш да кажеш, че с мен е свършено, още преди да са ме изслушали?

— Виж какво... Познаваш ли Рагланд Уитман? Той е добър защитник. По-умен е от мен. Аз действях грубо и арогантно, а Рагланд е дипломатичен и играе играта. В Паркър Сентър го харесват. Ако бях на твоето място, щях да се обърна към него. Помоли го да сключи сделка с тях. Предполагам, че ще ти издейства шестмесечно отстраняване от работа без заплата.

— Защото съм се защитил от онзи откачен негодник? Що за сделка е това?

— Застрелял си Рей Молар. Лош ход, но имаш свидетел, който, да се надяваме, ще подкрепи показанията ти. Куршумът на Рей е намерен в стената. Това доказва, че той е стрелял пръв. Пък и в досието на Рей е отбелязано, че много пъти е бил жена си. Всичко това е добре. Лошото е, че шибаният кмет на Лос Анджелис се е заел с теб. Бруър го слуша и изпълнява желанията му. Заплетените правила за „неправомерна употреба на сила“ може да се обърнат срещу теб. Шансът ти е да провериш дали Рагланд може да дръпне конците и да те отърве.

— А ти няма ли да ми помогнеш? Хайде, Дий, ти вече не си в Отдела. Не могат да те заплашат, нито да ти отнемат пенсията. Какъв е проблемът?

— Бих го направил, ако можех, човече. Но не мога. Вече нямам стомах за такива неща. Отида ли там, червата ми започват да се обръщат. Не съм добре с жлъчката. Лигавицата на стомаха ми прилича на мексиканско шосе. Отиди да говориш с Рагланд. Накарай го да преговаря с тях.

Шейн стана и даде на Димарко изпитата до половината бира.

— Добре. Съжалявам, че отнех от времето ти — каза той, обърна се и тръгна.

— Хей, Скъли — извика Димарко. — Каквото и да правиш, не се подлагай на детектора на лъжата. Мисля, че детекторът в Отдела за вътрешни разследвания е подправен. Използват го, за да изтръгват самопризнания.

— Добре — отговори Шейн. — Благодаря за предупреждението.

Шейн изкара колата си от паркинга и подкара обратно по Коуст Хайуей. Когато се насочи към магистрала Санта Моника, чу вой на сирена и видя черно-бял полицейски автомобил със запалени фарове. Шейн караше същата кола, затова се учуди, че му правят знак да спре като на обикновен гражданин. Той отби и слезе.

До него се приближи младо, униформено ченге.

— Какво има, полицай?

— Ти ли си сержант Скъли?

— Да.

— Аз съм Джо Чърч. Свързаха се с мен и ми казаха, че веднага трябва да отидеш в Паркър Сентър. Предавателят ти явно е изключен.

— Приготвили ли са вече бесилката?

— Моля? — с безизразно лице попита Чърч, но в гласа му прозвуча неприязън.

— Защо? Какво искат?

— Шефът Бруър иска да те види незабавно — нервно отговори Чърч.

— Ядосах ли те с нещо?

— Ще ме последваш ли?

— Сам ще се оправя. Страхуваш се да не се загубя ли?

— Защо не изчакаш да обърна? Ще пусна светлините и сирената. Така ще стигнем по-бързо.

— Имаш сирена? Страхотно. Изгарям от нетърпение да я чуя.

Шейн се качи в колата и зачака Джо Чърч да обърне. Ченгето пусна сирената и потегли. Шейн го последва.

Двете полицейски коли се стрелнаха по магистрала Санта Моника, отправяйки се към центъра на Лос Анджелис и Главно управление на полицията.

7.

НАЙ-ГОЛЕМИЯТ ШЕФ

На пътя имаше задръстване, защото някой умник бе позволил да снимат филм с Арнолд Шварценегер. Снимачният екип бе паркирал фургоните си и бе барикадирал движението в радиус от десет пресечки в града. Шейн не можеше да повярва, че някой тъпанар от градската управа е подписал разрешение за снимане на филм в центъра на Лос Анджелис. Наложил се полицаят Чърч да слиза два пъти, за да разговаря с охраната да ги пусне да минат.

След като се разправяха четирийсет минути, те най-после спряха на паркинга до Паркър Сентър. Шейн слезе от колата и Джо Чърч веднага се приближи до него.

— Проклет филм. Все едно е обявено военно положение в целия град — изръмжа Чърч, поглеждайки хеликоптера, който кръжеше ниско една пряка по-нататък.

От вратата висеше оператор, завързан с въжета. Изведнъж хеликоптерът рязко смени посоката и пое след кола, която препускаше по Мейн стрийт след мотоциклет. Арнолд Шварценегер риташе задници.

— Да вървим — рече Чърч и хвана Шейн за лакътя.

— Мога да ходя сам. Дори до тоалетната. Без помощта на мама.

— Не се заяждай, Скъли. Имам заповеди.

Шейн реши да не прекалява, но дръпна ръката си и тръгна след него.

За втори път през последните четири часа той се озова на деветия етаж на Стъклената къща. Двамата слязоха от асансьора и тръгнаха по зеления мокет. Стигнаха до едра жена, която седеше зад огромно бюро от орехово дърво пред кабинета на шефа на полицията Бруър.

Чърч смени физиономията си. Вече не беше строг офицер, а усмихнат подмазвач.

— Полицай Чърч — лигаво каза той. — Шефът Бруър ме повика специално за тази задача. Водя сержант Скъли.

— Благодаря, полицай — рече едрата жена. Името на табелката на бюрото ѝ беше КАРЛА МИЛЪР. — Седнете, сержант.

Тя посочи стол на Шейн, а Джо Чърч застана като пазач на вратата.

— Господи, Чърч — изръмжа Шейн. — Не съм Клайд Бароу^[1]. Няма да избягам. Отпусни се.

Карла Милър кимна на Чърч.

Той се усмихна раболепно, затътри крака и излезе.

Карла се обади на шефа Бруър, тихо каза нещо и затвори.

Шейн чака трийсет минути, наблюдавайки колко умело Карла Милър отклонява молбите на различни хора за среща с шефа на полицията. Тя беше непреклонна и компетентна и бързо решаваше проблемите. Карла не погледна Шейн нито веднъж. Някъде далеч навън се чуваше бръмченето на хеликоптера, който обикаляше над улиците на Лос Анджелис.

Вътрешният телефон иззвъня. Карла вдигна слушалката, заслуша се и погледна Шейн.

— Може да влезете.

Той стана и влезе в кабинета на Бруър. Първото, което го поразиха, беше, че хеликоптерът сякаш е вътре. Помещението имаше огромна, остъклена стена. Виждаше се всичко от Мейн стрийт до финансовия център на града. Хеликоптерът бръмчеше само на четири-пет метра от прозореца на шефа на полицията. Ефектът беше странен и стъписващ.

Бруър стоеше с гръб към Шейн и гледаше хеликоптера и снимачния екип на улицата. Шумът беше оглушителен. Лицето на пилота се виждаше ясно. Операторът продължаваше да виси на въжетата и да снима. На Шейн му хрумна, че през цялото време, докато е чакал пред кабинета, Бруър е гледал как снимат проклетия филм.

После се обърна — той държеше бинокъл. Остави го на бюрото и направи знак на Шейн да се приближи.

— Искали сте да ме видите, сър.

Бръмченето на хеликоптера заглуши гласа на Шейн. Някъде дълбоко в душата си той предчувстваше, че ще му кажат нещо

неприятно. Шефът викаше сержантите само по две причини и Шейн беше убеден, че няма да му връчи медал за заслуги.

Хеликоптерът рязко смени посоката и отлетя. Настъпи благодатна тишина.

— Сержант Скъли, били сте много зает сутринта — каза Бруър. Той беше пълен и набит, четирийсет и пет годишен, червенокос, с румени страни. Костюмът беше старателно скроен така, че да прикрива корема му. Напоследък бе започнал да носи очила без рамки, които придаваха нюанс на строгост на инак безличното му лице.

— Да, сър. Бях много зает — отговори Шейн, опитвайки се да разбере накъде бие Бруър.

— Филми. Господи, каква техника използват. Блокирали са четири улици. Имат три хеликоптера. С единия снимат. Един господ знае за какво са им другите два. Позволихме им да вземат и един полицейски.

— Много щедро от ваша страна, шефе. Убеден съм, че са ви много благодарни.

— Филмът се казва „Сребро и олово“. Шварценегер играе ченге, което осуетява обир на бронирана кола. Но се оказва, че обирът е само заблуда, за да отвлече вниманието на полицията от опит за покушение над президента. Арнолд ми подари екземпляр от сценария, подписан от него — похвали се Бруър.

— Обзалагам се, че струва доста пари. — Шейн се чувстваше като пълен тъпак, докато стоеше там и разговаряше за филма.

— Хората биха изпитвали по-добри чувства към вас, сержант, ако се държите повече като играч от екипа — рязко смени темата Бруър.

— Така ли? Мисля, че съм добър играч в екипа, сър. Попитайте прекия ми шеф.

— Не говоря за полевата ви работа, Скъли. Сигурен съм, че сте добър детектив. Не става дума за това. Имам предвид отношението ви.

— Отношението ми? — озадачено попита Шейн.

— Понякога човек се оказва в положение, в което мисли, че има предимство. Смята, че му е провървяло, но всъщност съвсем не е извадил късмет. Истината е, че е нагазил в лайната и дори не го съзнава. После го изолират и става белязан. А това не е хубаво. По-добре да си част от екипа.

— За какво по-точно говорите, сър? Не разбирам.

— Нима? Защо ли знаех, че ще реагирате по този начин. — Бруър го гледаше така, сякаш Шейн беше мазно петно върху новия му копринен костюм. После добави: — Сержант, от разследванията на лейтенант Молар липсват някои материали. Според дневниците за дежурствата, преди да го застреляте, те са били в къщата му. Но вече не са там. Разпитахме съпругата му. Мислим, че тя не знае нищо. Оставате вие. Имали сте възможност да ги вземете, след като сте го убили.

— И смятате, че онези неща са в мен?

— Вероятно ви се е сторило, че може да ги използвате в своя полза. Но те не са такива, каквито изглеждат. Лейтенант Молар участваше в нещо много деликатно и имаше пълно съдействие от наша страна. Материалите може лесно да се изтълкуват погрешно, ако попаднат в неподходящи ръце. Трябва незабавно да бъдат върнати!

— Сър, в мен няма абсолютно *нищо*.

— Очаквах, че ще отречете. И двамата знаем, че вземането на материали по случай на друг полицай противоречи на правилника. Може да бъдете уволнен, ако признаете такова нещо. Но в живота има по-лоши неща, отколкото да ви уволнят от работа, сержант. Предполагам, че ще продължите да отричате, докато ви стане ясна цялата сериозност на положението. Но тогава може би ще е късно и няма да мога да ви помогна.

— Какви неща са изчезнали? — Сърцето на Шейн биеше лудо. Имаше чувството, че сънува кошмар и не може да се събуди. — Не съм взел нищо.

— В такъв случай вероятно ще откажете да се подложите на детектора на лъжата.

— Детектор на лъжата? Но аз... още нямам дори защитник. Не съм убеден, че бих се подложил на детектора на лъжата, без да получа юридически съвет.

— И отново, мислех, че ще кажете точно това. Повярвайте ми, Скъли, правите ужасна грешка.

— Не съм казал, че няма да се подложат на тест с детектора на лъжата. Само... Много ми е трудно да проумея какво става. Застрелях човек, който се опитваше да ме убие. Той биеше съпругата си с палка. После отмениха балистичната експертиза. Разбрах, че случаят ми е

предаден за пълно административно изслушване, а сега ми казвате, че съм откраднал нещо от къщата на лейтенант Молар. Нищо не съм взел. Ще подпиша писмени показания по този въпрос.

Шефът на полицията махна пренебрежително с ръка.

— Ето какво предлагам, Скъли, и за ваше добро е да приемете. Имате четири часа, за да ми предадете онова, което сте взели. Оставете материала тук. Не мислете, че може да го използвате, за да изтръгнете пари или като предимство в кариерата ви. Всички в Лос Анджелис, от полицията до дирекция „Хигиена“, ще поведат война срещу вас, която ще загубите. Например, в момента районният прокурор обмисля дали да не ви предяви обвинение в убийството на лейтенант Молар.

— Какво? — Шейн не можеше да повярва на ушите си.

— Сержант, направете си услуга и предайте материала.

Шейн стана. Коленете му трепереха. Опита се да събере мислите си и пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Да предположим, че онова, което искате, е в мен и го предам. Тогава какво ще стане с обвиненията срещу мен и разглеждането на случая ми от Отдела за вътрешни разследвания?

— Може би ще уредим нещо. Ще си затворим очите и неправомерната употреба на сила ще бъде разгледана от секция „Престрелки с участие на полицаи“. Може би за няколко часа ще я отхвърлят и районният прокурор ще реши, че няма да предяви обвинения.

— Използвате Комисията по правата и обвинението в убийство, за да ме сплашите и принудите да направя каквото искате?

Последва неловко мълчание, после шефът на полицията направи крачка към Шейн и смени темата.

— Сержант, има само три места, където би могъл да бъде материалът и ние вече проверихме на другите две. Имате четири часа. Кариерата и може би остатъкът от живота ви зависят от решението, което ще вземете. Само това мога да ви кажа.

Бруър обърна гръб на Шейн и отново се вторачи през прозореца.

Шейн се поколеба. Искаше му се да продължи да го убеждава, но беше очевидно, че шефът няма намерение да разговаря повече с него. Той се обърна и излезе от кабинета.

В чакалнята седеше Алекса Хамилтън. Когато го видя, стана. Тя беше на около трийсет и шест-седем години. Красивото ѝ лице

излъчваше жестокост. Косите ѝ бяха гарвановочерни, скулите — високи, а полегатите очи ѝ придаваха екзотичен вид, който според Шейн не подхождаше на сериозния ѝ, непреклонен характер. Тялото ѝ беше слабо и стегнато. Явно, редовно посещаваше фитнес център. Хубостта ѝ обаче се помрачаваше от маниакалното желание да успява на всяка цена, което я правеше сексуално непривлекателна за Шейн. Той виждаше в нея новото поколение кариеристи в полицията на Лос Анджелис. Алекса Хамилтън бързо се придвижваше нагоре в йерархията, съсипвайки всеки по пътя си.

— Пак се срещаме — каза тя, като повдигна вежди и се усмихна мрачно.

— Това не е среща, а засада.

— Наречи го както искаш. Готова съм. Обикновено не се налага да правя два опита срещу незначителна мишена.

— Ще се опитам да те затрудня. — Шейн погледна папката в ръката ѝ и попита: — Това ли е досието ми? Запечатаната информация за мен, изглежда, обикаля града. Ще прочета ли поверителните данни във вестниците или ще бъдат публикувани само в бюлетина на Отдела?

— Не чета засекретени архиви, Скъли. Не е необходимо да мамя, за да те смажа.

— Щом казваш.

Той се запъти към коридора, когато тя подаде глава на вратата и извика:

— Хей, Скъли.

Шейн се обърна и я погледна.

— Аз не съм застреляла Рей Молар. Ти го направи. Ако продължаваш да убиваш бившите си партньори, ще ти се стъжни.

— Ще запомня тази тъпотия.

Той гневно натисна копчето на асансьора. За щастие, вратите се отвориха веднага и Шейн се качи, доволен, че се е скрил от погледа ѝ.

---

[1] Клайд Бароу (1900 — 1934) и Бони Паркър, бандити от Тексас, които в началото на трийсетте години извършват поредица от обири на банки и бензиностанции в американския югозапад. — Б.пр. ↑

8.

ПУШЕНЕ НА МАРИХУАНА

Шейн взе колата си от сервиза, където ѝ бяха сложили нови гуми. В три и половина отиде в училище Харвард Уестлейк, за да прибере Чуч. Той чака на дълга опашка от британски и немски автомобили, карани от майки, които живеят на Бевърли Хилс. Най-после се приближи до тротоара, където учениците чакаха да ги вземат, но Чуч не беше там. Момчето седеше само настрана и слушаше уокмена си. Шейн натисна клаксона, за да привлече вниманието му. Чуч взе чантата си и бавно тръгна към колата.

Докато сядаше на предната седалка, към тях се приближи висок, слаб като тръстика мъж с тънки устни, къдрави коси и очила с черни рамки.

— Господин Сандовал, аз съм Брад Текери, преподавател по латински и заместник-директор по приема на ученици в училището.

— Аз не съм баща му — отговори Шейн.

— О, ами... съжалявам. Назначиха ме преди два месеца и още не мога да запомня всички имена и физиономии. Ще говорите ли днес с родителите на Чуч?

— Какво искате, господин Текери?

— Трябва незабавно да насрочим родителска среща. Чуч има сериозни проблеми, с които трябва да се занимаем *ad summum bonum*.

— Той видя озадаченото изражение на Шейн и преведе: — За доброто на всички.

Шейн погледна Чуч, който сякаш не чуваше нищо. Клатеше глава в ритъм с алтернативния рок, леещ се с високи децибели от слушалките на уокмена му.

— Ще се обадя на майка му. Благодаря.

Родителите отзад започнаха нетърпеливо да натискат клаксоните. Шейн включи на скорост и потегли.

Той мълча известно време, сетне каза:

— Хей, Чуч, искаш ли да махнеш за малко слушалките? Трябва да поговорим.

Хлапето не му обърна внимание и продължи да клати глава в такт с музиката.

Шейн протегна ръка и дръпна слушалките.

Чуч се обърна и гневно се вторачи в него.

— Какво има?

— Искат да свикват родителска среща.

— Чух. Текери е гадняр. На кого му пука? Надявам се, че ще ме изритат.

— Какво ще обсъждат? Трябва да се обадя на майка ти.

— Какво ще обсъждат ли? Искат да ме обвинят, че съм продавал наркотици в училище.

— Вярно ли е?

Чуч не отговори, само сви рамене.

— Няма ли да ми кажеш?

— Ти си шибано ченге. Няма ли първо да ми намериш адвокат и да ми прочетеш правата?

Шейн отби от магистралата, спря и се обърна към момчето.

— Виж какво, Чуч, не съм ченге, когато става въпрос за теб. Аз съм ти... — Шейн не можа да измисли подходяща дума.

— Какъв? — предизвикателно попита Чуч. — Шибан настойник? Детегледач? Духовен наставник? Какъв си ми?

— Приятел.

— Не си ми приятел. Аз нямам приятели. Нито един.

— Чуч, ако наистина си продавал наркотици в училище, имаме голям проблем. Може да отидат в полицията и да подадат обвинения срещу теб.

Чуч се облегна назад. Не беше сигурен какво иска да направи.

— Няма да те арестувам, но трябва да знам какво става, ако искаш да ти помогна.

— Няма да ме арестуваш, а? Къде ли съм чувал това?

— Кажи ми, продаваш ли наркотици?

— Не. Нищо не съм продавал. — Чуч затвори очи. — Може би един-два пъти... дадох назаем марихуана на някого. И после един-два пъти намерих пари в шкафчето си. Не знам откъде се бяха появили.

— По дяволите. — Шейн не знаеше как да реагира. — Здравата ще загазиш, ако го докажат. Някой ще проговори ли?

— Питаш дали слабоумните ми клиенти ще клекнат и ще ме изпеят? Мигновено, да им го начукам. И знаеш ли какво ще стане? Няма да отидат при ченгетата. Училището няма да иска да пишат във вестниците, че там продават наркотици. И тъй като съм мексиканец, вероятно се насират от страх, че някой ще ги обвини в расизъм. Просто ще ми наредят да си тръгна тихо и кротко — нещо, което съм готов да направя.

Шейн го погледна изпитателно.

— Пък и проблемът не е твой — добави Чуч. — Ти си само поредният платен наивник за месеца.

— Да, точно така. — Шейн включи на скорост и се върна на магистралата.

Двамата мълчаха през целия път до Венис.

Шейн паркира колата в гаража и слезе. Чуч грабна чантата си, прегърби рамене и тръгна след него. Влязоха в кухнята и момчето гневно тресна чантата си на плота.

— Занеси я в стаята си и започни да пишеш домашните си — каза Шейн.

— Домашни? Това не е ли малко неуместно?

— Направи го.

Шейн излезе в малкия заден двор, който гледаше към един от каналите на Венис. Студеното априлско утро се бе превърнало в изненадващо приятен калифорнийски следобед.

Венис^[1], Калифорния, бе построен по идея на Абът Кини през 1904 година. Желанието му бе да създаде луксозен глад в стила на Венеция, Италия. Той бе проектирал каналите, по които течеше вода от океана. Имаше четири канала, пресечени от поредица бетонни, сводести, венециански мостове. Кини бе добавил и малки пешеходни мостове, бе докарал и гондоли от Италия. В началото на двайсети век градът беше тих и спокоен, но по-късно бе станал свидетел на тежки времена. Каналите още му придаваха провинциален вид, но някога величествените къщи от трийсетте години бяха съборени или разделени на по-малки и на мястото им бяха построени евтини сгради. Архитектурните стилове варираха от следвоенен до модернистичен. Жителите представляваха още по-странна смесица — от млади лекари,

които пушеха марихуана, до недоволни пенсионери. По тротоарите се надпреварваха да просят бездарни музиканти и мимове, а четири преки по-нататък се биеха бандити и нищо неподозиращи туристи загиваха заради портфейлите и часовниците си. Насред цялата тази бъркотия живееше и сержант Шейн Скъли. В жилищата край каналите имаше нещо нестандартно и тъжно, което му допадаше. Венис изглеждаше не на място, също като жителите си.

На около километър и половина на юг се намираха населените с млади, напористи професионалисти предградия на Марина дел Рей. Там рекламни агенти и стюардеси се сваляха в претъпкани крайбрежни барове и ресторанти за морски деликатеси. На километър и половина на север беше Санта Моника, населена с нашумели търговци на ценни книжа и холивудски брокери. Между тях се намираще другата Венис, потънала в калта на социалното безразличие. Така, както Венеция, Италия, потъваше в морето.

Шейн Скъли се чувстваше там като у дома си. Венис, Калифорния, го предизвикваше.

Докато наблюдаваше как едно колибри енергично пърха с крилца над спокойния Източен канал, той отвори клетъчния си телефон и се обади на Санди.

Тя отговори след десетото позвъняване и беше задъхана.

— Да. Ало. — Гласът ѝ беше сърдит и нетърпелив.

— В неподходящ момент ли те хващам? — иронично попита Шейн.

— Не мога да говоря сега, Шейн. Връщаш ме от вратата. Закъснявам.

— Тогава ще бъда кратък. Мисля, че ще изхвърлят Чуч от Харвард Уестлейк, защото продавал трева. Някакъв тип на име Текери иска родителска среща с теб. Казах му, че ще ти предам. Това е цялото съобщение. Беше ми приятно, че се чухме.

— Чакай малко. Какво е продавал?

— Трева. Марихуана. Чуч продава наркотици на съучениците си и господин Текери никак не е очарован.

— Ами, какво да направя? Не можем ли да...

— За съжаление, *ние* не можем да направим нищо. Но *ти* трябва да се обадиш и да уредиш нещо. Както Текери се изрази, „за доброто

на всички“. И нека да ти кажа, че като поредният платен наивник за месеца, няма да отида на родителската среща.

— Хайде, Шейн, положението сигурно не е толкова лошо.

— Санди, в момента имам големи неприятности. Може да ме уволнят, дори районният прокурор да ми предяви обвинение.

— Но...

— Не. Слушай. Не мога да се справя с този проблем. Не знаех в какво се забърквам, когато взех Чуч.

— Той не е толкова лош. Само устата му е голяма. Трябва да бъдеш търпелив с него.

— Сигурна ли си? Защото аз мисля, че Чуч е едно много объркано и сърдито хлапе. Смятам, че се е отправил към съда за непълнолетни престъпници. Трябва да му обръщаш повече внимание, Санди. Подхвърляш го насам-натам като горещ картоф. Никой не му дава онова, от което се нуждае.

— И ти ли? — мрачно попита тя. — Нали ми каза, че си готов да инвестираш в нещо с дългосрочни дивиденди?

— Какво пихме тогава, по дяволите?

— Виж, Шейн, разбирам те. За съжаление, в момента работя в Агенцията за борба с наркотиците. Затънала съм до гуша в нещо опасно. Ужилване, което ще се извърши след няколко дни. Може да свърша в контейнер на дъното на канала Каталина. Не мога да взема Чуч и да рискувам той да пострада. Не мога да отклоня енергията и вниманието си от ужилването. Ти каза, че ще вземеш Чуч. Обеща. Иначе нямаше да го оставя при теб.

— Добре, Санди. Ще направя каквото мога. Но искаш ли да знаеш нещо...

— Не и ако ще бъде конско евангелие.

— Става дума за избор. Момчето има душевни терзания. Насочил се е към самоунищожение и сърцето ми се къса, като го гледам. Но аз имам огромен проблем. Застрелях бившия си партньор.

— Ти ли си бил? Гледах по новините. Рей беше гадно копеле. Заслужаваше да умре.

— Не, не е така. Но ако нещата се развиват както досега, и аз няма да имам време за Чуч. Затова, помисли какво да направиш. Обади се на онзи скапаняк Текери и го разкарай...

— Добре, добре. Ще му се обадя. Трябва да тръгвам. Дочуване.

Санди затвори.

Шейн се прегърби на ръждясалия градински стол и чу, че някой се прокашля. Обърна се и видя, че Чуч е излязъл през страничната врата и седи на един от другите метални столове.

— Е, тя сигурно има много по-важна работа — каза хлапето. — Искаш ли да ти свия една цигара? Страхотна ямайска ганджа.

Шейн не бе пушил марихуана, откакто служеше във Военноморската флота. Беше толкова напрегнат и уморен, че се тревожеше за психиката си.

— Добре, свий ми една цигара.

— Сериозно? А правило номер едно? Никакво пушене на трева в къщата ти?

— Трябва да направя нещо, за да се освободя от напрежението. Правило номер едно временно е отменено.

Чуч сви цигара и му я даде. Шейн я взе и се запита какъв пример ще даде, ако пуши марихуана пред Чуч, или по-лошо, ако се дрогират заедно. Но после се замисли за събитията от деня, като се започне с убийството на Рей Молар в 2:30 сутринта и се свърши с катастрофалната среща с Бруър. Някак, в светлината на всичко това, пушенето на марихуана със сърдито, петнайсетгодишно момче съвсем не изглеждаше важно.

— Майната му — каза Шейн, запали цигарата, вдъхна дълбоко и я даде на Чуч.

Двамата седяха в малкия заден двор, пушеха и се опитваха да решат различните си, но еднакво съкрушителни проблеми.

---

[1] Така се произнася на английски името на град Венеция. — Б.пр. ↑

ПИСМОТО ЗА ПОГРЕБЕНИЕТО

Скъпи татко,

Господи, колко искам да си тук, да седим и да разговаряме като едно време. Този път наистина здравата съм загазил, татко. Накъдето и да се обърна, пред мен се изправят нови, ужасяващи проблеми.

Откъде да започна?

Предполагам, че засега погребението на Рей е най-голямата въпросителна. Сбогуването ще бъде тържествено — почетна стража, речи и черни ленти. Днес получихме инструкция да присъстват всички полицаи, които не са на работа. Ще има траурно шествие, водено от двеста моторизирани ченгета, следвани от сто патрулни коли. Проклетият парад ще започне от игрището на Академията и ще мине по хълмовете, надолу към гробището Форест Лоун. Разбира се, ще бъде отразявано от медиите.

От една страна, искам да отида. Чувствам се ужасно и ако присъствам на погребението, може да ми мине. Но от друга страна — страхувам се до смърт. Ще бъдат повечето от колегите ми и всички ще оплакват Рей Молар, „полицаят на полицаите“, два пъти награден с медал за храброст.

Проблемът, разбира се, е, че аз съм тъпакът, който го застреля.

Не знам дали ще издържа на цялата омраза, насочена към мен.

Какво би направил на мое място, татко? Наистина ми е необходим съвет. Веднъж ми каза, че що се отнася до въпросите на душата, най-трудно е онова, което си длъжен да направиш. И за да израсне духовно, човек не трябва да се извъръща от емоционалните трудности. Но въпреки това се чувствам изолиран, самотен и объркан.

Ти си толкова далеч и това усложнява нещата. Знам, че не можеш да дойдеш тук, защото емфиземът не ти позволява да летиш със самолет. Но се нуждая от помощ, татко!

Вероятно един от проблемите е, че винаги съм се стремил да направя работата си мое второ семейство. Всички онези глупости, които проповядват в Академията за братството на полицаите... Исках

да вярвам в това. Може би затова реших да стана ченге. Сега, след седемнайсет години служба се провалих. Отново съм сам.

Ако измислиш нещо, обади ми се. Още не съм решил дали да отида, или не.

Бих искал да притежавам силата, волята и чувството ти за хумор. Опитвам се да постъпвам така, че да се гордееш с мен. Но, по дяволите, изпадам в паника, като си помисля, че трябва да отида на погребението.

Навярно ще кажеш, че трябва да бъда там, колкото и да ми е тежко и неприятно. Е, това е отговор. Ти винаги си знаел кое е най-доброто.

Липсваш ми и те обичам.

Твой любящ те син Шейн

9. ЗАПОВЕД ЗА ОБИСК

Шейн не отиде на погребението.

Обади се и каза, че е болен. Мразеше се, че не му достигна смелост, но не можеше да се насили да отиде. Чуч прояви повече кураж и не възрази, когато Шейн го закара на училище. По пътя си размениха само няколко думи.

Шейн подкара обратно към Венис, като се опитваше да не мисли за своето малодушие. Той пристигна и се залови да чисти малката си къща. После поговори през оградата на задния двор с Кели Дъската. Но не можеше да се съсредоточи върху думите му. Когато влезе вътре, споменът за разговора витаеше в главата му като неясен сън. Провери телефонния си секретар — нещо, което не бе правил от десет часа. Имаше само едно съобщение.

„Шейн, обажда се Барбара. Знам, че може да е опасно, но трябва да се срещнем. Предполагам, че ще дойдеш на погребението, но не можем да разговаряме на гробището. Какво ще кажеш за «нашето място»? Ще бъда там в един. Погребението трябва да свърши до дванайсет и половина. Обаждам се от автомат на улицата. Имам новина. Обичам те.“

Тяното „място“ беше ресторантът градина на хотел „Шътърс“ на плажа на Санта Моника. Един-два пъти, когато се срещаха преди шестнайсет години, те си бяха вземали там стая. Мястото беше живописно и повечето стаи гледаха към водата. Тогава и двамата бяха двайсетгодишни и неженени. Обядът, преди да отидат да се любят, беше чудесен. Но сега, след като бе застрелял Рей, последното нещо, което би допуснал, беше да го видят с вдовицата. Въпреки всичко, тя го привличаше. Шейн не можеше да си обясни това. Вероятно се дължеше на чувство за вина или на усещането, че Барбара е голямата му любов и той я бе загубил заради проклетата си гордост. А може би всичко идваше от факта, че не бе спал с жена три седмици. Каквато и

да беше причината, той реши да рискува и да се срещне с нея. В края на краищата, Барбара бе казала, че има „новина“.

Шейн се облече по-грижливо от обикновено и дори изсуши буйните си черни коси със сешоар. После се качи на колата и отиде в Санта Моника.

Пристигна в „Шътърс“ в един и четвърт, избра маса в дъното на вътрешния двор и поръча любимото вино на Барбара — френско „Монтраше“. Докато чакаше, Шейн се опита да оправдае срещата пред изтерзаната си съвест. Може би „новината“ щеше да хвърли светлина върху проблемите му. Може би е нещо, което ще му помогне да се измъкне от бъркотията. Както винаги, Шейн изпитваше желание към Барбара и искаше отново да спи с нея. Чувствата му бяха объркани — вина, страст и самоомраза.

Барбара дойде в 1:25 и застана на вратата на вътрешния двор. Беше облечена в черна рокля и си бе сложила перлена огърлица. Носеше големи, тъмни очила, за да скрие насиненото си око. Подутината от палката бе изчезнала и като по чудо сякаш нямаше наранявания. Русите ѝ коси блестяха на яркото следобедно слънце. Тя огледа вътрешния двор, забеляза Шейн и тръгна към него с лека танцова стъпка. Навремето Барбара бе участвала в няколко мюзикли. Тя се настани грациозно на стола, сви устни, целувайки въздуха и се усмихна. Шейн видя, че изкусно е скрила белезите от побоя, използвайки пудра и грим.

— Денят беше тежък — тъжно каза тя. — Мислех, че ще дойдеш на погребението.

— Истината е, че се уплаших.

— Не мога да те обвиня. Беше като в холивудски филм. Шефът на полицията Бруър изнесе реч. Каза, че Рей бил пример за всеотдайност към обществото и честта на полица. Кметът Криспин говори за човечността му. Рей вдигнал високо летвата на полицейската професия. Имаше двайсет и един салюта. Дадох ми знамето от ковчега му. Над гробището кръжаха хеликоптери. Цяла полицейска част.

— Изненадан съм, че Шварценегер е дал хеликоптера си.

— Моля?

— Нищо. — Шейн не искаше да разговаря на тази тема.

— Все едно. Рей е погребан. Голяма церемония, много новинарски екипи и крокодилски сълзи. Господи, няма да повярваш каква шумотевица беше.

Шейн й наля вино. Тя отпи малка глътка и се вторачи в океана, който се намираше на стотина метра. Ветрецът разроши съвършено сресаните й руси коси. Барбара, изглежда, бе намислила нещо. Шейн търпеливо чакаше. Най-сетне тя се обърна към него. На устните й трептеше лека усмивка.

— Странно е, че седим тук след всичките тези години, нали? Един господ знае защо реших да се омъжа за Рей, Шейн. Цял ден се опитвам да разбера как съм разсъждавала тогава. За мен ти винаги си бил единственият.

— Не е необходимо да обясняваш — каза той, като се размърда неспокойно от пронизателния й поглед.

— Ти беше мъжът, който търсех, но Рей ми каза, че ти си пребил онова хлапе. Разказа ми ужасни неща за теб и аз... се обърках. Едва след като се оженихме, една вечер се напи и призна, че *той* го е извършил, а ти си поел вината, за да не го изритат от работа. Мислеше, че си странен. Рече: „Скъли е шибан тъпак“.

— Всичко беше отдавна. Забрави го.

Самоуважението му постепенно намаляваше, променяше позицията му и заплашваше душевното му равновесие. Струваше му се погрешно да обсъждат тези неща в деня на погребението на Рей. И да изпитва сексуално желание към вдовицата му. Барбара продължи да говори. Явно бързаше да се разтовари от болезнените спомени.

— Тогава, когато ти казах да не ми се обаждаш повече, плаках цяла нощ. Мислех, че ти си виновният и отделът те разследва. Отначало Рей беше мил и нежен. Беше трогателно, че този огромен, грубоват мъж е способен да проявява нежност. Търсех нещо, но не знаех какво. Години наред той ме ухажваше, непрекъснато ми се обаждаше и ми правеше подаръци. Кариерата ми с танцуването не вървеше и помислих... — Тя отчаяно поклати глава. — Каква грешка, а?

— Не е необходимо да ми обясняваш, Барбара. Моля те. Разбирам.

— Искам да говоря, Шейн. Нуждая се от това. Знаем, че денят е неподходящ, но през единайсетте години на брака ни намразих Рей и

започнах да се презирам, че съм се забъркала с него. Той пиеше, лъжеше и понякога по цели седмици не се прибираще. Преди няколко години започна и да ме бие. Накрая се страхувах от него толкова много, че днес с огромно облекчение гледах как спускат в земята ковчега с тялото му. Сякаш гробът беше вратата към бъдещето ми. — Барбара пое дълбоко въздух. — Ако това ти се струва коравосърдечно, съжалявам, но такива са чувствата ми.

Шейн дълго я гледа. Той знаеше, че очите ѝ зад тъмните очила са красиви и сини, като цвета на близкия океан. Тя имаше прелъстително тяло и изваяни черти. Навремето Шейн усещаше как мъжете я разсъбличат с погледи. Но освен физическа красота Барбара имаше и богата душевност. Шейн още я желаше отчаяно. Искаше да я прегръща и люби, но това го караше да се чувства принизен. Нещо повече — той съзнаваше, че тя иска прошка, кани го да опита отново и му се предлага.

— Барбара, мисля, че каквото и да се случи с нас, би трябвало да почака.

— Знам, знам. Само... си мислех какво би било, ако нещата бяха различни.

Шейн седеше и я гледаше. Страхуваше се да признае колко пъти бе лежал буден и бе мислил за същото. И двамата бяха виновни. Заради гордостта и гнева му, те безразсъдно бяха прахосали всичко. Сега евентуалната им бъдеща връзка беше обречена. Споменът за Рей винаги щеше да ги разделя.

— Каза, че си имала новина — рече Шейн, сменяйки темата.

— Получих разпечатката от телефонната компания. Там е номерът, от който се е обадила онази жена.

— Добре. Дай да видя.

Барбара му даде лист хартия и той се намръщи.

— Адресът е във Венис.

— Знам.

— Защо някой ще изпраща важна пратка по пощата, където може да се загуби, вместо да дойде посред нощ и незабелязано да я пусне в пощенската ти кутия?

— Не знам. Няма логика.

Шейн извади мобилния си телефон и набра номера.

— Прекъснат е — каза той, след като чу записаното съобщение.
— Когато даде показания, спомена ли пред полицаите за жената, която се е обадила за видеокасетата?

— Да, казах им всичко. Обясних, че Рей е стрелял пръв, а ти го уби при самоотбрана — със странна усмивка добави тя.

Шейн се замисли.

— Трябва да огледаме къщата ти.

— Там няма нищо. Ченгетата от отдел „Обири и убийства“ вече направиха оглед.

— Искам да огледам. Може да са пропуснали нещо. Мисля, че става дума за видеокасетата, за която е споменала жената. Да се откажем ли от обяда и да отидем там сега?

— Ами ако някой наблюдава къщата? Ще ни видят заедно.

— Две трети от персонала имат свободен ден заради погребението на Рей. Съмнявам се дали има достатъчно хора, за да наблюдават къщата ти. Моментът е подходящ. Ако видеокасетата е там, може да я намерим.

Шейн плати и двамата излязоха от ресторанта. Докато минаваха през фойето, на Шейн му хрумна нещо друго.

— Барбара, знаеш ли номера на клетъчния телефон на Рей?

— Не. Бил само за служебни разговори. Рей ми каза да не го използвам, но мисля, че го записах някъде. Защо?

— Искам да го потърсиш, когато отидем у вас.

— Добре.

Барбара се качи в червения си открит форд „Мустанг“ и потегли. Русите ѝ коси се развяха от вятъра. Служителят на паркинга се вторачи в нея с широко отворени очи. Шейн седна зад волана на колата си и подкара след нея.

Външната врата на къщата беше открената. Двамата слязоха от колите си и я погледнаха стъписано. Шейн извади пистолета си и даде на Барбара мобилния си телефон.

— Ако до две минути не изляза, обади се на полицията.

Той се качи по стъпалата и видя, че ключалката на вратата е разбита. Част от механизма беше на пода на верандата. Шейн бутна с крак вратата и се вмъкна в къщата. Някъде в задната част се отвори и

затваряха чекмеджета. Той тръгна безшумно натам и стигна до спалнята, където бе убил Рей.

Две униформени ченгета претърсваха дрешниците и гардеробите. Шейн реши да се оттегли. Не искаше да го хванат в къщата, докато Барбара чакаше навън. Той направи крачка назад и дъските на пода изскърцаха. Полицайте се обърнаха и го видяха.

— Защо тършувате в къщата на Рей? — изръмжа Шейн, преминавайки в атака.

Те бяха начинаещи патрулни полицаи. Шейн познаваше единия — Джон Самански, последният пробен партньор на Рей. Той беше твърде нисък за ченге и сигурно не отговаряше на изискванията за ръст метър и седемдесет. Но явно бе компенсирал това с вдигане на тежести. Мускулите изпъкваха под униформената му риза. Шейн не бе виждал другия полицаи. И той беше млад, но бе преждевременно оплешивял и имаше продълговато, сипаничаво лице. На табелката му пишеше: Л. АЙЪРС.

— Какво правиш тук, Скъли? — попита Самански. Гласът му беше гърлен и дрезгав.

— Имате ли заповед за обиск? — попита Шейн, без да обръща внимание на въпроса му.

— Покажи ми я, Лий — рече Самански.

Айърс извади от джоба си сгънат лист хартия и го размаха под носа на Шейн.

— Ти нямаш право да бъдеш в тази къща.

Шейн не отговори. Обърна се, излезе и махна на Барбара, която затвори клетъчния телефон и влезе в къщата. Не му трябваша повече ченгета.

— Дай й заповедта — каза Шейн.

Лий Айърс даде листа на Барбара.

— Защо претърсвате къщата ми? — попита тя.

— Това не е ваша работа, госпожо — отговори Самански.

— Вие сте патрулни полицаи — рече Шейн. — Само детективите имат право да получават заповед за обиск и да ровят в чекмеджетата. Не трябва ли да обикаляте улиците и да раздавате глоби за неправилно паркиране?

— Ти си задникът, който се е отправил към отдел „Улично движение“. Имаме заповед директно от най-горния етаж на Стъклената

къща. Ако имаш проблем с това, обърни се към отговорника за заповедите за обиск в Паркър Сентър.

Шейн взе заповедта от ръцете на Барбара и я прочете. Беше подписана от съдията Хосе Ернандес, известен сред полицаите като „Папиемашето“. Той винаги даваше каквото му поискаха — призовки, заповеди за арест и за подслушване. Ченгетата попълваха формулярите и Ернандес ги подписваше. Обвиняемите го наричаха „Машината на времето“, защото издаваше максимални присъди. Съдията беше съюзник на кмета Криспин.

Шейн върна заповедта на Барбара и попита:

— Свършихте ли, момчета?

— Да, претърсихме цялата къща — отговори Айърс. — Трябва да почистите зад мебелите, госпожо. Там има купища умрели пеперуди.

Двете ченгета излязоха през страничната врата. Бяха паркирали служебната си кола в гаража, за да не привличат внимание с присъствието си.

Лий Айърс изкара колата, а Самански се обърна към Барбара.

— Би трябвало да се засрамите. Скъли застреля съпруга ви.

— Това не е ваша работа — тихо отговори тя.

— Напротив, моя е. Рей ми беше приятел и партньор. Какво правиш тук, Скъли? — попита Самански. — Рей не беше като другите. Такъв се среща веднъж в живота. Вие имахте най-доброто, госпожо. Още не мога да повярвам, че Рей е мъртъв. Вие сте му съпруга, а се мотаете с този лайнар, който го застреля. Би трябвало да се засрамите. — Самански се качи в патрулната кола и гневно се вторачи в Барбара и Шейн. — Питам се какво ли ще кажат детективите от отдел „Обири и убийства“, когато разберат, че сте заедно. Как ли ще погледнат на това в Паркър Сентър?

Самански се прокашля и се изплю. Храчката му падна на петдесет-шейсет сантиметра от стъпалото, на което стояха. Патрулната кола потегли, блъсна силно черния автомобил на Шейн и изкърти предната броня. После изфуча по улицата.

— Става все по-интересно — тихо каза Шейн. — Изгарям от нетърпение събирачите на тенекии да научат, че сме били заедно.

Двамата влязоха в къщата. Шейн застана във всекидневната. Вероятно беше загуба на време, но той реши да претърси

помещенията. Провери първо всекидневната. От вдлъбнатините в килима се виждаше, че диванът е преместен. Шейн измъкна възглавниците и видя, че са надупчени с кухненския нож, оставен на пода. Това означаваше, че двете ченгета бяха търсили нещо малко, което можеше да се скрие във възглавница на диван. Може би нещо с размера на видеокасета...

Шейн обиколи стаите и му стана ясно, че Самански и Айърс доста са се постарали, но не са намерили изчезналата вещ. Цялата къща беше обърната наопаки. Ако бяха открили онова, което търсеха, те щяха да спрат и нямаше да ровят навсякъде.

Той продължи да търси, но започна да се отчайва. Накрая стигна до дрешника в спалнята и внимателно прерови най-горната лавица. Нищо. Сетне провери кутиите за обувки. Пак нищо. Когато понечи да затвори вратата, нещо привлече погледа му. Видя шест бели ризи в найлонови пликове от обществена пералня. На някои от етикетите пишеше „Бейсайд“, а други бяха на обикновени закачалки и увити в светлозелен целофан. Шейн извади ризите и ги разгледа.

— Какво има? — попита Барбара.

— Не знам. Защо използвате две обществени перални?

— Аз ходя само в „Бейсайд“, тук, във Венис.

Шейн се вторачи в ризите, увити в светлозелен целофан. На тях нямаше етикет с името и адреса на другата пералня. После го видя — тъмночервено квадратче, закачено в долния ъгъл на единия плик.

— Казваш, че Рей често отсъствал. Може би е давал ризите си другаде. В полицията разполагаме с база данни за обществените перални. Понякога идентифицираме труповете по етикета на прането. Ще дам това в отдел „Научно разследване“ и ще видим какво ще ми кажат. А сега по-добре да тръгвам. Намери ли номера на клетъчния телефон?

— Забравих — отговори Барбара и започна да рови в едно от чекмеджетата на Рей.

Тя намери кутията, с която беше купен телефонът. Вътре беше гаранционната бележка, на която Рей бе написал номера. Даде я на Шейн.

— Номерът е същият като на разпечатката от телефонната компания. Която и да е, онази жена използва клетъчния телефон на Рей.

— Тогава не можем да го проследим.

— Не.

Шейн тръгна към вратата, но спря във фоайето, когато Барбара сложи ръка на рамото му и нежно го погледна с красивите си синьо-зелени очи.

— Може ли да се виждаме?

— Барбара... това ще ни донесе само неприятности.

— Каж ми, че не искаш да ме виждаш и повече няма да повдигам въпроса.

— Не мога да го кажа, защото не е така. Само...

— Ами ако внимаваме? Чувствам се толкова самотна и уплашена.

„Защо става така?“ — запита се Шейн и докосна лицето й.

— Ще помисля за това. Ако онези две ченгета уведомят отдел „Обири и убийства“, злото вече е сторено — глуповато каза той.

Разбира се, Шейн можеше да обясни, че е случайна среща. Щеше да каже, че е отишъл да се извини или да изкаже съболезнованията си. Само това му липсваше — да започне сериозно да се занася с вдовицата на Рей, веднага след като го бе застрелял. Наградата за подобно поведение щеше да бъде обвинение в предумишлено убийство. *Как бе възможно дори да си помисли да се среща с Барбара?* Сърцето му биеше бързо и дишането му бе учестено. Чувството му за самота се засили. Той отново се запита защо нещата между тях се бяха объркали.

— Купи си мобилен телефон — импулсивно каза Шейн. — Съобщи номера на телефонния ми секретар. Клетъчните телефони може да се подслушват, затова не споменавай името ми, като се обадиш.

— Добре — отговори Барбара, после се надигна на пръсти и го целуна.

Шейн вдигна ръка да я прегърне, но се дръпна и бавно излезе от къщата, без да се обръща.

Самански имаше право. Двамата с Барбара трябваше да се засрамят.

Шейн се приближи до колата си и коленичи, за да огледа смачканата предна броня, после протегна ръка и я откачи. Седна зад волана и подкара към дома си край Източния канал във Венис.

Два часа, след като Шейн се прибра вкъщи, се появи друг униформен полицаи. Той му връчи плик с гриф „ЛИЧНО И ПОВЕРИТЕЛНО“, от който Шейн се страхуваше. Вътре имаше уведомително писмо от полицията в Лос Анджелис.

УВЕДОМИТЕЛНОТО ПИСМО

УВЕДОМИТЕЛНО ПИСМО

21 април 2000 г.

РЕШЕНИЕ

Оплакване, подадено до отдел „Обири и убийства“ и до Отдела за вътрешни разследвания.

Място на оплакването: Шел авеню 2387, Венис, Калифорния. Номер на разследването на оплакването 20-4567-56. Този формуляр съдържа констатации за неправомерно поведение срещу служител на полицията.

СЕРЖАНТ ШЕЙН СКЪЛИ
СЕРИЕН НОМЕР 8934867
ЮГОЗАПАДЕН РАЙОН

Констатациите са изброени по-долу с препоръка за класификация и подкрепящи обосновки.

ПЪРВА КОНСТАТАЦИЯ: На 16 април около 2:30 часа сержант Скъли неуместно се е включил в инцидент на семейно насилие.

ВТОРА КОНСТАТАЦИЯ: Сержант Скъли е отишъл в къщата на бившия си партньор лейтенант Реймънд Молар. Той не е използвал полицейското радио, за да се обади на униформени полицаи. Решил е

да се намеси в потенциално опасен инцидент, в който униформеният персонал би бил в по-изгодна позиция да се справи с положението.

ТРЕТА КОНСТАТАЦИЯ: Сержант Скъли е отишъл и е употребил неуместна и противоречаща на политиката в полицията ескалираща сила. (Не може да се прибегва до сила, ако не са изчерпани всички други разумни алтернативи.)

ЧЕТВЪРТА КОНСТАТАЦИЯ: След като се въвлякъл в неуместна ескалация на сила, сержант Скъли е стрелял с полицейското си оръжие, което е довело до смъртта на лейтенант Реймънд Молар.

ПЕТА КОНСТАТАЦИЯ: Сержант Скъли е взел от жилището на Молар някои свързани с разследването материали. Този факт ще се отрази неблагоприятно върху него в предстоящото разследване. (Забележка: Поверителният характер на материалите не позволява описването им в настоящото писмо, но те ще бъдат съобщени на обвиняемия по време на представянето на документите по делото.)

КВАЛИФИКАЦИЯ

Препоръчва се всички заключения да бъдат квалифицирани: *потвърдени*.

ОБОСНОВКА

Следователите установиха, че в миналото сержант Скъли е имал връзка със съпругата на покойния. В резултат на това сержант Скъли би трябвало да знае, че влизането му в семейния спор няма да доведе до благополучен изход. Намесването му в кавгата, в случай че е имал емоционална връзка и отказът му да извика на помощ униформени полицаи, са създали ситуация, завършила с неправомерна употреба на сила и със смъртта на лейтенант Молар. Другият въпрос е предишните връзки на сержант Скъли — както с покойния лейтенант Молар (бивш партньор), така и със съпругата му (бивша приятелка). Това хвърля съмнение върху употребата на сила и повдига въпроси за личен мотив. Освен това е отбелязано, че на 12 февруари 1984 година Скъли, тогава патрулиращ полицай, е бил замесен във физически скандал с покойния в подземния паркинг на Югозападния полицейски район. Препирнята е довела до прекъсване на партньорството и преместването на Скъли в район Уест Вали.

АНАЛИЗ НА ИСТОРИЯТА НА ОПЛАКВАНИЯТА

Беше извършено проучване на историята за употреба на сила от страна на сержант Скъли. Установи се, че за десет години са били разследвани шест оплаквания от него (нито едно потвърдено). Но е получил предупреждение заради жестокия побой над деветнайсетгодишен латиноамериканец, член на банда. (Комисията е решила, че показанията на някои очевидци са неверни и в резултат на лъжесвидетелството е постановено решение „невинен“. Според прекия началник на сержант Скъли обаче, е имало неправомерна употреба на сила.) Изводът от проучването на оплакванията е, че сержант Скъли има поредица от неуспехи за правилна преценка. Освен това, той е получил предупреждения за два предотвратими пътни инцидента. Няма отрицателни оценки от сегашния му пряк началник.

ПРЕПОРЪКА — ОТСТРАНЯВАНЕ ОТ РАБОТА

Препоръчва се този полицай да бъде отстранен от работа в отдел „Обири и убийства“ в Югозападния район, без да получава заплата, до второ нареждане. Забележка: копие от оплакването и формуляр за отстраняване от работа (1.61), издаден от Отдела за вътрешни разследвания от втория заместник-началник на полицията Томас Мейуедър, ще бъдат изпратени на сержант Скъли и на капитан Бъд Хали, в съответствие с правилника на Отдела. Когато получи тези документи, сержант Скъли трябва да предаде оръжието, значката и служебната си карта на капитан Хали за съхранение.

ПРЕПОРЪКИ

Началникът на полицията предава случая на Комисията по правата на полицаите, която трябва да започне да заседава до десет дни от датата на това уведомително писмо.

ОТГОВОР НА ПРЕКИЯ НАЧАЛНИК

Липсва.

Алекса Хамилтън

Отдел за вътрешни разследвания

10. ЧЛЕНОВЕТЕ НА КОМИСИЯТА

Уведомителното писмо винаги се изпращаше на обвинения полицаи. По същество представляваше призовка и същевременно оплакване. Там се описваха резултатите от предварителното разследване и решението за подходяща форма на присъда.

Шейн получи писмото, точно преди да отиде да вземе Чуч от училище. С треперещи пръсти разкъса кафявия плик. Той знаеше, че съдържанието ще е неприятно, но новините бяха по-лоши, отколкото очакваше. Разтрепери се от гняв, когато прочете констатациите. Пъхна документа в страничния си джоб и излезе през задната врата. „Да им го начукам — помисли той. — Няма да приема обвиненията и ще се боря.“

Шейн се качи в колата си, потегли нагоре по хълма към Колдуотър. Включи мобилния си телефон, за да се обади на новия си защитник Рагланд Уитман. Шейн бе разговарял с него предишния ден, но Рагланд трябваше да присъства на заседание на Комисията по правата на полицаите. Затова двамата решиха да се срещнат тази вечер в шест.

Шейн набра номера.

Рагланд Уитман беше в почивка пред зала за изслушвания номер три. Отделът за вътрешни разследвания бе наел най-горните три етажа на Брадбъри Билдинг в центъра на Лос Анджелис. Сградата беше красива. Строена в началото на двайсети век тя имаше остъклен вътрешен двор и перила от ковано желязо. В Паркър Сентър вече нямаше място и целият юридически отдел се бе преместил в този архитектурен шедевър.

— Да — отговори Рагланд с изумително сопранов глас.

— Обажда се Шейн. Току-що получих уведомителното писмо.

— Лошо ли е положението?

— Временно ме отстраняват от работа без заплата. Намекват, че съм застрелял Рей, защото навремето съм ходил с Барбара. Това са

пълни глупости.

— Щом я карат така, вероятно Димарко ще се справи по-добре от мен. Той се бори в гладиаторски стил.

— Димарко не иска да поеме случая.

— Променил е решението си. Телефонният ти секретар беше изключен. Димарко се е опитвал да се свърже с теб цял следобед. Не знаеше номера на мобилния ти телефон, затова му го казах. Както вървят нещата, по-добре оставяй включен клетъчния си телефон.

Шейн бе изключил телефонния си секретар и мобилния си телефон, защото се страхуваше, че Барбара ще му се обади. Той не изпитваше желание да се среща с нея и искаше да я държи на разстояние.

— Под ръка ли ти е номерът му? Не съм го взел със себе си.

Рагланд Уитман му го каза и Шейн се обади на представителя на защитата.

— Да? — отговори Димарко.

Разнасяше се мека разновидност на рап. Този път изпълнителят беше Ел Ел Кул Джей.

— Обажда се Шейн.

— Къде беше? Промених решението си. Ще направя още един опит да разбия онази кучка Алекса Хамилтън. Цял ден се мъча да се свържа с теб.

— Без да искам съм изключил клетъчния си телефон. Радвам се, че си размислил. Получих шибаното уведомително писмо. Пълно е с глупости. Те ме прецакват, Дий.

— Ела да се срещнем на плажа колкото е възможно по-скоро.

— Трябва да взема от училище детето на една приятелка. Обещах й. Може ли да го доведе?

— Разбира се. Ще се видим в „Силвър Сърфър“. Това е бар ресторант на плажа, през шест къщи от моята. Става ли след час?

— Добре.

— Хей, Дий... Благодаря. Чувствам се по-добре, като знам, че ти ще се заемеш със случая ми. Искам да се боря с тях. Няма да искам сделка. Ще се съпротивлявам.

— Ще говорим за това, като се видим.

Шейн отиде в Харвард Уестлейк. Брад Текери го чакаше. Той тръгна след Чуч и застана до стъклото от страната на Шейн.

— Майката на Чуч още не ни се е обадила — ядосано каза Текери, като завря глава в лицето на Шейн.

Чуч седна на предната седалка. Престори се, че разговорът не го интересува и се вторачи във футболното игрище.

— Какво искате да направя по въпроса? — троснато попита Шейн.

— Искам да накарате госпожа Сандовал да се свърже с канцеларията ми.

— Казах ѝ го преди два дни.

— Очевидно нито вие, нито тя имате представа за сериозността на положението на Чуч. Става дума за бъдещето му в Харвард Уестлейк.

— Казах на Санди. Не мога да сторя нищо повече.

— *Facta non verba* — подигравателно рече Текери, сетне преведе. — Действията говорят по-силно от думите.

— *Gobbelus feces* — отговори Шейн и Чуч избухна в смях.

Шейн включи на скорост и излезе от Колдуотър. Кипеше от гняв. Ядосваше се не само на Текери, но и на целия проклет живот.

— *Gobbelus feces*. Яж лайна. Добре го каза — ухили се Чуч.

— Успокой се. Не беше толкова смешно.

Момчето го погледна изпитателно, после изключи уокмена и го прибра в чантата си.

— Не се притеснявай за Текери. Няма значение, че Санди не му се е обадила. И без това ще ме изхвърлят. Не присъствам в часовете. Не ми обръщат внимание. Не им дреме дали съм си написал домашните, или не. Само чакат, докато ѝ кажат, че са ме изключили.

— По дяволите — каза Шейн.

— Не ми пука, затова не се коси.

— Правилно. Бях забравил, че съм само поредният платен наивник за месеца.

— Това беше по-рано. Вече не си платен наивник. Повишен си.

— В какъв? — Шейн беше разсеян. В главата му се въртеше калейдоскоп от ужасяващи проблеми, свързани с края на кариерата му.

— Сега си ми брат по дрога — ухили се Чуч.

— Виж какво, Чуч, трябва да забравиш за това. Ясно ли е? В момента имам неприятности и не мога да разсъждавам трезво. Онова беше грешка.

— По дяволите, това беше първото, което ми хареса. Показа ми, че в теб има нещо. Никое друго ченге не би пушило марихуана с някое хлапе.

— Ако кажеш на някого, ще те убия.

— Не се тревожи. Мога да пазя тайна — усмихна се момчето, после отново извади уокмена и сложи слушалките на главата си.

След известно време Шейн зави по магистралата за Санта Моника. Това не беше пътят за дома му. Чуч махна слушалките и го погледна.

— Къде отиваме?

— Имам среща на плажа. Ще продължи само час, а може би по-малко. Нали ще ме чакаш?

— Нещо става, а? Загазил си като мен, нали? — попита Чуч, показвайки изненадваща интуиция.

— Всичко е наред. Ще се оправя.

Пет минути по-късно двамата влязоха в почти празния бар ресторант с неонов надпис „СИЛВЪР СЪРФЪР“.

Часът беше 16:15.

Димарко седеше до бара. Беше облечен в срязани над коленете джинси и джинсов елек. Пиеше трета бира. Двете празни чаши бяха на плота до него.

Шейн запозна Димарко и Чуч. Момчето погледна дългокосия представител на защитата и се усмихна.

— Имаш жестока обеща, пич.

— Приятелят ти ми харесва, Скъли. Най-последно си живнал — усмихна се Димарко.

— Има ли нещо нередно той да е тук? — попита Шейн, имайки предвид факта, че в бара сервираха твърд алкохол.

— Момчето може да се занимава с видеоигрите ей там. Практически, това не влиза в очертанятията на бара.

Шейн пребърка джобовете си и даде дребни монети на Чуч, който отиде в малката ниша до бара и започна да ги пуска в един от автоматите.

Шейн даде на Димарко уведомителното писмо. Защитникът го прочете внимателно и го сложи на плота между двамата.

— Марк, дай ми още една бира — изрева той, после се обърна към Шейн. — А ти? Искаш ли нещо?

— Намали темпото с пиенето, ако обичаш. Работата ми е напечена.

— Тогава ти е провървяло. С техните камъни, в тяхната градина. Докато телефонът ти беше изключен, аз свърших някои неща. Само ще ти кажа, че Алекса Хамилтън не си е губила времето. Вече е изготвила списъка на членовете на Комисията и ми го изпрати по факса. Имената са седем. Четирима служители на полицията с по-висок чин от капитан и трима цивилни. Ако си спомняш какъв е механизмът, трябва да отхвърлиш двама от ченгетата и двама от цивилните. Така в комисията ще останат двама полицаи и един цивилен. — Димарко бръкна в джоба на синия си джинсов елек, извади два листа и ги даде на Шейн. — Каж ми кого харесваш. Аз мразя всичките. Капитан Донован Макнийл от Западния район, Мичъл Ван Сикъл от отдел „Борба с порока“. Лорънс Гадсуърт е началник на административния отдел, затова да забравим за него, и капитан Бърнард Куксън.

— Господи — възкликна Шейн, — с изключение на Донован Макнийл, с когото от време на време ходехме за риба, всички други не играят ли голф с началника Бруър?

— Да. Но положението е още по-лошо. Погледни цивилните. Всички са адвокати от Саут Темпъл стрийт. Единият е бивш съдия, приятел на Криспин. Другите работят в Градския съд и имат силни политически връзки с кмета. Например този тук, Нокс Пули ръководеше предизборната му кампания.

— Какво става, Дий? Тук има нещо гнило.

— Така е. Ще ти го начукат, без да слагат вазелин. Щом Донован ти е стар приятел, изненадан съм, че е в списъка.

— Преди година той беше шеф на Отдела по проблемите на обществеността. Вероятно са го избрали, защото не са знаели, че ми е приятел.

— Добре, тогава ще го запазим в списъка. Да се надяваме, че лоялността му е раздвоена. Кого друг да задържим?

— Не и заместник-шефът Гадсуърт, разбира се. Ще приема Ван Сикъл. — Шейн погледна имената на тримата цивилни и вдигна вежди в недоумение.

— И аз не знам — каза Димарко. — Отхвърли ги по азбучен ред, все едно.

— Ще приема Клифърд Финч. Той поне е адвокат.

— Добре, тогава съставът е следният — капитан Донован Макнийл, Ван Сикъл, който ще бъде председател въз основа на ранга си, и Клифърд Финч. Тази шайка би осъдила и Дядо Коледа за влизане с взлом в домовете на хората, но ще уведомя Алекса Хамилтън, че тези тримата са изборът ни.

Димарко си поръча четвърта бира и започна да я пие.

— По-полека — измърмори Шейн.

— Когато ме прецакват, си чувствам по-добре, ако първо си пийна — отговори Димарко, взе уведомителното писмо и отново прочете обосновката. — Тук има два проблема. Нека да ги обсъдим. Първо, те мислят, че си взел нещо от дома на Рей.

— Това са глупости. Не знам нищо по въпроса.

— На мен би казал, нали, Шейн? Последния път го направи.

— Нямам представа за какво говорят.

— Добре. А боят на паркинга в Югозападния полицейски район?

— Нищо особено. Само изпускане на нерви. Това беше през 1984 година, за бога. Бях притеснен и уморен. Не издържах. Това е всичко.

— Трябва да ми кажеш истината, Шейн, иначе ще загазим на изслушването. Ще те попитам още веднъж. Какво имаше между теб, Рей и Барбара? Защо се забърка в побоя?

— Не сме разговаряли за това, но ти знаеш кой преби до смърт онова латиноамериканско хлапе.

— Предполагам, че е бил Рей.

— Точно така.

— Не че има значение след всичките тези години, но защо не ми направиш услуга и не изплюеш камъчето? Разкажи ми какво се случи.

— Бях в тоалетната. Върнах се там, където беше паркирана патрулната кола. Рей налагаше хлапето с палката си. Намесих се. Ако не го бях спрял, щеше да го убие. После, когато семейството на момчето подаде оплакване, Рей ме помоли да поема вината. Хлапето бе изгубило съзнание по време на побоя и не си спомняше кой го е удрял. Аз бях на изпитателен срок и нямах провинения. Рей ме убеди, че вероятно само ще ме отстранят от работа за няколко седмици. Каза, че ще компенсира заплатата ми от джоба си. Бях му партньор — млад и

чувствителен. Тогава бях като някои от сегашните новобранци. Мислех, че Рей е най-доброто ченге по улиците на Лос Анджелис. Умееше да ти влиза под кожата и да те кара да му вярваш. Наистина беше смел. Неведнъж бе рискувал живота си заради колегите. Имаше два медала за храброст. Затова се съгласих и поех вината вместо него. Но после започнах да сънувам кошмари. В тях двамата с Молар биехме хлапето. Редувахме се. Събуждах се облян в пот и се ненавиждах. Преживявах силен стрес и мисля, че започвах да разбирам какъв всъщност е Рей — злобен, склонен към насилие кучи син, който не е станал ченге, за да защитава хората и да им служи, а да рита задници и да раздава правосъдие по улиците... Чашата преля онази вечер на паркинга. Барбара току-що бе скъсала с мен. Разследвах ме. И нервите ми не издържах. Разкрещях се на Рей. Той влезе в кафенето, извади кофа с леденостудена вода от хладилника, каза ми да се охладя и я изля върху мен. Блъснах го. Той падна. Сбихме се, но не беше нищо сериозно. Това е цялата история.

Димарко пак отпи от бирата си, остави чашата и започна да чертае олимпийски кръгове върху лакирания плот. Накрая избърса с длан производението на изкуството си и извика:

— Още една голяма бира, Марк.

— Виж какво, Дий... Не ми е приятно да те гледам...

— Успокой се. Чу ли? — троснато го прекъсна Димарко. — Не ме учи как да живея. Докато ти се мотаеше с изключен телефон, аз работех по случая ти. Още не съм ти казал всичко, затова млъкни. Сутринта написах стандартната молба за отмяна на отстраняването ти от работа и поисках да те върнат в полицията. Това е проформа, когато отстраняват без заплата полицаи. Само че за пръв път виждам да я одобряват. Познай. Ти си изключението.

Представителят на защитата бръкна в задния си джоб. Извади факс и го даде на Шейн.

— Подписан е от самия началник Бърли Бруър. Цялата история, от подаването на молбата до одобряването ѝ, продължи два часа. Представяш ли си?

— Не мога — отговори Шейн, гледайки недоверчиво факса. Документът го възстановяваше на работа с пълна заплата. Предвид всичко останало, в това нямаше никаква логика.

— Обадох се на Бъд Хали и го попитах. Той ми каза, че лично Том Мейуедър е движил нещата. Но вече не си в Югозападния полицейски район.

— А къде?

— Няма да повярваш...

— По дяволите. Какво е този път? В тоалетната на градския затвор ли?

— Назначен си в юридическата канцелария на Отдела за вътрешни разследвания.

— Какво? — попита Шейн толкова високо, че Чуч вдигна глава и го погледна.

— Утре в осем и трийсет трябва да се представиш на събирачите на тенекии в Брадбъри Билдинг.

— Но това е безумие! Не бях чувал, че полицаи, когото разследват, е назначен в отдела, който се опитва да му види сметката.

— И аз. Но като се замислих...

— Искат да ме държат там, за да ме наблюдават — прекъсна го Шейн.

— Точно така. Вероятно Бруър не иска да обикаляш и да търсиш онова, което мислят, че си взел от къщата на Рей. Смятат да те държат изкъсо.

Барманът донесе още една бира на Димарко, който отпи три големи глътки и остави чашата при другите.

— Общо взето, лошо начало, Шейн, но манипулираните комисии са специалността ми. Можем да се справим със събирачите на тенекии, защото всички са обсебени от крайната цел. Само трябва да се пазиш да не се забъркаш в нещо. Другото остави на мен.

Сърцето на Шейн се сви. Надеждите му рухнаха, докато гледаше възрастния представител на защитата. Но нямаше друг избор. Трябваше да се яви пред Отдела за вътрешни разследвания. Бяха му издали заповед и неподчинението беше наказуемо с уволнение. Единственият светъл лъч бе, че щеше да получава основната си месечна заплата от две хиляди и седемдесет долара плюс шейсетте долара за десет прослужени години. В замяна на това щеше да работи в Отдела за вътрешни разследвания и да търпи най-гадните събирачи на тенекии на планетата. Той реши, че ще използва цялото си свободно време, за да разбере какво е изчезнало от къщата на Рей.

— Не се тревожи, Шейн. Ще те измъкна — увери го Димарко.
— Factus non verba — мрачно отговори Шейн.

11.

НАРОДЪТ УПРАВЛЯВА

Веднага щом се прибра вкъщи, Шейн се обади на Санди. Тя се извини, че не се е свързала с Текери и обеща да го стори. Била много заета през последните два дни.

— Какво да правя с Чуч утре? — попита Шейн. — Не му позволяват да влиза в часовете.

— Онзи Текери е пълен идиот — рече Санди. — Обвинява Чуч, че пуши марихуана. Какъв лицемер!

— Не че пуши, а я продава, Санди.

— Бях в училището преди два месеца, когато записах Чуч. Докато разговарях с Текери, усетих силния му дъх на марихуана.

— Много хора пушат марихуана, Санди. Това е тъжната истина, но е факт. Няма значение какво прави Текери през свободното си време. Трябва да му се обадиш и да си определиш среща с него.

— Добре. Обещавам, сладурче.

— И вчера обеща.

— Този път се заклевам. Утре заведи Чуч на училище. Забрави за Текери. Вече се обадох на онзи сноб, директора Сейнтджон и му дадох да разбере. Той все ме гледа похотливо. Иска да ми свали гащите.

— Колко деликатно се изразяваш — отбеляза Шейн. Изпита желание да не се бе запознавал с красивата информаторка с гарвановочерни коси.

— Не бъди толкова задръстен. Когато свърша със Сейнтджон, той ще бъде на седмото небе. Не се тревожи за Чуч.

Тя затвори. Шейн излезе на двора. Чуч вече седеше на един от металните столове. Шейн уморено се отпусна на свободното място до него. Двамата се вторачиха в спокойните води на канала. Всеки бе потънал в мислите си. Накрая Шейн се отърси от проблемите си и се съсредоточи върху намусеното момче.

— Ако майка ти и аз успеем да те задържим в училището — бавно каза Шейн, — ще опиташ ли сериозно да започнеш отначало?

— Няма да можете, защото вече са ме изключили. Свършено е с мен.

— Ти си умен, Чуч. Можеш да постигнеш нещо повече в живота. Да бъдеш какъвто поискаш.

— Например ченге? — подигравателно се ухили Чуч.

— Нещо по-добро от ченге. Може да отидеш в колеж и да си избереш професия. Майка ти има пари. Тя ще плати за всичко. Това е голямо предимство за теб. Шанс, какъвто повечето младежи нямат.

Двамата се умълчаха. Гледаха тъмните води и бавно се люлееха на старите метални столове.

— Знам, че се опитваш да ми помогнеш, човече — каза Чуч, — но тук не става дума за професия. Нещата са много по-сериозни.

— Искаш ли да знаеш нещо? — попита Шейн, но момчето не отговори. — Аз вярвам в теб, Чуч. Знам, че си способен да постигнеш каквото искаш. Притежаваш необходимото. Мисля, че не си като другите.

— Глупости.

— Не. Наблюдавам те... как боравиш с нещата. Умен си. Отстояваш своето. Вървиш по собствен път. Това се среща рядко. Изисква силен характер. Повечето хора не могат да го направят. Казах ти, че няма да те излъжа. Говоря сериозно. Онова, което виждам в теб, заслужава уважение.

Чуч отмести поглед от Шейн. Дишането му се учести. Дясната му ръка се стрелна нагоре и докосна очите. После той стана и избухна.

— Не се будалкай с мен, ясно ли е? Не мога да понасям тъпотииите ти. Остави ме на мира.

Момчето влезе в къщата.

Шейн седя в градината, докато слънцето започна да оцветява водите на канала в жълто, после в оранжево, тъмнорвено и накрая в лилаво. От океана повя студен вятър, разнасяйки мирис на сол. Шейн стана и се прибра вкъщи.

— Пристигаме четирийсет минути по-рано, по дяволите! — гневно извика Чуч, когато сутринта Шейн спря пред училище Харвард Уестлейк.

— Назначиха ме на нова работа в центъра на града, затова трябва да отида рано. Преживей го.

— Разбира се. Няма проблем. Преживей го. Това е моят шибан девиз.

Чуч ядосано слезе от колата и седна на пейката до гимнастическия салон.

Шейн потегли към главното управление на полицейския район Вали. Ако побързаше, щеше да свърши всичко до осем и трийсет.

След петнайсет минути той се върна в Харвард Уестлейк, спря на служебния паркинг и зачака Брад Текери. След десет минути заместник-директорът пристигна и слезе от ръждясалия си микробус „Форд“. Шейн се приближи до него и учтиво каза:

— Добро утро, сър.

— За вас може и да е така, но за Чуч утрото не е добро. Видях го да седи пред училището. Тъй като госпожа Сандовал още не ми се е обадила, може да го вземете и да напуснете района незабавно. Той вече не е добре дошъл тук — троснато отговори Текери, после безцеремонно добави: — И преместете превозното си средство от служебния паркинг. Достъпът е ограничен.

— Как бихте казали това на латински?

— Приключих разговора с вас, който и да сте. Сбогом.

Шейн извади полицейската си значка и я показа на Брад Текери. Той я погледна изненадано, но не по-малко ядосано каза:

— Голяма работа.

— Имате право. Наистина е голяма работа. Особено след като микробусът ви е в неизправност. Искате ли да включите онзи мигач? Струва ми се, че не работеше, когато завихте насам.

— Готвех се да го закарам на сервиз.

— Това не означава нищо. Включете мигача, ако обичате. Искам да проверя дали работи.

Текери изгледа гневно в Шейн.

— Това наистина вбесява ченгетата, нали?

— Да. Не мога да се наситя.

Брад Текери вдигна капака на микробуса. Шейн отвори задната врата на колата си, откъдето изскочи черен лабрадор, който го последва до форда. Текери се бе навел над предната седалка и

човъркаше мигача, когато кучето започна да лае и да обикаля около него.

— Брей! Какво става тук? — престори се на изненадан Шейн.

Текери подаде глава от микробуса.

— Разкарай това куче от мен.

— Това не е куче, господин Текери, а полицай от отдел „Наркотици“. Казва се Крупки. Изглежда, надуши нещо. Къде е наркотикът, момче? Дай да видим.

Черният лабрадор се приближи до задната част на микробуса и сложи предните си лапи на резервната гума. Започна да лае и да драска с нокти.

— О, това никак не е хубаво, господин Текери. Искате ли да махнете резервната гума?

— Не.

— Нека да се изразя по друг начин, сър. Дайте ми ключа, инак ще изкъртя шибаната гума с крика. Полицай Крупки току-що ми даде повод за обиск.

Текери дълго мълча, после бръкна в джоба си и извади ключа за скобата на резервната гума. Шейн я махна и погледна вътре. Там, прикрепена с магнити към вътрешната страна на джантата, бе скрита малка метална кутия. Шейн я отвори и помириса съдържанието ѝ. Вътре имаше около четири унции марихуана в платнена торбичка и шишенце с няколко хапчета.

— Това никак не е хубаво, господин Текери. Всъщност, арестуван сте, *regnat populus*. И за да не добиете погрешна представа за мен, че съм прекалено образован самохвалко, който непрекъснато цитира на латински, ще ви кажа, че това е девизът на Арканзас. Служих там в морската пехота. Тези две думи означават „народът управлява“. А народът на Лос Анджелис не одобрява такива неща и ще отсъди да отидете в градския затвор.

Шейн извади белезници, завъртя с гръб Текери и му ги сложи.

— Не можеш да го направиш — възрази Текери.

— Някой трябва да го каже на прекия ми началник. А през това време ще те заведе в участъка. Не се безпокой, ще се обадя на директора на училището и ще му кажа, че заместникът му е задържан за притежание на наркотици.

— Заради Чуч ли е всичко това? — Очите на Текери се стрелкаха насам-натам с надеждата, че никой преподавател няма да спре на паркинга и да стане свидетел на унижението му.

— Можеш да се обзаложиш, че е заради Чуч. Но също и заради теб, Брад. Ако не беше такъв непоносим задник, вероятно нямаше да стигна чак дотук.

— Виж какво, Чуч има дълбоки емоционални проблеми. Освен това продава наркотици.

— Надявам се, че не ти е продал тази торбичка.

— Мислиш, че е смешно, нали?

— Не, не е смешно. Имаш ли желание да преподаваш в начално училище?

— Какво искаш?

— Искам да се държа добре с Чуч. Да го защитавам.

— Не мога да променя хода на събитията. Вече имаше учителски съвет за него.

— Мислех, че заместник-директорът има някакво влияние. Разбира се, след ареста едва ли ще бъдеш заместник-директор.

— Виж какво... Добре... Може би...

— Какво?

— Ако... им кажа, че ще работя индивидуално с него, ще го съветвам и...

— Мисля, че не си подходящ за това, но давай, продължавай да говориш.

— Може би, ако наистина се опитам, ще му издействам още една възможност. Само една...

— Добре. Това звучи по-обещаващо. Дай му още една възможност и аз ще направя същото за теб.

В същия миг две коли влязоха в паркинга и намалиха, докато минаваха покрай микробуса на Текери. Една жена смъкна стъклото и попита:

— Всичко наред ли е, Брад?

— Да. Аз съм фокусникът, който господин Текери нае за училищното празненство идния месец. Показвам на Брад как се измъквам от белезници — усмихна се Шейн.

Жената продължи нататък, но не изглеждаше много убедена.

— Искам незабавно резултати, Текери. Още тази сутрин Чуч трябва да бъде върнат в часовете. Ако направи нещо, не го изхвърляй, а ми се обади.

Шейн пхна визитната си картичка в джоба на ризата на Текери, после отключи белезниците. Взе торбичката с марихуаната и хапчетата и даде на Брад ключовете на микробуса му, сетне поведе Крупки към колата си.

Лабрадорът скочи на задната седалка. Шейн включи на скорост, отиде в полицейския участък на Вали, върна кучето на отдел „Наркотици“ и потегли към Отдела за вътрешни разследвания в центъра на града.

12. ТЪМНАТА СТРАНА

Брадбъри Билдинг винаги изумяваше Шейн. Той имаше чувството, че това е най-великолепната сграда в Лос Анджелис. Постройката беше висока само пет етажа и бе проектирана в края на XIX век от Грегъри Уайман, чертожник без образование по архитектура. Извисяваше се дръзко на ъгъла на Бродуей и Трета улица. Мърлявите бездомници се облягаха да пикаят върху стените ѝ или се сгушваха да спят, отърквайки мръсотията от дрехите си в прекрасните ѝ жълти тухли.

Шейн зави в модерния бетонен гараж и намери място на втория етаж. После взе асансьора надолу и излезе във вътрешен двор с маси и чадъри, където сервираха обяд. На бетонната стена имаше историческа стенопис. Тя изобразяваше живота на американката от африкански произход Биди Мейсън — от раждането ѝ като робиня през 1810 година до последните ѝ, героични години на акушерка в болниците на Лос Анджелис през 1870 година.

Рисунката бе поставена там, за да покаже всеотдайността на първите афроамериканци в Лос Анджелис. За Шейн беше странно, че паметникът се намира зад сградата на Отдела за вътрешни разследвания, където повечето ченгета, обвинени в неправомерно поведение, не могат да я видят.

Той влезе във вътрешния двор и погледна петте етажа, извисяващи се над него. Светлите тухли контрастираха на сложно преплетените черни перила от ковано желязо, виещи се около коридорите, които обкръжаваха вътрешния двор. От всяка страна имаше красиви, старинни, открити асансьори. Те се движеха бавно и спираха внимателно на всеки етаж, сякаш времето в Лос Анджелис бе спряло. Над двора имаше стъклен покрив, подпрян на черни метални решетки.

Шейн дълго стоя там. По време на последното си явяване пред Комисията по правата на полицаите той бе прекарал цяла седмица в

тази сграда. Бе научил ритуалите. Знаеше за тишината в чакалнята, последвана от отекващите гласове в двора, точно преди да започнат заседанията в девет часа. Той си спомни напрегнатите пози на свидетелите и на полицаите, облежани на металните перила в залите на петия етаж, нервно чакащи да дадат показания. Имаше едва доловими знаци, които можеше да бъдат изтълкувани само от хора, запознати с дейността в сградата. Служителите наблюдаваха внимателно, докато обвинените полицаи излизаха от изслушванията, и гледаха кой носи оръжието им. Ако пистолетът беше в ръката на обвинителя, това означаваше, че ченгето е отстранено от работа.

Администрацията на полицейското правосъдие в Лос Анджелис в тази сграда безмилостно съсипваше живота на жертвите си. Също като лондонския Тауър, и Брадбъри Билдинг беше твърде красив за обезглавяванията, които се извършваха тук.

Шейн се качи в асансьора, отиде на третия етаж и се приближи до тежката стъклена врата на юридическия отдел. Пое дълбоко въздух, отвори я и влезе.

Секретарките на рецепцията разпределяха работата между двайсетте адвокати, настанени зад тях. В отсрещната страна на вътрешния двор се помещаваха следователите. Те бяха детективи, назначени в Отдела за вътрешни разследвания, провеждаха разпитите и взимаха клетвени показания от свидетелите. Спомените за това място нахлуха в съзнанието на Шейн. Той видя кабинетите на обвинителите, разположени в дъното на канцеларията. Те бяха сержанти или лейтенанти, и работеха в тесни стаички, отрупани с кашони, съдържащи писмени показания и доклади.

Шейн си спомни главния обвинител — висок и мъжествен, чието име бе Уорън Зел. Той се приближи до една от секретарките — чернокожа жена със забележително тяло — и ѝ се усмихна.

— Аз съм сержант Скъли. Назначиха ме тук. Трябва да се представя на Зел.

— Здравейте — каза тя. — Аз съм Мейвис. Седнете. Ще му кажа, че сте тук.

Шейн седна и започна да разглежда полицейските бюлетини на масата. Той бе навел глава, когато чу женския глас, който най-много го тревожеше.

— Мейвис, би ли занесла тези формуляри на призовките по случая Скъли на отговорника? Кажи му, че ми трябва веднага щом ги попълни. Освен това изпрати формуляра с обвинението на Пам Дейвис от канцеларията на районния прокурор. Оттам вероятно ще му предявят обвинение в убийство.

Шейн вдигна глава и видя Алекса Хамилтън, която стоеше с гръб към него. Беше облечена в строг, ушит по поръчка, сив костюм. Красиво оформените ѝ хълбоци и стегнатият ѝ, закръглен задник, бяха само на трийсет сантиметра от лицето му.

— Работа, работа, работа — тихо каза той.

Тя се обърна рязко и го видя.

— Не е работа, когато се забавлявам — отговори Алекса Хамилтън.

— Не забравяй да призовеш Барбара Молар. Тя е очевидец и ще подкрепи показанията ми дума по дума.

— Винаги включваме оневиняващи доказателства, въпреки че ти не мислиш така, Скъли. Този отдел съществува, за да пази полицията чиста. Тук не раздаваме улично правосъдие.

— Този отдел съществува, за да съсипва трудолюбивите ченгета, а хората като теб да правят кариера. Попитай всеки униформен полицаи.

— Виж какво, Скъли, можеше да си добро ченге, ако не беше толкова надут и твърдоглав. Винаги се опитваш да бъдеш най-умният и най-бързият и обвиняваш другите. Този отдел е създаден, за да защитава правилата и заповедите в полицията. — Тя се обърна към Мейвис. — Всъщност, лично ще занеса документите в отдела по призовките. Сержант Скъли заслужава най-доброто.

Алекса Хамилтън понесе папките обратно към кабинета си зад гишето. Докато вървеше бедрата ѝ се поклащаха съблазнително. Но Шейн не почувства нищо. Тя бе превърнала топките му в лед.

Вътрешният телефон иззвъня два пъти.

— Може да влезете — каза Мейвис.

Шейн тръгна към правоъгълното пространство между източната стена и трите бюра на рецепцията. Влезе в кабинета на Зел в дъното на коридора.

Той седеше зад дъбово бюро. Беше съблякъл сакото си. В кобура под мишницата му имаше пистолет „Глок“. Сред патрулните ченгета в

Лос Анджелис се ширеше аксиомата, че всеки цивилен полицай, който носи кобур под мишницата, е тъпак.

Зел вдигна глава и отмести встрани документите, които разглеждаше.

— Сержант, не си правете труда да седате, защото няма да бъдете дълго в кабинета ми.

Началото бе по-лошо, отколкото Шейн очакваше.

— Ще работите под прекия ми надзор — продължи Зел, но докато говореше, насочи вниманието си към друга купчина книжа. — Трябва да се явявате тук всяка сутрин в осем и трийсет. Ще имате само половин час обедна почивка, затова предлагам да си носите обяд. Ще си тръгвате в седемнайсет и трийсет. Точно осем часа. Не се одобрява извънредна работа. Имате ли въпроси?

— В осем и петнайсет трябва да водя на училище едно петнайсетгодишно момче, сър. Едва ли ще мога да стигам дотук в осем и трийсет.

— Тогава ето какво е решението, сержант. Ще го водите в осем вместо в осем и петнайсет. — Зел най-после вдигна глава и се вторачи в Шейн, сякаш се питаше що за идиот не би се досетил сам за това.

— Сър, ако може да попитам каква ще бъде работата ми?

— Ще бъдете завеждащ документацията по делата.

— Моля?

— За всеки случай, който се разглежда тук, обвиненият полицай има правото да преглежда показанията, взети от следователите ни. Наричат се *следствени материали* — иронично отговори Зел. — За да може обвиняемият да получи тези документи, някой трябва да преснима на ксерокс материалите и да прави презаписи на разпитите. Завеждащият документацията по делата работи с копирните машини на втория етаж. Там има седем ксерокса, аудио- и видеозаписна техника. Ще правите копия на всичко — на разследванията на следователите и на допълнителните разкрития и предложени дисциплинарни мерки. Както и на отговорите на обвиняемите и на преките им началници, на снимките или на лазерните изображения, на бележките от предварителните разпити, на хронологичните записки, на заключенията по случаите и на списъците на свидетелите. Във всяка папка има указания колко копия трябва да направите и къде да ги

изпратите. Екземплярите трябва да отидат с препоръчана поща при защитника на обвиняемия полицаи.

— Ще бъда оператор на ксерокс? — изуми се Шейн. Не можеше да повярва, че това е новата му работа.

— Ще бъдете завеждащ документацията по делата. Ще работите с копирните машини и електронната размножителна техника. Това е всичко. Свободен сте.

— Нямахте ли по-скапана работа, която да ми дадете? — гневно попита Шейн.

— Ако не я харесвате, кажете.

— Защо? За да ме отстраните за неподчинение?

— Тогава правете, каквото ви се казва.

— Слушам, сър.

Шейн излезе от кабинета, тръгна по коридора и спря пред бюрото на Мейвис.

— В коя стая работи завеждащият документацията по делата?

— Стая 256. Заключена е. Ето ключът.

Тя му даде ключ с квадратно дървено блокче. Това му напомни за ключ на тоалетна в бензиностанция. Съвсем уместно. Шейн наистина бе набутан в тоалетната. Докато излизаше от юридическия отдел, той отново видя Алекса Хамилтън. Тя мина покрай него, като гледаше право напред, сякаш Шейн не съществува.

Той се качи в красивия старинен асансьор от ковано желязо.

— Сигурно сте нов тук — каза възрастният чернокож мъж, който обслужваше асансьора. — С какво се занимавате?

— Аз съм новият завеждащ документацията по делата.

— Брей, страхотно начало. Звучи адски важно!

— Да — тъжно каза Шейн. — Несъмнено. Аз съм човекът.

13. ЗАВЕЖДАЩ ДОКУМЕНТАЦИЯТА ПО ДЕЛАТА

След като се обади в Харвард Уестлейк и остави съобщение за Чуч, че ще го вземе по-късно, Шейн цяла сутрин преснима дела в тясната стая с един прозорец. Това беше единственият кабинет, който Отделът за вътрешни разследвания бе наел на втория етаж. Освен секретарките, които от време на време донасяха още материали, Шейн беше сам с мислите си, докато копирната машина бръмчеше и бълваше копия.

Той се запита колко време ще остане на тази работа. Вече се бе отдалечил от задълженията на полицаи. Не можеше да повярва, че районният прокурор ще му предяви обвинение в убийство. Това беше режисирано от Бруър, за да го притисне до стената. Но беше твърде вероятно да бъде отстранен от работа от Алекса Хамилтън. С изключение на Бърни Куксън, другите членове на комисията бяха против него. Може би щеше да загуби значката си и пенсията за седемнайсет години служба в полицията.

Шейн се замисли за Барбара Молар. Колко много искаше да я люби! Но желанието му мигновено бе последвано от чувство на отчаяние и тъга по нещо, което не можеше да определи.

Той знаеше, че при дадените обстоятелства връзката с Барбара е неразумна. Но нещо друго измъчваше съзнанието му. Най-после разбра какво е — елементарен въпрос от седем думи.

Защо Барбара се бе омъжила за Рей?

Какво я бе накарало да зарече Шейн и да намери утеха в обятията на най-бруталното ченге в силите на реда? Тя бе казала, че й е било приятно да види нежност в такъв огромен и грубоват мъж.

Шейн познаваше Рей от деня, в който бе постъпил на работа в полицията и нито веднъж не бе съзрял нежност в него. Рей Молар

беше жесток, винаги готов да избухне. Тогава защо Барбара се бе омъжила за него? Защо бе направила такъв очевидно погрешен избор?

С този въпрос дойде и друг.

Каква слабост ѝ бе попречила да види истинския Рей? Отначало Шейн също бе заблуден. Но Рей му беше партньор. Да имаш смел партньор, се смяташе за застраховка „Живот“ в полицейската работа. Шейн го бе преценил погрешно в името на оцеляването си. Но защо Барбара се бе заблудила?

Предишния ден в „Шътърс“ тя бе поискала да възобновят връзката си веднага след смъртта на Рей. Шейн разбираше, че е самотна и уплашена. Тя бе започнала да мрази Рей и смъртта му явно нямаше значение за нея. Шейн бе презирал Рей. Но откакто стреля с пистолета си и видя как куршумът пръсна черепа му не изпитваше същите чувства. Картината на тази смърт се бе запечатала дълбоко в съзнанието му. Той не можеше да я забрави. Но Барбара не изпитваше угризения или вина. За нея смъртта на Рей беше врата към бъдещето ѝ. *Какво означаваше това? Дали Шейн беше твърде млад, незрял и заслепен от страст, за да види недостатъците ѝ? Тя ли се бе променила... или той?*

Шейн погледна часовника си и се изненада, че е дванайсет без няколко минути. Той довърши делото, което преснимаше, сложи копията в кафяв плик и го адресира до съответния представител на защитата.

Изключи копирната машина, остави ключа на Мейвис и излезе от Брадбъри Билдинг.

Не беше гладен, затова реши да провери какво става със запитването му в отдела за научни разследвания и тръгна към Паркър Сентър. Вървеше бързо, размахвайки ръце. Когато най-после стигна дотам, той пак попадна на барикада, поставена от снимачния екип на филма. Шейн мина през нея и помощник-режисьорите го погледнаха ядосано.

— В кадър сте, господине — изкрещя единият.

Шейн не отговори и продължи да върви бързо напред. Арнолд Шварценегер и режисьорът оживено разговаряха на отсрещния тротоар. Зад барикадите стояха туристи и чиновници с фотоапарати в ръце, надявайки се да направят снимки. Жителите на квартала пък гневно ругаеха това посегателство върху жизнената им територия.

Шейн влезе в Паркър Сентър и се качи с асансьора в научноизследователския отдел на седмия етаж. Той тръгна по коридора, надявайки се, че няма да го забележат. Но от време на време някой го съзираше, хващаше ръката на събеседника си и започваше да шепне. Шейн знаеше какъв е диалогът: „Това е той, ей там. Представяш ли си? Застрелял е лейтенант Молар... Навремето са били партньори“.

Шейн влезе в отдела за научни разследвания и поиска резултатите от анализа на етикета на ризите.

— Провървя ни — каза служителката, жена на средна възраст с очила с дебели стъкла. — Повечето обществени перални в базата данни са местни. Тази е малко по-далеч, но я имаше.

Шейн погледна разпечатката и прочете на глас.

— „Маунтин Клийнърс“, Лейк Ароухед.

— Така каза компютърът — рече жената. — Не знам дали сте забелязали, но на вътрешната страна на етикета има дата. Десети април.

— Благодаря. Имате право. Не я забелязах.

Шейн излезе. Адресът на обществената пералня беше на Пайн Трий Лейн в Лейк Ароухед. Защо ли Рей Молар бе давал за пране ризите си чак там и дали това всъщност има някакво значение?

Ароухед се намираще на два часа път нагоре в планината. Шейн бе ходил там един-два пъти. Спомняше си, че градчето е сред прекрасни гори, на брега на красиво езеро. Беше живописно и там живееха предимно художници, писатели и бегълци от Лос Анджелис. През трийсетте години мнозина от бившите холивудски величия си бяха построили в него огромни къщи. Някои от тях още съществуваха — старомодни сгради в европейски стил с каменни стени и плочи на покривите.

Шейн се върна в Отдела за вътрешни разследвания, взе ключа и отиде в стаята с ксерокса. Отключи вратата и видя, че в процепа за пощата е пъхнато ново дело. Шейн го взе, погледна и го хвърли на купчината. В същия миг видя името на първата страница.

ПАТРУЛЕН ПОЛИЦАЙ ДЖОУЗЕФ ЧЪРЧ

Шейн спря и отново погледна листа. Джо Чърч беше ченгето, което предишния ден го бе придружило до срещата с началника Бруър. Той прелисти набързо делото.

Според обвиненията, преди три седмици Чърч получил обаждане, че на Хувър стрийт ограбват бижутерски магазин. Той приел съобщението, но отишъл на местопрестъплението след четирийсет и пет минути. Датчикът му показвал, че е бил само на няколко пресечки оттам. Когато най-сетне Чърч пристигнал, собственикът на магазина бил пребит почти до смърт и вече бил откаран в интензивното отделение на Медицинския център. Пред следователите Чърч твърдял, че не е получил съобщението. Обаждането, обаче, било прието, предавателят му бил включен и свързан с Комуникационния център.

Шейн остави делото на купчината, без да му придава особено значение. Но го обзе една блуждаеща мисъл: *Защо на полицай, когото лично началникът току-що е насочил към Отдела за вътрешни разследвания, е било заповядано да вземе и придружи Шейн до кабинета му?* В това нямаше логика. Но в края на краищата в нищо, което се случваше напоследък, нямаше логика.

Шейн включи ксерокса и до края на деня прави копия в задушната тясна стая.

В седемнайсет и трийсет той излезе, качи се на колата си и пое към Харвард Уестлейк.

Чуч седеше сам на тротоара. Родителите вече бяха взели другите ученици. Момчето се изправи бавно, взе чантата си и се качи в колата.

— Съжалявам — каза Шейн. — Не мога да стигна дотук преди шест без петнайсет. Изпратих ти съобщение. Надявам се, че са ти го предали.

Чуч беше необичайно мълчалив и само кимна.

Шейн включи на скорост и се отправи към Венис.

— Разговарял ли си с Текери? — след десет минути мълчание попита Чуч.

— Не. Защо?

— Знам ли. Той се е преобразил. Искал да ми бъде приятел. Щял да ми даде още една възможност и да ходатайства за мен.

— Обзалагам се, че майка ти му се е обадила и му е дала да разбере. Санди се справя отлично, а? Не оценяваш майка си, Чуч.

— Да... Но тя непрекъснато е заета и не иска да я безпокоя. От втори клас ме изпраща в пансион. Веднъж дори не се прибрах вкъщи за Коледа. Бях единственото дете, което остана в общежитието през празниците. Санди е страхотна майка, няма що. Трябва да ѝ дадем награда.

— Хората невинаги са такива, каквито изглеждат. Майка ти има причини. Работата ѝ отнема много време. Тя се опитва да ти даде добро образование. Исква да имаш добър старт в живота.

— Текери каза да го потърся, ако имам проблеми или искам да поговорим — рече Чуч, сменяйки темата. — Като че ли бих обелил дума пред него.

— Виж какво, Чуч, щом Текери е запял друга песен, не го предизвиквай.

— Той е лайнар.

— Да, може би. А може би е размислил. Щом се опитва да се държи благосклонно с теб, приеми го.

— Вярваш ли му?

— Да, разбира се. Текери може да е свестен, въпреки латинските си цитати. Вероятно само е уплашен като нас.

— Аз не се страхувам от нищо.

— Тогава ти си единственият на света, Чуч. Всички други се страхуват.

— А ти страхуваше ли се, когато застреля онзи човек?

Шейн го погледна. Той не бе обсъждал инцидента с Чуч, нямаше телевизор. Надяваше се, че момчето няма да научи за случилото се.

— Всички в училище говорят за това — каза Чуч, като видя изненаданото му изражение. — Е, кажи ми. Страхуваше ли се, когато го очисти?

— Да... Бях уплашен до смърт. Направо напълних гащите.

Чуч се замисли.

— Физическите неща не ме плашат. Не се страхувам, че може да ме пребият или убият. Но... понякога се боя, че онова, в което вярвам, не е истина и е нагласено от някой, за да ме заблуди.

Шейн кимна.

— Да, напоследък и аз мисля така.

— А друг път искам да бъда най-важната личност, вместо най...

— Чуч се намръщи и дълго мълча. — Понякога се страхувам, че

никога няма да имам някого, който истински да държи на мен.

Двамата се умълчаха.

Най-после стигнаха до Ийст Чанъл Роуд и влязоха в къщата. Шейн затвори вратата, наблюдавайки как Чуч се влачи към стаята си. За да седи там, погълнат от отчаяни и самотни мисли, които вероятно приличаха на неговите...

14. ДРУГА САМОЛИЧНОСТ

Шейн седна във всекидневната и се заслуша в полицейските сирени. Те винаги идваха от изток, където гангстерите провеждаха нощните си смъртоносни увеселения. Беше шест вечерта и слънцето току-що бе залязло. Мислите на Шейн отново се насочиха към проблема му.

Всеки добър детектив винаги се залавяше със случая, като подреждаше в хронологична последователност известните и вероятните факти. Шейн взе лист хартия и започна да пише.

1. В края на февруари или в началото на март Рей Молар става шофьор на кмета Криспин.
2. През март Р. М. започва да не се прибира вкъщи.
3. На втори април Джо Чърч не реагира на повикване на Хувър стрийт. (Дали това има връзка?)
4. На десети април Р. М. занася ризите си в „Маунтин Клийнърс“.
5. На четиринайсети април загадъчна жена се обажда на Барбара Молар, че пристига някаква видеокасета.
6. На шестнайсети април в 1:30 Р. М. се прибира вкъщи и бие Б. М.
7. На шестнайсети април в 2:35 Р. М. е застрелян. (В дома му не е намерена видеокасета.)
8. На шестнайсети април в 5:17 Томас Мейуедър разпитва Шейн Скъли. (Вероятно е имал достъп до секретното досие на Ш. Ск. в Отдела за вътрешни разследвания.)
9. На шестнайсети април в шест часа Ш. Ск. е заплашен в полицейския паркинг от Коно и Дръкър.

10. На шестнайсети април Джо Чърч съпровожда Ш. Ск. до Паркър Сентър.

11. На шестнайсети април шефът на полицията заплашва Ш. Ск. с обвинение в убийство. Иска да бъдат върнати материали по случая.

12. На осемнайсети април Самански и Айърс нахлуват с взлом и претърсват къщата на Б. М. (Не намират видеокасетата.) Заповедта за обиск е подписана от Ернандес, назначен от Криспин.

13. На осемнайсети април пристига уведомителното писмо. Ш. Ск. временно е отстранен от работа. Споменат е мотив за убийството.

14. На осемнайсети април Т. Мейуедър одобрява жалбата и връща на работа Ш. Ск.

15. На деветнайсети април Ш. Ск. е назначен в Отдела за вътрешни разследвания. (Районният прокурор възнамерява да контролира работата на Комисията по правата.)

Шейн спря да пише и погледна списъка. В хронологичната последователност имаше празни пространства във времето, отнасящи се до нарастващото насилие на Рей към Барбара и изчезналата видеокаета. Освен това беше очевидно, че съществува някаква връзка между Рей и началството в Стъклената къща — по всяка вероятност кметът Криспин. Списъкът насочваше Шейн къде да търси по-нататък. Той трябваше да разбере защо Рей бе давал за пране ризите си на сто и петдесет километра от дома си. Шейн погледна часовника си — часът беше седем. Запали лампата на бюрото си, взе телефонната слушалка и набра номера на обществената пералня на Пайн Трий Лейн в Ароухед. След няколко извънявания се обади мъжки глас.

— „Маунтин Клийнърс“.

— С кого разговарям?

— Лари Райт.

— Господин Райт, аз съм сержант Шейн Скъли от полицията в Лос Анджелис. Разполагам с ризи, изпрани при вас. Опитвам се да разбера кой ги е оставил.

— Разбирам, но не мога да кажа, без да погледна етикетите. Те имат код и трябва да ги пусна през скенера ни.

— Случаят е много важен. Мога да дойда при вас за два часа. Знам, че ви досаждам, но мислите ли, че може да се срещнем в девет тази вечер?

— Няма проблем. Обикновено стоя тук до девет и половина.

— Чудесно. Ще донеса ризите.

Шейн затвори и се обади на Кели.

— Можеш ли да дойдеш тук и да наглеждаш Чуч за няколко часа?

— Много съм зает, човече. Ще дойда, след като си свърша работата.

— Какво правиш?

— В тоалетната съм.

— Страхотно. Ще ти платя.

— За какво? Виж, ако ме арестуват някой ден, може да ме измъкнеш.

— Добре. Ако още съм в полицията. Но винаги мога да кажа някоя добра дума за теб.

— Съгласен съм. Идвам веднага.

Шейн затвори и отиде в стаята за гости. Чуч се бе прегърбил над бюрото и пишеше домашните си. Шейн за миг изпита „бащинско“ удовлетворение.

— Страхотно е, че се подготвяш за училище — гордо каза той.

Чуч го погледна и Шейн видя, че на коленете му има електронна игра.

Удовлетворението му отстъпи място на отчаяние.

— Ще изляза за няколко часа. Кели ще дойде да стои при теб.

— Страхотно. Той е жесток.

— Да. Кога ще си учиш уроците?

— Само си почивам. Ти не почиваш ли на онова проклето място, където работиш?

— Почивам. Ще се върна преди полунощ.

— Хубаво.

Шейн излезе от стаята. Взе значката си и плика с ризите и тръгна към задната врата.

Докато вратата на гаража се вдигаше, отпред спря кола и блокира изхода. Шейн сложи ръка на кобура си, предпазливо тръгна към алеята за коли и видя червения форд „Мустанг“ на Барбара.

— По дяволите, Барбара, какво правиш тук?

— Трябваше да дойда. Не можах да се свържа с теб. Телефонът ти беше изключен. И телефонният ти секретар не работеше.

— Ако ни хванат заедно, ще ме уволнят.

— Шейн, обаждат ми се вкъщи. Заплашват ме.

— Паркирай няколко пресечки по-нататък и заключи колата си. Ще дойда да те взема.

Барбара кимна и изпълни инструкциите му. Шейн изкара колата си от гаража и потегли по Ийст Чанъл стрийт. Барбара бе слязла от форда си, стоеше, увила ръце около тялото си и трепереше от студ. Шейн отвори вратата и тя се качи. Включи на скорост и подкара по една странична улица, като непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане.

— Кой се обажда? — попита Шейн.

Той виждаше, че Барбара е изпаднала в паника. Лицето ѝ беше измъчено и изглеждаше по-бледо от обикновено.

— Мъжки глас. Казва: „Ако имаш онова, което искаме, дай го, иначе ще търпиш последствията“. Или само учестено дишане и после някой казва: „Постъпи правилно, кучко“ и затваря.

Шейн спря до тротоара.

— Това означава, че още не са намерили онова, което търсят.

— Страхувам се.

— И аз.

Тя погледна ризите.

— На Рей ли са?

— Да. Обществената пералня е в Ароухед.

— Ароухед?

— Имаш ли представа защо е давал ризите си за пране чак там?

— Не.

— Нещо не се връзва. Рей е бил шофьор на кмета. Ароухед е на два часа път от Лос Анджелис.

— Може би кметът е имал лична работа там.

— Може би.

— Какво смяташ да правиш?

— Бях тръгнал към Ароухед, за да разговарям със служителя от обществената пералня. Искам да разбера какво ще мога да науча от него. В кода на етикетите е записана информация за клиента.

— Искам да дойда с теб. Няма да ми откажеш. Онези обаждания по телефона ме побъркват.

— Барбара, Отделът за вътрешни разследвания смята да ме обвини в убийство. Мислят, че съм убил Рей, за да бъда с теб. Ако ни видят заедно, какво обяснение ще дам пред Комисията?

— Вземи ме с теб. Нуждая се от някого. Цялата треперя.

В главата на Шейн преминаваха объркани мисли и въпроси без отговор.

— Добре — импулсивно каза Шейн, включи на скорост и потегли.

Пътят бе тесен и криволичещ. Фаровете осветяваха дърветата от двете страни на шосето в планина Анджелис. Шейн не откъсваше очи от пътя, но мислите му бяха обсебени от Рей Молар.

Барбара мълчеше. В началото тя бърбеше непрекъснато. Опитваше се да насочи разговора към бъдещето си и какво ще прави сега, когато Рей го няма. После поиска да разбере какво мисли Шейн за връзката им.

Той отклони всичките й въпроси, като отговаряше кратко. Започна да подозира, че Барбара има тайна цел, но още не можеше да я определи. Вероятно недоверието му към нея се дължеше на инстинкта му на ченге. Но нещо му подсказваше да бъде сдържан и да отстоява периметъра си.

Докато Барбара говореше, той мислеше за нощта на стрелбата, за двете съдбовни минути откакто влезе в спалнята до фаталния изстрел. Нещо от уведомителното писмо се бе запечатало в паметта му. Отделът го бе обвинил в неправомерна употреба на сила и в лоша преценка на ситуацията, довела до ескалиране на насилието. *Дали наистина бе преценил погрешно положението? Защо бе взел пистолета си? Предполагаше ли, че ще застреля Рей? Наистина ли бе превишил правата си? Можеше ли да предотврати смъртта на Рей?* Единственият очевидец седеше до него, затова Шейн внимателно каза:

— Барбара... в нощта, когато застрелях Рей... Ясно ли си спомняш всичко? Ти беше почти в безсъзнание, сякаш той те бе зашеметил с онзи удар по главата.

— Спомням ли си всичко? Как бих могла да го забравя? Ясно се е запечатало в паметта ми.

— Мислиш ли, че имах друг избор, освен да го застрелям?

— Какви ги говориш?

— Щеше ли да е различно, ако бях повикал униформени ченгета?

Тя се обърна и го погледна в очите.

— Дали това би променило нещата?

— Да. Ако в къщата ви бяха дошли двама униформени полицаи, а не аз, бившият партньор на Рей и старият ти приятел. Мислиш ли, че това би променило нещо?

— Шегуваш ли се? — подигравателно изсумтя Барбара. — Рей беше ненормален. Луд. И двамата го знаем. Той обезумяваше за секунди. Откачеше ли, не му пукаше какво прави, нито на кого. Нямаше да има значение, дори ако тогава бе дошъл Робокоп или дори самият папа.

— Мислиш ли, че ако не бях стрелял, той...

— Ако ти не беше стрелял, двамата с теб щяхме да сме мъртви. Сигурно не говориш сериозно.

Той я погледна и видя, че е ядосана.

— Да, добре. Само се питах.

Барбара го погледна учудено. След това мълчаха до Ароухед.

Двулентовото шосе водеше към малка тучна долина и после се спускаше към красивото езеро. От двете страни на пътя се мяркаха дървени къщи.

Сградите по главната улица в градчето бяха построени в провинциален стил, а тротоарите бяха тесни. Шейн намери Пайн Трий Лейн и спря пред „Маунтин Клийнърс“. Двамата с Барбара слязоха от колата, влязоха в обществената пералня и видяха Лари Райт.

Шейн му показа значката си и му даде ризите. Господин Райт отиде в задната стая и след по-малко от две минути се върна.

— Ето — усмихна се той. — Ризите са на Джей Колтър, който живее на Лейк Вю Драйв 1276.

— Ризите не са на Рей? — учуди се Барбара.

Шейн ѝ направи знак да мълчи. Бръкна в джоба си и извади стара снимка. На нея бяха снимани в един бар, когато бяха партньори. Бяха в цивилно облекло, бяха се прегърнали, и се усмихваха пиански пред обектива.

— Това ли е Джей Колтър? — попита той и я показа на господин Райт.

Мъжът кимна.

— Напълнял е, но е той.

— Знаете ли с какво се занимава?

— Ами, разговаряхме само веднъж. Спомена, че работел в строителния бизнес... Да, мисля, че така каза.

— Добре. Благодаря, господин Райт. Много ми помогнахте.

Шейн и Барбара излязоха от обществената пералня и застанаха под уличната лампа на тротоара.

— Какво става? — попита тя. — Джей Колтър? Защо е променил името си?

— Когато бяхме партньори, веднъж Рей ми каза, че ако някога работя под прикритие и използвам фалшиво име, трябва да избира нещо, което да звучи като моето. Защото, ако някой ме повика, ще реагирам, вместо да забравя, че това е фалшивото ми име. Например Лейн Маккъли би звучало като Шейн Скъли.

— А Джей Колтър — като Рей Молар. Но защо?

— Да отидем да видим кой живее на Лейк Вю Драйв 1276.

15. ПОДМОЛНИ ИГРИ

Те намериха адреса на Лейк Вю Драйв и Шейн бавно мина покрай къщата. Прозорците на малката вила светеха. Вътре се движеха някакви мъже.

— Какво мислиш, че правят? — попита Барбара.

Шейн намали, но не спря, а зави в следващата уличка, паркира и угаси фаровете.

— Кой са онези хора? Какво правят? — настоя Барбара.

Шейн извади фотоапарат с телеобектив.

— Стой тук — заповяда той, слезе от колата и крадешком се промъкна към къщата. Чу шум зад гърба си и се обърна. Барбара вървеше след него.

— Върни се. Това може да е опасно.

— Може да познавам някого от тях — каза тя.

Шейн реши, че това е добра идея и кимна. После допря пръст до устните си, за да ѝ направи знак да мълчи. Двата бавно се приближиха до живия плет пред къщата. Шейн вдигна фотоапарата и нагласи фокуса.

Мъжете в къщата пренасяха кашони и изпразваха чекмеджета. Шейн направи няколко снимки, без да включва светкавицата. Разчиташе на светлината от вилата. Надяваше се, че във фотостудиото ще получат ясни изображения, въпреки оскъдната светлина. Той видя добре мъжете, но не позна никого от тях.

— Какво виждаш? — прошепна Барбара.

— Претърсват къщата, както у вас — тихо отговори Шейн и ѝ даде фотоапарата. — Познаваш ли някого?

След минута тя поклати глава и му върна фотоапарата.

Те продължиха да наблюдават къщата още двама минути. Няколко пъти един-двама от мъжете изнасяха кашони и ги оставяха до задната врата. Шейн изщрака цялото филмче. Накрая непознатите

угасиха лампите, заключиха къщата и пренесоха кашоните на малкия кей на езерото.

Шейн се изправи и видя, че мъжете товарят кашоните на малка старомодна моторница, копие на „Крис-Крафт“, от лакирано тиково дърво. Всички скочиха на борда и моторът забръмча. Моторницата се отдалечи от брега и навлезе навътре в езерото, което блестеше на лунната светлина.

— По дяволите — рече Шейн. — Надявах се, че са с кола, за да можем да ги проследим.

Той се приближи до къщата и опита да отвори вратите. Всички бяха заключени. Шейн извади джобното си ножче, пъхна острието между плъзгащите се остъклени врати и ги отвори. Двамата с Барбара предпазливо влязоха във вилата.

Шейн запали лампата в дъното на коридора. Не искаше да осветява цялата къща и да привлече внимание към присъствието им.

— Какво търсим? — прошепна Барбара.

— Доказателство, че Рей е живял тук или е използвал тази къща.

— Имаш предвид нещо такова ли? — каза тя и взе от телевизора във всекидневната малка снимка в рамка — Рей, прегърнал много красива чернокоса жена.

Двамата се смееха и държаха чаши с шампанско. Зад тях се виждаше малка дървена църква с надпис:

ПАРАКЛИС ЗА СРЕДНОЩНИ БРАКОСЪЧЕТАНИЯ ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

Изражението на Барбара помръкна.

— Същото ли е, каквото си мисля? — попита тя. — Шибана сватбена снимка?

— Не знам — отговори Шейн. Извади снимката от рамката и я пъхна в джоба си.

Те тръгнаха из стаите. Вилата, изглежда, бе предназначена за увеселения. В двете спални имаше големи водни легла и огледала на тавана. Шейн отвори чекмеджетата и претърси дрешниците, но не откри нищо. Всичко беше изнесено. Когато влязоха в спалнята за гости, забеляза, че дрешникът е тесен и няма място за закачалки.

Потропа на стена, чу се звук на кухо. Опипа краищата на дрешника и намери малък педал. После го докосна с крака си и стената се отвори. Шейн бутна преградата и видя тъмно помещение с размери два на три метра. Той гледаше през еднопосочно огледало, откъдето се виждаше леглото в голямата спалня.

— Барбара, отиди в голямата спалня и застани до леглото.

— Добре — извика тя от кухнята, където претърсваше бюфетите.

Барбара отиде в голямата спалня и Шейн ясно я видя през еднопосочното огледало пред него.

— Къде си? — попита тя.

— В стаята за гости.

Тя излезе от спалнята и отиде при него в стаичката зад дрешника. Шейн намери лампата и я запали. Помещението беше празно. Имаше само една лавица на стената.

— Какво е това? — попита Барбара.

— Тайна стая за сексуален шпионаж.

Той огледа помещението, сетне дръпна лавицата от стената и намери две празни кутии от видеокасети, паднали отзад. Едната не беше надписана, но на другата имаше име.

КАРЛ КЪМИНС

— Какво са правили тук?

— Изглежда са довеждали някого да се забавлява, снимали са го и после са го изнудвали.

— Рей е правил това? Той и онова момиче?

— Не знам. Не съм сигурен. В надалото на разследването е по-добре да не правим прибързани заключения.

Двамата отидоха в кухнята. Барбара намери голям плик и Шейн пусне вътре кутията от видеокасетата и снимката на Рей и чернокосата жена. Изведнъж чуха, че задната врата се отвори и се вцепениха.

— Насам — прошепна Шейн и посочи килера.

Лампата в дъното на коридора угасна и къщата потъна в непрогледен мрак.

Шейн извади от кобура служебния си револвер „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър. Той чу стъпките на трима-четирима мъже,

които явно ги търсеха. Единият влезе в кухнята.

— Ела тук, Кал — извика мъжът.

Лампата в кухнята блесна и освети Шейн и Барбара. Шейн се прицели в крушката и стреля. На пода се посипаха стъкла и в кухнята отново настана мрак.

И после настъпи хаос.

В тъмнината проблеснаха дула на пистолети. Шейн блъсна Барбара на пода, взе тенекиена кутия от лавицата в килера и я хвърли в кухнята. Кутията издрънча в мрака. Там, където падна, се разнесоха изстрели.

Шейн хвана Барбара за ръката и я измъкна от килера. Той хукна напред, блъсна се в един от мъжете и го повали на земята. После чу, че пистолетът му падна и се плъзна по линолеума. Шейн се втурна към всекидневната, дърпайки Барбара. Когато се хвърлиха на пода, в кухнята блеснаха дулата на две оръжия. Куршумите се забиха в стената над главите им. Шейн се претърколи по гръб, седна и изстреля към кухнята останалите пет патрона. Някой изкрещя от болка, после се чуха стъпки на бягащи хора. Задната врата се отвори. Мъжете се измъкнаха навън.

— Добре ли си, Барбара? — прошепна Шейн.

— Да — отговори тя.

Той се изправи и сложи патрони в револвера си.

На кея забръмча моторница. Шумът постепенно заглъхна.

— Стой тук — каза Шейн.

Влезе в кухнята, държейки револвера пред себе си, и запали лампата.

На пода имаше локва кръв. В същия миг в далечината се чуха полицейски сирени.

— Да се махаме оттук — рече Шейн.

Намери плика с кутията от видеокасетата, който бе изпуснал по време на престрелката. Докато излизаше от кухнята, забеляза телефонен секретар.

Той го сграбчи и изтръгна жиците от стената. Сетне хвана Барбара за ръката и я издърпа навън.

Полицейската сирена се чу заплашително близо. Шейн хукна по улицата, като дърпаше Барбара. После изведнъж спря, наведе се и скри

плика с кутията от видеокасетата, фотоапарата и телефонния секретар в живия плет.

Двамата се завтекоха към колата. Шейн седна зад волана и потегли. Докато излизаха от страничната уличка, пред тях блеснаха фаровете на идващата насреща шерифска кола. Шейн рязко завъртя волана, настъпи газта и профуча покрай нея. Автомобилът на шерифа направи обратен завой и пое след него.

— Какво правиш? Защо не спря? Нали си ченге! — извика Барбара.

Шейн не отговори. Той завиваше ту наляво, ту надясно, опитвайки да се изплъзне от преследвачите.

Накрая свърна надясно и подкара по тясна улица. Но за съжаление, там нямаше изход и Шейн бе принуден да удари спирачки. Започна да обръща, когато шерифската кола спря зад тях. От нея мигновено слязоха две ченгета и приклегнаха зад отворените врати. Единият бе насочил пушка.

— Легнете по корем, тъпаци! — изкрещя той. — Веднага!

— Направи каквото ти казва — заповяда Шейн на Барбара. Отвори вратата, пусна револвера на земята и го ритна към шерифската кола. — Аз съм полицаи от Лос Анджелис!

— Легнете по корем! Веднага! — повтори ченгето.

Те се подчиниха. След няколко секунди Шейн усети, че извиват ръцете му зад гърба и му слагат белезници. Сетне полицаите ги изправиха на крака и ги наблъскаха в шерифската кола.

16. ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК

Шерифството на Ароухед беше сбутано между бензиностанция и малък селскостопански пазар. На паркинга имаше три патрулни коли.

Ченгетата изкараха Шейн и Барбара и гневно ги блъснаха вътре. Те бутнаха Шейн на стол във фойето, а Барбара отведеха в друга стая. Разпитите поотделно бяха правило във всеки що-годе свестен полицейски участък. Ченгетата знаеха, че повечето престъпници не очакват да ги заловят и затова рядко измислят история за прикритие. Единият казва, че ходил до магазина да си купи бира. Другият твърди, че двамата отишли да вземат болна леля. Разделянето на заподозрените, за да вземат показанията им, беше задължително.

Шейн се ядоса, че е допуснал същата глупава грешка, която правеше всеки тъп престъпник, когато го арестуват. Той не знаеше какво ще говори Барбара, затова реши да каже истината.

В полицията на Ароухед цареше хаос. През деня бяха намерили труп в езерото. Доколкото Шейн разбра, тялото е толкова разложено, че беше невъзможно да го разпознаят. В Лос Анджелис труповете не бяха нещо необичайно, но в Ароухед необяснимата смърт беше трагедия. Високият, плешив, петдесет и пет годишен шериф се обади няколко пъти на съдебния лекар. След пет минути той затвори и се приближи до Шейн. На табелката му пишеше „ШЕРИФ КОНКЛИН“.

— Съжалявам, че ви създавам още един проблем, шерифе — любезно каза Шейн.

— Каква е историята ти? — ядосано попита Конклин.

— Аз съм полицай от Лос Анджелис. Тук съм по работа.

Шерифът кимна на един от полицаите, който му даде документа за самоличност на Шейн.

— Щом си ченге, защо побягна? — попита шерифът и го погледна изпитателно.

— Не съм в района си и нямах време да ви се обадя, затова реших да изчезна. Но сбърках. Момчетата ти са страхотни.

— Престани с ласкателствата. Имаш ли пряк началник, на когото да се обадим?

— Много ще ви бъда благодарен, ако не го направите. Той няма да остане доволен.

— И аз не съм доволен. — Конклин посочи ченгетата. — И те не са доволни. Дошъл си тук, на Лейк Вю Драйв и стреляш. Сега съседите там също са недоволни. Изведнъж се разрази същинска война.

— Името на шефа ми е Бъд Хали. Югозападен район. Отдел „Обири и убийства“.

Шерифът извади една от визитните картички на Шейн от портфейла му и се приближи до телефона. Той говори тихо една минута, после затвори и набра друг номер. Вторият разговор продължи дълго и Шейн усети опасност. Конклин се върна при него и отключи белезниците му.

— Той иска да говори с теб.

Шейн взе телефонната слушалка.

— Капитане?

— Обажда се Том Мейуедър. Хали ми прехвърли случая, защото сега си в моя отдел. По дяволите, какво правиш в Ароухед, Скъли?

— Сър, тук нещо определено не е наред. Рей е имал втора къща в Ароухед и друга самоличност. Може би дори и още една съпруга.

— Кой каза?

— Сър, служителят в една обществена пералня го разпозна на снимка и ми каза името, с което Рей се е представял. Намерих негова снимка върху телевизора в къщата.

— Вбесяваш ме, Скъли. Прочети какво пише на шибаната ти значка. Полиция Лос Анджелис. Намираш се на сто и петдесет километра от района си, с вдовицата на Рей Молар и водиш престрелка неизвестно с кого. Отгоре на всичко имаш нахалството да ми кажеш, че лейтенант Молар е имал две самоличности и още една съпруга. Той работеше при кмета, за бога.

— Сър, аз...

— Млъкни! Ето какво ще направиш. Ще подкрепя алибито ти пред шерифа Конклин. Той ще ви освободи с госпожа Молар. После искам да напуснеш Ароухед и веднага да тръгнеш към Лос Анджелис. Ще паркираш колата си в гаража на Паркър Сентър и ще се предадеш

на дежурния полицай от отдел „Убийства“. Изпрати с такси госпожа Молар до дома ѝ. Искам всичко това да стане за по-малко от три часа. Ясно ли е, сержант?

— Да, сър.

— Дай ми шерифа.

Шейн направи знак на Конклин. Той взе слушалката, заслуша се за минута, сетне кимна и каза:

— Няма проблем.

Петнайсет минути по-късно ченгетата закараха Шейн и Барбара до колата им и ги освободиха.

— Успех в разкриването на убийството — любезно каза Шейн.

— Искаш ли един съвет от колега? — попита единият полицай.

— Разбира се — усмихна се Шейн, опитвайки се да бъде колкото е възможно по-приветлив.

— Не идвай повече тук.

— Добре. Звучи разумно. — Шейн протегна ръка, но ченгето само я погледна.

— Е, хубаво.

Шейн потегли, като караше с пет километра в час по-бавно от ограничението за скоростта. Непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Патрулната кола ги проследи, докато излязоха от очертаанията на Ароухед, после обърна и се насочи към градчето.

Шейн спря и погледна часовника си.

— Какво правиш? — попита Барбара.

— Давам им петнайсет минути да забравят за нас.

— Само петнайсет минути?

— Ченгетата от малкия град бързо пренасочват вниманието си. Е, поне се надявам. — Шейн се намръщи.

— Какво има?

— Онези типове с моторницата. Как са разбрали, че сме в къщата? Мисля, че там има подслушвателни устройства. Чули са ни, че претърсваме стаите и са се върнали.

Петнайсет минути по-късно Шейн включи двигателя, направи обратен завой и потегли към Ароухед. Този път измисли история за прикритие.

— Върнали сме се за бензин, защото резервоарът ни е пълен само до половината.

Барбара кимна.

Шейн подкара бързо и стигна до Лейк Вю Драйв. Спря до живия плет пред къщата на Рей. Изскочи от колата, взе плика с кутията от видеокасетата, фотоапарата и телефонния секретар. Сложи ги в багажника, седна отново зад волана и пое към Лос Анджелис.

17.

ЕЛЕКТРОННО ДОКАЗАТЕЛСТВО

„Сюзан и аз в момента не можем да вдигнем телефона. Кажете името и номера си и ще ви се обадим.“ Гласът на Рей звучеше щастливо и спокойно.

Чу се сигналът, после някой каза: „Рей, тук е Калвин. Къде си, по дяволите? Трябва веднага да ми се обадиш“.

Отново прозвуча сигналът. „Рей, пак е Калвин. Властите задават въпроси. Не се будалкай с любовта, човече.“

Отново сигнал.

„Рей, обаждат се Дон и Лий. Уговорката за събота вечерта остава. В «Паяжината» след смрачаване. Донеси фланелките.“

„Рей, Бърл е. Обади се на специалния номер.“

Накрая имаше две позвънявания без съобщения.

Шейн и Барбара слушаха записа на телефонния секретар в кухнята в дома му. Той изключи апарата.

— Бърл. Това е началникът Бърли Бруър. Той знае за къщата в Ароухед. По дяволите — изръмжа Шейн. — Рей е бил шофьор на кмета. Предполагам, че затова Бруър е знаел какви ги върши Рей.

— Кой са всички онези хора и коя е Сюзан, по дяволите? — гневно попита Барбара.

— Не знам... Дон, Лий и Калвин. Не съм чувал тези имена. — Шейн се замисли. — Сутринта, след като застрелях Рей, в гаража на Паркър Сентър ме причакаха две ченгета. На табелката на единия пишеше Д. Дръкър. Той може да е Дон. Другият беше хаваец на име Коно. Може би той е Лий или Калвин. Не знам. „Не се будалкай с любовта.“ „Паяжината“. „Донеси фланелките.“... Какво означава всичко това?

Двамата дълго мълчаха, после Шейн смени темата на разговора.

— Барбара, виж какво... Трябва да си отидеш вкъщи. Ще те закарам до мястото, където е паркирана колата ти.

— Страхувам се да се прибера вкъщи. Не издържам на онези обаждания.

— На няколко километра на юг оттук има хубав хотел, в Марина дел Рей. Не си спомням името, но не може да не го забележиш. Намира се на Адмиралти Уей. Защо не отседнеш там?

— Имам чувството, че ме изхвърляш.

— Не те изхвърлям. Чуч спи в стаята за гости. Кели хърка на дивана във всекидневната. Тук е нещо като мъжко общежитие. Отиди в онзи хотел. Утре сутринта ще говорим.

Тя се наведе към него и го целуна в устата. Той не реагира. Барбара се дръпна назад и го погледна изпитателно.

— Послание ли ми изпращаш? — язвително попита тя.

— Барбара, хайде да не объркваме още повече нещата. Трябва да се съсредоточим върху онова, което става и кой стои на дъното.

— Ако обещаеш, че пак ще бъдем заедно, когато всичко това свърши.

— Обещавам — насила каза Шейн. — Знаеш колко много го искам.

— Какво смяташ да правиш? — след кратко мълчание попита Барбара.

— Ще дам записа за анализ.

— Не е необходимо. Това е гласът на Рей, повярвай ми. Познавам го.

— Знам, че е на Рей. Но повече ме интересува кои са другите. Лентата на телефонния секретар се използва, изтрива и отново се записва. Понякога има запазени стари съобщения. Ще проверя дали отделът за електронно разследване ще разбере нещо.

Барбара стисна ръката му за късмет и двамата излязоха през задната врата на къщата.

Шейн закара Барбара до червения ѝ форд „Мустанг“. Тя слезе, отключи вратата на колата си, после се приближи до стъклото му и тъжно се усмихна.

— Защо имам чувството, че всичко между нас свърши?

— Това е плод на въображението ти, Барбара. Не е свършило. Само чака.

Тя целуна връхчетата на пръстите си и нежно ги допря до лицето му.

— Лека нощ — тъжно каза тя, качи се в червения си форд и потегли.

Шейн се прибра вкъщи и заключи. Реши да не буди Кели, който силно хъркаше на дивана. Угаси лампата, влезе в спалнята, съблече се и уморено се отпусна на леглото. Беше смазан. Крайниците му бяха натежали като олово. Той се вторачи в тавана, после затвори очи и опита да се пребори със самосъжалението. „Защо не ме оставят на мира, по дяволите?“

— Кога се прибра? — неочаквано се чу гласът на Чуч, който го изтръгна от безполезните мисли.

Шейн отвори очи и видя, че момчето стои на прага.

— Мислех, че спиш.

— Събудих се.

— Ами, тогава заспивай отново. Утре си на училище.

Чуч не помръдна. Изражението му беше уплашено и тъжно.

— Какво има?

— Нищо. Само...

— Какво? — Шейн се обърна на една страна и го погледна изпитателно.

— Санди се обади. Иска утре сутринта да й звънеш.

— Защо? Какво се е случило?

— Не каза.

— Вероятно иска да ми разкаже как е подредила онзи лайнар заместник-директора ти.

— Тя не се е обаждала на Сейнтджон. Попитах я. Каза, че била заета с нещо голямо и не е имала време да се свърже с него.

— Добре. Утре ще й се обадя.

— Това означава, че ти си говорил с Текери. Накарал си го да ме остави в училище.

Шейн потърка очи и седна в леглото.

— Искаш ли да излезем навън за малко? Не мога да заспя. Боли ме главата.

— Може да палнем трева — обнадеедено предложи Чуч.

— Тази история приключи. Повече няма да пушим марихуана. Искам да говоря с теб.

Момчето пристъпи от крак на крак, сетне кимна.

— Добре. Разбира се.

Шейн стана и облече панталон и стара памучна риза. Двата тихо минаха покрай Кели и излязоха в задния двор. Седнаха на металните столове под безплодната мандарина и се загледаха в спокойните води на канала. Отражението на почти пълната луна потрепваше върху гладката като стъкло повърхност.

— Какво има? — предпазливо попита Чуч.

— Здравата съм загазил — започна Шейн.

— Неприятностите са отходните газове на живота — изненадващо заяви петнайсетгодишното хлапе.

— Бедата е там, че положението може да стане опасно. Някои от хората, на които преча, може да разиграят нещо. Не искам да пострадаш.

— Не ме е страх — усмихна се Чуч. — Нали ме пазиш.

Те се умълчаха, сетне Шейн продължи:

— Освен това, мисля, че е време да опознаеш майка си. Може би не си й дал шанс.

— Мразя я — тихо каза момчето. — Хайде да говорим за друго, а?

— Не може да останеш тук. Утре ще говоря с нея и ще уредя да те вземе за седмица и нещо.

Настъпи продължително мълчание. В живия плет между дворовете на Шейн и Кели запяха щурци.

— Мисля, че е време да дадеш шанс на майка си — настоя Шейн. — Обещай ми. Само пет дни.

— Пълен си с глупости. Също като Текери и всички онези скапаняци. Мислех, че никога няма да ме излъжеш. И че сме се споразумели.

— Не те лъжа, Чуч. Опитвам се да те предпазя от неприятности.

— Не съм глупав. Разбирам какво става тук. Превърнал съм се в проблем, в неудобство, затова искаш да ме изхвърлиш и да улесниш нещата за себе си.

— Само една седмица, докато реша проблемите си.

Чуч стана и тръгна към къщата. Шейн го хвана за ръката, за да го спре, но момчето се дръпна.

— Виж какво, не е... Не се опитвам да се отърва от теб.

— Дрън-дрън! — рече Чуч. В черните му очи блестеше предизвикателство и болка.

— Интересува ме какво мислиш. Това има значение за мен. Трябва да поговорим за тези неща.

— Ти беше близо. Едва не ме заблуди, но сега разбрах. Нищо не се е променило. Всичко е, както винаги е било. Мога да разчитам само на себе си. Затова — майната ти...

Чуч влезе вътре. Главата на Шейн пулсираше. За каквото и да помислеше, той виждаше бедствие. Не знаеше какво да направи, затова се прибра вкъщи и написа писмо на баща си.

ПИСМОТО ЗА АРОУХЕД

Скъпи татко,

Неприятно ми е да го призная, но наистина съм уплашен. Тук става нещо голямо и опасно. Имам чувството, че ако скоро не разбера какво е, ще бъда унищожен. Отговорът е в онази къща в Ароухед. Защо Бруър ще се обажда на място, където Рей е извършвал сексуално изнудване? Кой е Карл Къминс? Това име не фигурира в телефонния указател нито на Ароухед, нито на Лос Анджелис. Трябва бързо да намеря отговорите на тези въпроси. Нямам време. Защо имам чувството, че кръгът около мен се затяга? Татко, ще се побъркам. Имам лоши предчувствия. Трябва да поговоря с някого.

Знам, че проблемите ми са последното нещо, с което трябва да те занимавам, но, моля те, обади ми се.

Обичам те, татко, и ми липсваш! Уплашен съм и съм самотен. Ти си всичко, което ми остана.

Твой син Шейн

18.

КАНЦЕЛАРИЯТА НА ПОЛИЦИЯТА

Те спряха пред училище Харвард Уестлейк рано сутринта — половин час, преди да пристигнат другите ученици. Чуч слезе от колата и тръгна, без да се обръща. Не бе проронил дума през целия път и това съвсем развали настроението на Шейн.

Преди да излезе от дома си, той три пъти опита да се свърже със Санди, но отговаряше телефонният ѝ секретар. Когато потегли от училището, Шейн отново набра номера ѝ.

„Здравейте. Свързали сте се с 555–6979. Не съм вкъщи, но вие знаете какво да направите“ — чу се записът на нежния ѝ, контраалтов глас. Шейн не остави трето съобщение. Той затвори и се отправи към Отдела за вътрешни разследвания.

Шейн влезе в паркинга до Брадбъри Билдинг и използва новата си служебна карта. Бариерата се вдигна и той намери определеното му място на третото ниво.

Слизаше от колата си, когато видя Алекса Хамилтън. Тя изваждаше тежък кашон, пълен със съдебни дела, от багажника на сивия си служебен форд „Краун Виктория“. Такива автомобили караха старшите служители. Това беше доказателство, че сержант Хамилтън е във висшите ешелони на Отдела.

Тя затвори багажника и понесе кашона към асансьора. Шейн не искаше да пътува с нея, но Алекса Хамилтън го видя и двамата почти едновременно се запътиха към асансьора. Ако Шейн тръгнеше в друга посока или се престореше, че е забравил нещо в колата, това щеше да бъде проява на малодушие и признание за безсилие. Ето защо той продължи да върви. Тя подпря на коляно тежкия кашон, за да може да натисне копчето на асансьора със свободната си ръка. Алекса Хамилтън погледна Шейн с екзотичните си, пронизателни като лазер, леденосини очи.

— Нуждаеш ли се от помощ? — попита той. Ненавиждаше се за предложението, но въпросът несъзнателно се изплъзна от устата му —

нервен опит да запълни неловкото мълчание.

— Това няма ли да бъде все едно да поискаш осъден на смърт да носи брадвата на палача до дръвника?

— Едва ли — вкиснато отговори Шейн, като се изненада, че кашонът е пълен. Алекса Хамилтън се занимаваше със случая му само от четирийсет и осем часа. — Всичко това за мен ли е?

— Да. Има и още. През 1994 година, изглежда, много си се забавлявал. Има няколко оплаквания от граждани. През април си блъснал патрулна кола.

— Трябваше да бъдеш там.

Асансьорът дойде и те се качиха. Вратата се затвори. Шейн продължи да гледа кашона с нездравото любопитство на зяпач, който минава покрай фатален инцидент на магистрала. Всичките му документи от деветдесетте години бяха там. Той забеляза купчина контролни карти за съобщенията му по радиопредавателя. Това го шокира. Алекса Хамилтън четеше старите му радиосъобщения. Шейн не можеше да повярва на очите си. Той видя и два кафяви плика от отдел „Улично движение“. В тях сигурно имаше подробна информация за двете катастрофи, които бе направил, докато работеше в Югозападния район. Имаше доклади за арестите и писмени показания на свидетели. Шейн се вторачи в кашона с нарастващ страх.

— Господи, защо е цялото това проучване? Все едно гледат в задника ми.

— И при това, без да е необходимо да се хващаш за палците — отговори тя.

Вратата на асансьора се отвори.

Шейн излезе, без да поглежда Алекса Хамилтън. Усети тръпчив вкус в устата си, докато отваряше двойните врати на Брадбъри Билдинг. След миг чу, че те се затвориха точно под носа на Алекса Хамилтън. Тежките дъбови врати удариха ръцете ѝ.

— По дяволите! — изруга тя.

Шейн вече имаше собствен ключ за стая 256. Той влезе, запали неоновите лампи, остави сакото си на стола. Погледна часовника си — 8:32. Тъй като шефовете идваха едва в девет, Шейн реши да рискува и вдигна телефонната слушалка.

— Паркър Сентър, главното управление на полицията в Лос Анджелис — отговори бодър женски глас.

— Търся началника Том Мейуедър — каза Шейн и след няколко секунди се свърза със секретарката му.

— Кой се обажда?

Сърцето му биеше бързо. След като се представеше, Шейн трябваше или да говори, или да затвори, а нито една от тези възможности не беше приемлива. Той искаше само да остави съобщение за прикритие.

— Обажда се сержант Шейн Скъли — отговори той и затаи дъх.

— Съжалявам, сержант, но той е зает.

— Много е важно да говоря с него — излъга Шейн.

— Съжалявам — повтори секретарката. — Да му предам ли нещо?

— Бихте ли му казали, че се опитвам да се свържа с него? Снощи не можах да отида в отдел „Обири и убийства“, както той ми нареди, защото ми се доспа, докато се връщам от Ароухед. Блъснах колата и счупих предната броня. Беше опасно да шофирам толкова уморен и спрях в един мотел. Преди малко се събудих. Трябва да свърша някои неща, като се прибера вкъщи. Кажете му, че ще се обадя по-късно.

— Ще му предам съобщението ви — рече тя и затвори.

Шейн се надяваше, че този телефонен разговор ще му осигури известно прикритие.

Той погледна пощенската кутия и видя, че са пристигнали петшест нови дела, които трябва да преснима. Започна да ги изважда и докато ги нареждаше на купчина на работната маса, преглеждаше първите страници.

Изненада се, като видя името Дон Дръкър. И той трябваше да се яви пред Комисията. Делото му беше подписано от шефа на Отдела за специални разследвания Томас Мейуедър.

— Какво става тук, но дяволите? — запита се Шейн и си помисли: „Защо обвиненията са подписани от Мейуедър, а не от Уорън Зел от Отдела за вътрешни разследвания?“.

Реши да се обади в канцеларията на полицията. Поиска да го свържат с една цивилна служителка, която беше негова дългогодишна приятелка.

Сали Стоунбрейкър^[1] съвсем не съответстваше на името си — беше дребна жена с прозрачна кожа и оредели бели коси. Шейн се бе запознал с нея преди девет години в градския съд. Той свидетелстваше

по дело за обир, а тя се опитваше да получи ограничителна заповед срещу бившия си съпруг. Ал Стоунбрейкър я бе пребил два пъти и я заплашваше, че няма да плаща издръжка. През нощта Шейн отиде при него и му обясни новите правила. „Дискусията“ се състоя в уличката зад кварталния бар. Наложиха се да зашият Ал на пет-шест места и да оправят счупения му нос. После Ал остави Сали на мира.

Шейн се представи и тя замълча, когато чу името му.

— Съжалявам за случилото се. Рей Молар беше неприятен тип.

— Сали, искам да провериш нещо в компютъра. Изолиран съм от системата, а не искам да минавам по официалния ред.

— Шейн, в момента съм заета. Пък и имаме нова база данни. Много е трудно да получа достъп, без да имам кодовия номер на делото.

Тя явно се опитваше да се отърве от него. Всички го отбягваха.

— Сали, нуждая се от тази услуга. Трябва да го направиш за мен. Отново последва пауза, през която се чу дишането ѝ.

— Добре, но само веднъж. Втори път няма да го сторя.

— Благодаря. Имам оплакване срещу Дон Дръкър, с което се занимава Отделът за вътрешни разследвания. Искам да разбере за какво го разследват. Номерът на делото е 20-290-12.

— Една минута.

Чу се тракане на клавиши по клавиатура и после Сали пак се обади.

— Обвинението е нарушаване правилата на ареста и бягство на задържания. Избягалият е непълнолетен престъпник. Дръкър го изпуснал, докато го карал към участъка. Чакай малко да прочета всичко. — Тя замълча и след миг продължи: — Момчето е латиноамериканец на име Соледад Пресиано, арестуван в Югозападния район. Според обвинението на Отдела за вътрешни разследвания, Дръкър го оставил сам на задната седалка в патрулната кола и отишъл до аптеката. Дръкър твърди, че имал мигрена и трябвало да си купи лекарство, защото не можел да шофира в такова състояние. Докато бил в аптеката, Соледад Пресиано избягал от патрулната кола.

— А дали случайно младежът не е член на бандата „Ловци на плячка“ от Хувър стрийт?

— Чакай малко... Момчето е петнайсетгодишно и е заподозряно във връзка с бандата. Твърди, че не е член на „Ловци на плячка“, но е регистриран в предишния списък като Мълчаливеца. Предполага се, че е убиец.

Шейн знаеше, че гангстерите не получават прякори, ако не са пълноправни членове на банда.

— Би ли проверила още едно име?

— Трябва да затварям, Шейн. Шефът ми е много строг. Непрекъснато обикаля етажите. В момента е наоколо.

— Нуждая се от помощ, Сали. Неприятно ми е да ти го напомням, но навремето ти помогнах и сега трябва да ми върнеш услугата.

Тя въздъхна тежко и ядосано рече:

— Добре. Казвай.

— Интересува ме полицай на име Коно. Не знам малкото му име.

— Знаеш ли номера на делото му?

— Съжалявам, но това е само предположение. Дори не знам дали го разследват.

Отново се чу тракане на клавиши и Сали каза:

— Да. Крис Коно. Номерът му е 20-276-9.

— Сериозно? — Сърцето на Шейн биеше като обезумяло. Явно се бе натъкнал на нещо. — За какво го разследват?

— Чакай да проверя... Сбиване между банди, пак в Югозападния район. Простреляни са двама минувачи. Починал е собственик на магазин. Разследват Коно, защото изгубил важно доказателство. Оръжието на престъплението е изчезнало от багажника на патрулната му кола. Съпругата на убития собственик на магазин е подала оплакване, придружено от купчина писмени показания на свидетели. Аз се занимавам с оплакванията в Югозападния район. Играта загрубя преди около шест месеца. Гангстерските престъпления се увеличават. Обществеността е разгневена.

— Бандата пак ли е била „Ловци на плячка“ от Хувър стрийт?

— Да... Също като Дръкър.

— Още две имена — Лу Айърс и Джон Самански. Мисля, че и те работят в Югозападния район.

— Не мога. Трябва да затварям. Ще имам неприятности.

— Само ми кажи дали всички са работили в една смяна или ако забелязваш нещо общо помежду им.

— Всички са от Югозападния район. Само това мога да ти кажа. Виж какво, Шейн, не мога...

— Добре. Благодаря, Сали. Много ми помогна.

Той затвори и седна. Мислите се въртяха в главата му, търсейки връзка. Джо Чърч, Дон Дръкър и Крис Коно бяха ченгета първа година, емоционално разстроени от смъртта на Рей. Имаха провинения, свързани с „Ловци на плячка“ от Хувър стрийт — банда латиноамериканци, действаща в Югозападния район. Но полицаите бяха претърсили къщата на Барбара в Пристанищния район със заповед за обиск, дадена им от съдия, близък на кмета Криспин.

Шейн седеше на дървения стол и се опитваше да сглоби парчетата от мозайката. *На какво бе попаднал? Дали това беше само поредица от случайности или нещо много по-злоещо?*

Телефонът иззвъня.

— Да.

— Мейуедър търси Шейн Скъли — каза секретарката на началника на Отдела за специални разследвания.

— Скъли току-що излезе. Не се чувстваше добре — мисля, че е болен от грип. Ако го видя, ще му кажа, че шефът го е търсил — отговори Шейн и побърза да затвори.

Той грабна сакото си, излезе от стаята с ксерокса и заключи вратата. Подмина бавно движещите се асансьори и слезе по стълбите. След по-малко от минута вече седеше зад волана в колата си и караше към отдел „Досиета“ на Спринг стрийт.

---

[1] Камъкотрошачка (англ.). — Б.пр. ↑

19. ЧЕТАТА

Докато минаваше през града, Шейн даде за проявяване филмчето, което бе заснел в Ароухед. Човекът зад гишето каза, че снимките и негативът ще бъдат готови след шест или дванайсет часа и ще му бъдат изпратени.

Шейн пристигна пред отдел „Досиета“ и спря на големия асфалтиран паркинг на Спринг стрийт. Той влезе в триетажната тухлена сграда. Качи се по стълбите до Криминалния отдел, където седна и попълни формуляр.

За да прочете криминалното досие на Соледад Пресиадо, Шейн трябваше да даде писмена заявка, в която да обясни защо му е необходимо. Досиетата бяха достъпни само за членовете на съдилищата за малолетни престъпници, социалните служби и отдел „Специални разследвания“. И тъй като информацията не се разпространяваше по електронен път, Шейн трябваше лично да заяви искането си. Новото назначение му даваше право на това и той започна да гледа на прехвърлянето си в Отдела за вътрешни разследвания в по-оптимистична светлина. Случаят на Соледад беше част от разследването на Дон Дръкър и имаше специален идентификационен номер. Шейн го вписа и се посочи като следовател по делото. Даде формуляра на чиновника — дребен мъж с тесни рамене, оредели руси коси и оплешивяло теме. Надяваше се, че човекът е твърде зает, за да провери номера на полицейската му значка.

След няколко минути служителят му даде кафява папка. Шейн я отвори и извади криминалното досие на Соледад Пресиадо. За петнайсетгодишен младеж, Соледад имаше внушителен списък от престъпления. Той бе арестуван за носене на оръжие, за нападение и за опит за убийство. Бе лежал една година в затвора за малолетни престъпници в Пичис и бе пуснат в шестмесечен изпитателен срок. Соледад Пресиадо определено беше бандит. Шейн продължи да чете и накрая стигна до инцидента с бягството от патрулната кола на Дръкър.

Той прегледа доклада на прекия началник на Дръкър. Пресиадо бе арестуван от друг. Дръкър бе повикан после, за да закара Соледад до съда за непълнолетни престъпници в Лос Падринос. Беше необичайно, че полицаят, извършил ареста, не е закарал задържания. Шейн прелисти назад. Пресиадо бе арестуван на дванайсети ноември от сержант Марк Мартинес. Шейн прочете доклада му.

Соледад Пресиадо, или Мълчаливеца, бил заподозрян в извършването на множество нападения в района на Колизеума и вече му предстояло явяване пред съда. Престъпленията ставали около дванайсет и трийсет на обяд, докато хората отивали на мач. Той нападнал няколко жени, повалил ги на земята и откраднал чантите им. Събитията ескалирали, когато мъжът, който се опитал да го спре, бил наръган с нож в корема и сержант Мартинес, полицай от района около Колизеума, го арестувал.

Тъй като Мартинес бил на пост и не можел да напусне мястото си, изпратили Дръкър да вземе Соледад Пресиадо. Той го изпуснал на път за съда за малолетни престъпници, защото влязъл в аптека да си купи лекарство против главоболие. Пресиадо някак успял да отключи белезниците си и избягал.

В показанията си Дръкър описваше хроничната мигрена, която станала непоносима и го принудила да спре, за да потърси лек. Той бе изброил няколко полицаи, които можеха да свидетелстват за здравословния му проблем. Пръв в списъка беше лейтенант Реймънд Молар, когото Дръкър представяше като водач на четата му.

Шейн остави доклада за ареста и взе телефонната слушалка. Обади се в канцеларията на полицията и след миг чу гласа на Сали Стоунбрейкър.

— Не се ли радваш, че пак се обаждам? — закачливо попита Шейн.

— Дочуване, Шейн.

— Не затваряй, Сали. Няма да ти отнема повече от минута. Никой друг не може да ми помогне.

— Остави ме на мира, за бога. Не мога да го направя.

— Малка услуга. Само една. Ще ти отнеме трийсет секунди. Дори петнайсет.

— По дяволите.

— Току-що разбрах, че Рей Молар е бил водач на чета и трябва да знам кои са били юнаците му.

Сали въздъхна.

— Добре, но само това и абсолютно нищо повече. Ако отново ми се обадиш, ще затворя.

— Благодаря, Сали, и внимавай да не те сгази камионът с цветята, защото пристига.

— Не ми изпращай цветя, а престани да ми се обаждаш. — Тя започна да натиска копчетата на клавиатурата и след минута каза. — Имал е чета в Югозападния район. Вземи молив и запиши имената.

Шейн извади писалка от джоба си и обърна кафявата папка.

— Шестима са. Лий Айърс, Джон Самански, Кийт Лав, Джо Чърч, Дон Дръкър и Крис Коно. Не се обаждай повече.

Сали затвори, без да му каже дочуване.

Но Шейн бе научил каквото искаше. Връзката между всички тези начинаещи ченгета беше полицейската чета на Рей.

Преди няколко години полицията в Лос Анджелис бе създавала ново понятие, наречено чета. Шефовете бяха разбрали, че е трудно да преминеш от цивилния живот към полицейската работа. След като завършеха Академията, новобранците бяха прикрепяни към водач на чета, който да им помага през преходния период. Като цивилни, мнозина от тях не бяха изпитвали на гърба си дискриминацията и омразата, с която някои индивиди на обществото се отнасят към полицаите. Често, особено през първата година, ченгетата не бяха подготвени за обидите, които се сипеха върху тях. Беше трудно да не реагираш, когато някой те нарече свиня и се изплюе върху теб или патрулната ти кола. Много ченгета избухваха и прибъгваха до насилие. Идеята беше полицаи ветерани, запознати с работата, нещо като наставници, да помагат на новобранците през първата година. Водачите на чети не бяха преки началници на младите ченгета. Не отговаряха за представянето им, а само за психическата им стабилност.

Сега Шейн разбра защо онези ченгета бяха толкова разстроени от смъртта на Рей. Той им беше наставник, доверено лице и дори нещо като кръстник. Това беше причината за враждебното им отношение към него.

Но все още няколко по-трудни въпроси оставаха без отговор. Защо Бруър използваше групата млади ченгета на Рей и защо всички

те имаха провинения, с които се занимаваше Отдела за вътрешни разследвания? Каква беше връзката с „Ловци на плячка“ от Хувър стрийт и защо шестимата полицаи бяха замесени в неуспешни арести, свързани с тази банда, действаща в Югозападния полицейски район?

Шейн седеше до масата, потънал в мисли.

— Приключихте ли? — попита мъжът с тесните рамене, който му бе дал досието.

— Да — отговори Шейн и му върна папката.

Той не знаеше какво да направи, нито къде да отиде. Не можеше да се върне в Отдела за вътрешни разследвания, защото отбягваше Мейуедър. Не искаше и да се прибере вкъщи и да седи със скръстени ръце, рискувайки Мейуедър да изпрати патрулна кола да го арестуват.

Накрая, тъй като не можа да измисли нищо по-добро, реши да отиде при Димарко Сейнт.

Той пристигна там в десет и трийсет сутринта. Димарко вече беше пиян. Шейн застана във всекидневната и го видя как се мъчи да стане от дивана. Димарко се строполи на пода — и удари лакътя си в масичката за кафе.

Представителят на защитата опита още веднъж. Този път успя да се задържи на крака. От двете му страни се излежаваха две петнайсетгодишни момчета, които гледаха безразлично.

— Какво ти става, да ти го начукам? — ядоса се Шейн. — Защо си се натряскал? Още дори не е обяд.

— Пийнах няколко бири. Удариха ме по-силно, отколкото очаквах. — Димарко се ухили. — Шейн, запознай се с тези момчета. Били и Марк. Момчета, това е Шейн. Те току-що се преместиха да живеят при мен. Спяха на шибаното пристанище. Помагам им.

Младежите гледаха през Шейн. Лицата им бяха безизразни. Всеки, прехвърлил трийсетте години, се намираше в паралелно измерение и не съществувахе за тях.

— Трябва да поговорим. Да вървим.

Шейн хвана Димарко за ръката и го измъкна от къщата. Двете петнайсетгодишни момчета станаха, за да защитят новия си хазяин.

— Седнете! — заплашително изръмжа Шейн и те се подчиниха.

— Всичко е наред — изфъфли Димарко. — Да тръгваме... Само не ме дърпай.

Двамата излязоха от къщата и тръгнаха по пясъка. Денят беше ясен и хубав. Димарко изпъшка, когато ярката слънчева светлина го заслепи. Засенчи с ръка очите си, олюлявайки се, докато върви. Бяха на двайсет метра от къщата, когато Шейн се обърна и застана пред него.

— Как може да се напиваш като свиня?

— Успокой се. Почти цяла нощ работих върху случая ти. Не съм си лягал. Не съм ял... Затова ме хвана бирата.

— Разпита ли Барбара? Пригответи ли списъка със свидетелите? Свърза ли се с Мейуедър или с Хали, за да вземеш писмените им показания и копие от доклада за убийството на Рей? Изпрати ли призовки?

— Аз...

— Отговорът е „не“ — бях с Барбара и знам, че още не си й се обадил. Тя трябваше да бъде първата ти грижа, защото ако промени показанията си, с мен е свършено. Трябва да вземеш писмените й показания, за да се подсигуриш, преди да си се заловил с другите неща. Убеден съм, че го знаеш, но въпреки това не си свършил нищо.

— Ей, Шейн... Моля те, успокой се. — Димарко направи крачка напред, загуби равновесие и падна, после се ухили. — Опа. Някой мести плажа.

— Сутринта бях в Отдела за вътрешни разследвания, Дий. Срегнах сержант Хамилтън, която ме проучва подробно. Носеше кашон, пълен с цялата информация за мен и за грешките ми. Ще ме направи на пух и прах. Имаме само осем дни и после трябва да застанем пред комисията.

— Успокой се. Чу ли? — Димарко се опитваше да стане, но безуспешно, затова Шейн приклепна до него.

— Как да се успокоя, като положението ми е адски напечено?

— Мисля, че Алекса Хамилтън всъщност не иска да те осъди — глуповато се ухили Димарко.

— По-рано говореше друго. Каза, че тя контролира патрулите в Югозападния район и се е върнала в Отдела за вътрешни разследвания, само за да поеме случая ми доброволно.

— Когато го казах, се опитвах да отхвърля случая ти, но сега, след като го поех, мисля другояче.

— Алекса Хамилтън е кралицата на Тъмната страна. Защо смяташ, че не иска да ме осъди?

— Защо мислиш, че Комисията преди шестнайсет години те оправда?

— Спечелихме, защото ти хвана главния свидетел, че лъже.

— Спечелихме, защото Алекса отхвърли шибания ти случай. — Димарко се оригна. Опита да се изправи, но пак не можа.

— Какво?

— Тя нарочно прецака случая ти.

— Не си ми го казвал. Защо?

— Тогава поддържах репутацията си, като печелех дела. Не исках да споделям славата. Каква полза има да спечелиш трудно дело, щом обвинителят го е захвърлил? Пък и Алекса ме закле да мълча... Каза, че щели да я уволнят, ако си отворя устата.

— Искам факти, Дий. Цялата история. Ако ме будалкаш...

— Говоря сериозно. — Представителят на защитата легна на пясъка, пое дълбоко въздух, за да проясни мисълта си и продължи: — Алекса дойде при мен два дни преди явяването ти пред Комисията. Каза, че главният обвинител, самият шибан Принц на мрака, взел показанията на Рей, които били унищожителни за теб.

— Чакай малко. Рей беше на моя страна.

— Кога ще пораснеш, човече? Рей е бил на своята страна. Не е искал да се забърква в проблема ти и показанията му противоречали на твоите. И тъй като ти е бил обучаващ полицаи, това е щяло да те погуби. — Димарко отново пое дълбоко въздух и потърка очи. — Алекса каза, че няма да включи показанията на Молар в материалите по делото ти. Главният обвинител щял да настоява Рей да бъде призован да свидетелства. Но Зел нямало да знае, че клетвените писмени показания на Рей нарочно не са включени в материалите по делото. Алекса каза, че ще възрази и ще отхвърли показанията му, защото не е успяла да ги включи и по този начин ще ги направи недопустими на изслушването. Така и стана.

Шейн остана озадачен. Нещо не се връзваше.

Димарко се ухили глуповато.

— После ми каза, че според нея служителят на бензиностанцията лъже. Поиска да го подложи на детектора на лъжата. Алекса сама

дискредитира свидетеля си, а той беше най-силната част на аргумента й.

— Но защо? Защо го е направила?

— Може би те желае.

— Стани. — Шейн дръпна Димарко, който се олюля и отново се ухили.

— Мисля, че има вероятност пак да го направи.

— Искаш да кажеш, че ще седиш със скръстени ръце, ще се наливаш с бира и ще чакаш Алекса Хамилтън да захвърли и това дело?

— Няма да чакам. Работя, приятелю. Затънал съм до гуша...

— Добре, Дий, наложи се да разчитам на теб, защото ускориха явяването ми пред Комисията и никой друг не би поел случая след такова кратко предизвестие. В момента трябва да свърша една работа, но ще дойда пак, без да ти се обадя. Дано да си трезвен. Когато следващия път се появя, искам пълен отчет по случая ми, стъпка по стъпка. Искам списъка със свидетелите ти и да знам кого разпитваш. Искам да чуя стратегията ти по делото ми.

— Дадено — ухили се представителят на защитата, засенчи очи с ръка и се загледа в океана.

Шейн не можеше да повярва на онова, което Димарко му каза. Алекса Хамилтън едва ли щеше да захвърли това изслушване, независимо от случилото се преди шестнайсет години. Той се вторачи сърдито в олюляващия се представител на защитата.

— Ако пак те хвана пиан, ще те пребия. Не ме разочаровай — каза Шейн. Обърна се и остави дългокосият адвокат да се клатушка на ярката слънчева светлина.

20. ЧЕРНАТА ВДОВИЦА

Шейн седна в колата си, остави вратата отворена и се обади на Санди. Колкото и да беше учудващо, този път я намери. Тя отговори на третото позвъняване.

— Аз съм, Санди.

— Шейн, положението не е толкова лошо, колкото ти мислеше. Обадох се в училището и те ми казаха, че няма проблем. Чуч отново влиза в часовете.

— Да, няма проблем. Подал съм фалшива тревога. Трябва да те видя. Още днес. Да поговорим за някои неща. Ще бъда при теб след половин час.

— Днес наистина имам гаден ден.

— Цялата ми седмица беше гадна. Ще се видим по обяд.

— Не мога. Имам среща.

— Отложи я. — Шейн беше ядосан на Димарко и си го изкарваше на Санди.

— Не е толкова лесно.

— Отложи шибаната среща. Ще бъда при теб по обяд — повтори Шейн и затвори.

Часът беше единайсет и трийсет.

Санди живееше във великолепна мансарда на площад Барингтън в Брентуд. Шейн пристигна там за трийсет минути.

— Трябва да съобщя за вас, господине — каза портиерът и се намръщи, като видя очуканата му кола.

— Казвам се Шейн Скъли и отивам при госпожа Сандовал.

Портиерът вдигна слушалката на домофона и след кратък разговор придружи Шейн до асансьора.

— Преди да си тръгнете, позвънете, и ще докарам колата ви.

— Благодаря — отговори Шейн.

Вратите на асансьора се затвориха и той се заслуша в музиката от уредбата.

Шейн се зачуди за пореден път на онова, което Санди бе успяла да постигне. Когато се запознаха, той работеше в полицията малко повече от година. Току-що се бе разделил с Рей и се бе преместил в район Уест Вали. Тъй като беше „ново лице“, първия месец временно го бяха назначили при детективите да работи под прикритие върху един случай за измама. Санди беше елитно момиче на повикване. Клиентите ѝ бяха само богати типове. Детективите разследваха търговец на фалшиви ценни книжа, а Санди се чукаше с онзи тип. Шейн я бе арестувал за проституция, но вместо да я задържи, детективите го бяха инструктирали да се опита да я вербува. Той го направи и тя започна да работи за него като информатор. Шейн беше свързката ѝ. Санди умело измъкна информация от търговеца в леглото и Шейн и детективите успяха да разширят разследването. При ареста бяха задържани петнайсет измамника. Шейн предпази Санди от съд. По време на операцията тя бе доказала, че е умна и смела и може да ѝ се разчита. Шейн ѝ стана приятел и докато вечеряха заедно седмица по-късно, Санди предложи да работи за полицията, ако заплащането е добро.

— Колко пари похарчвате, за да вкарате някой голям играч в съда? — попита тя.

Истината беше, че често се прахосваха хиляди долари, въпреки това, понякога ченгетата не успяваха да съставят обвинение срещу набелязания престъпник.

Предложението на Санди беше хитро и проникателно и показваше, че умът ѝ сече по отношение на деловите въпроси. Тя каза, че ще обработи всяка мишена, която ѝ посочат, без да иска предварително пари от полицията. Макар че клиентите ѝ бяха баровци, Санди се бе уморила да работи нощем и искаше да разшири хоризонтите си. Тя постави две условия. В случай на успех, искаше да получи половината от парите, които предишната година полицията би изразходвала за подобно криминално разследване. И да не работи с мишена, чийто годишен бюджет в полицията е под сто хиляди долара. Каза, че ще се довери на Шейн да ѝ съобщи точната сума. След месец на преговори, отделът най-после прие предложението ѝ.

Санди се оказа изключително добра в тази нова работа. Тя бе сериозна, педантична и напълно подготвена преди всеки ход срещу мишената. Първо изчерпателно проучваше престъпника, сякаш

правеше докторски анализ. Ако мъжът харесваше руска литература, Санди научаваше наизуст откъси от произведения на Солженицин. Ако набелязаната жертва се интересуваше от изкуството на импресионистите, Санди ставаше специалист по есетата на Джино Северини „От футуризма към класиката“. После се появяваше в полезрението му. Един ден, докато висеше в любимия си клуб, господин Голям играч съзираше смугла богиня с гарвановочерни коси, която седеше сама на масата и четеше брошура за поредния търг на картини на импресионисти в Сотби. Следваше разговор. Нищо неподозиращият престъпник намираше сродна душа, сексапилна красавица, която харесваше същите неща като него — от Ван Гог до състезания с катамарани в океана. Мислеха толкова еднакво, че тя дори довършваше изреченията му.

Не след дълго двамата ставаха интимни. Тук Санди беше в стихията си. Тя беше забележителен сексуален акробат. Господин Голям играч мислеше, че е спечелил шестица от тотото. И после Санди започваше бавно да измъква информация от него. След секса той се хвалеше и пълнеше красивата ѝ глава с криминалните си подвизи. Санди гукаше и му шепнеше, че е гениален. Щом разбере за криминалните му операции, тя тръгваше да търси някой наивник. След като ченгетата извършеха ареста, господин Голям играч щеше да осъзнае, че е предаден. Той можеше да се досети, че Санди е информаторът и от килията си в затвора да заповяда да я убият. За да избегне това, тя започваше да търси съучастници на господин Голям играч, които биха могли да поемат тази неблагоприятна роля.

Преди да съобщи информацията на полицията, Санди накусваше наивника като информатор. Тя винаги внимаваше да избере някой, достоен за екзекуция. Така че нищо неподозиращите ченгета да не отделят твърде много време за убийството на тази отрепка. Щом избере наивника, тя започваше да флиртува с него, образувайки любовен триъгълник. Господин Голям Играч се вбесяваше. „Престани да го сваляш, Санди. Видя ли те още веднъж да му се пускаш, ще те убия.“ Но риска си заслужаваше и Санди предизвикваше ревност и у двамата мъже.

След като арестът се осъществеше, господин Голям играч вече беше сигурен кой го е натопил и наивникът свършваше в циментовите основи на някоя строяща се сграда. А Санди седеше в стаята за

свиждане в затвора, изплакваше си очите и обещавахе на господин Голям играч, че ще го чака.

Тъй като Санди винаги унищожаваше мишените, а наивниците умираха, прякорът ѝ беше Черната вдовица. Подобно на прозвището си, тя беше страхотна фатална жена.

Накрая Санди представяше сметката за безценната си услуга на Шейн и той действаше като посредник между нея и полицията. Сделката беше почтена. Ако Санди не предадеше „стоката“ си, полицията не плащаше.

В началото Шейн беше единственото ченге, на което тя се доверяваше като посредник. Делата протичаха гладко в съда. Информацията за ареста винаги беше анонимна и не можеше да бъде проследена до източника. Разбира се, арестуващите полицаи не знаеха нищо. Тъй като Санди не свидетелстваше в съда, нито споделяше с някого какво е направила, за да предаде „стоката“, всичко беше законно. Плащаха ѝ като на информатор — нещо, което полицията правеше в цялата страна. Сделката за всички беше ефикасна и доходна.

Федералните агенти, естествено, научиха за нея и се намесиха с типичния си, властен и нетърпящ възражение тон. И тъй като бюджетът им беше по-голям, Санди започна да работи главно за тях.

Вратите на асансьора се отвориха. Санди стоеше във фоайето и го чакаше. Всеки път, когато я видеше, Шейн оставаше поразен от красотата ѝ. Тя беше висока, почти метър и осемдесет, имаше зрелищно, сякаш изваяно от скулптор тяло. Веднъж му бе казала, че майка ѝ е мексиканка, а баща ѝ — колумбиец. Косите ѝ бяха гарвановочерни, а кожата — с цвят на шоколад. Кафявите ѝ очи блестяха и играеха, казвайки: „Вземи ме“. Санди беше една от най-привлекателните и сексапилни жени, които Шейн бе виждал. Макар да беше на около трийсет и шест-седем, тя лесно можеше да мине за десет години по-млада.

Санди го посрещна. Беше със скъпи обувки на високи токове и ушита по поръчка бяла рокля, която разкриваше достатъчно от коленете и гърдите ѝ, за да го накара да се разсее, но не и прекалено предизвикателна. Тя представляваше странна смесица — висока класа,

но и прелъстителност, скъпа и същевременно достъпна — и изпълняваше тази роля с невероятна лекота.

— Изглеждаш уморен, Шейн. Надявам се, че не се занимаваш с наблюдение и не спиш в колата си — каза тя, като видя тъмните кръгове около очите му.

— Винаги знаеш как да ме накараш да се почувствам специален — мрачно отговори той.

Санди го хвана за ръката и предложи лицето си за целувка.

— Хайде, престани. Знаеш, че те обичам. Направих сандвичи.

Тя вече владееше положението и го обработваше, карайки го да се чувства важен. Много я биваше за това. Мъжете бяха бизнесът ѝ.

Мансардата беше огромна и красива. Всичко беше бяло — стените, килимът и завесите. Старинните предмети бяха автентични. Черното бюро в стил Луи XV, белите канапета и европейските украшения мигновено хващаха окото. Санди застана в средата на фойето и сложи ръце на тънката си талия. Тя беше най-екзотичното украшение в помещението.

— Сега, като те видях по-отблизо, мисля, че имаш нужда от алкохол. Искаш ли бира?

Без да дочака отговор, Санди отиде в кухнята и извади две бутилки „Амстел“. Донесе ги заедно със сандвичите. Всичко бе сложено в скъп старинен сребърен поднос.

Светлините на града блещукаха. От океана повяваше лек бриз.

— Трябва да вземеш Чуч — без да го увърта, каза Шейн.

— Не мога. Вече ти казах. Занимавам се с един случай на Агенцията за борба с наркотиците. Работя почти всяка нощ. Мишената е наемен убиец. Сгреша ли, свършено е с мен. Кълна се в бога, този тип е същински вампир... Играе цяла нощ.

— Санди, важно е и няма да повтарям. Трябва да прекарваш повече време със сина си. Аз се провалих. Мислех, че почти съм успял да спечеля доверието му, но обърках нещата. Страхувам се, че той ще избяга и после ще трябва да го издирваме. Има някакви приятели бандити във Вали. Чуч е ядосан и е готов да се събере с лоша компания. Тревожа се за него.

Санди прехапа устни. Явно мислеше съсредоточено.

— Знам, мислиш, че съм го зарязала и го изпращам в разни пансионни или го оставям при приятели... Но аз се опитвам да спечеля

достатъчно пари, за да го запиша в Принстън или в Йейл. Искам Чуч да получи възможно най-доброто образование и да стане лекар.

— Няма значение какво мисля аз, а Чуч. Трябва да му покажеш, че се интересува от него! Да му намериш място в твоя живот и да го накараш да се чувства част от него. Забрави за Йейл, защото както вървят нещата, Чуч ще свърши в затвора.

— Планът ми е да спестя пари, после да се оттегля от бизнеса. Ще се преместя с Чуч във Финикс, Аризона, и ще бъда истинска майка. И това ще стане след около година. Може би по-малко...

— Нямах година. Нито дори седмица.

— Шейн, ужилването по тази сделка с наркотици ще бъде след два дни. В момента съм в критичната точка и работя по стратегията за измъкването ми.

— Имаш предвид, че накисваш мъртвеца — поправи я той.

— Господи, в какво настроение си! Не бъди толкова заядлив. Ще взема Чуч, след като ужилването свърши. Но няма да стане днес, нито утре... Може би в понеделник.

Шейн стана, без да е докоснал сандвичите и бирата. Но и Санди не го помоли да остане.

— Между другото, кой е бащата на Чуч, по дяволите?

— Казва се Карлос Делмоника. Забравих да си взема хапчетата. Беше търговец на наркотици. В момента е в затвора Левънуърт в Канзас. Излежава двайсет и пет годишна присъда по федерално обвинение.

— О, боже.

— Най-доброто, на което можем да се надяваме, е Чуч да не се среща с баща си. И да не му казваме кой е. Не искам да започне да пише писма на Карлос, който дори не знае, че има син.

— В петък — отсече Шейн и тръгна към вратата.

Санди взе чантата си.

— Ще изляза с теб. Може би ще успея да отида на обяда. — Тя взе телефона и се обади на портиера. — Санди е, скъпи. Слизам с джентълмена, който току-що се качи. Ще бъдеш ли така добър?

Тя затвори и се усмихна лъчезарно.

— Веднага ще докара колите ни. Истинска магия.

Двамата излязоха в коридора. Докато Санди натискаше копчето на асансьора, нечий телефон иззвъня. Беше на Шейн.

— Да?

Обаждаше се Луан Макдермът от отдела за анализ на отпечатъци.

— Лаборантите откриха ясни отпечатъци върху кутията от видеокасата — каза тя. — Принадлежат на Калвин Шийтс, Лос Фелиц, номер 2329, апартамент 16.

— Калвин Шийтс — повтори Шейн и извади писалка и тефтерче.

— Да. Той беше един от нас.

— Ченге?

— Да. Преди шест месеца Отделът за вътрешни разследвания го отстрани от работа.

— Нещо друго?

— Това е всичко.

— Благодаря.

Шейн затвори телефона и се замисли.

Асансьорът дойде и двамата се качиха.

— Познавам Калвин Шийтс — каза Санди, изненадвайки Шейн.

Вратите се затвориха и асансьорът започна да се спуска.

— Така ли?

— Той работи за Лоуган Хънтър. Или поне работеше за него.

— Лоуган Хънтър, кинопродуцентът?

— Всъщност, сега Лоуган има собствена киностудия, „Стармакс“. Калвин Шийтс е шеф на охраната.

— Откъде познаваш Лоуган Хънтър? Той не е ли онзи, който си пада по светските събития и организира приеми за набиране на средства или за представяне на граждански проекти?

— Да, на това се дължи репутацията му. Занимава се само с неща, които ще му осигурят присъствие в медиите. В момента пак говорят за него, защото се опитва да привлече в Лос Анджелис някакъв професионален футболен отбор. Запалянко е, колкото аз съм микробиолог, но това го прави популярен и му харесва. Готов е на всичко, за да попадне в новините.

— Колебая се дали да попитам как си се запознала с него.

— Преди около два месеца го разработвах за митниците. Но не стигнах доникъде. Той не пожела да се сбlijим. Един от малкото ми неуспехи. Няколко седмици по-късно разбрах, че е хомосексуалист.

— За какво го преследваха митническите власти?

— Мислеха, че внася кокаин в страната, като използва филмовите материали, върнати от снимките в Мексико. Смятаха, че произвежда кокаин във филмовата лаборатория там. Но както вече ти казах, не се сближихме достатъчно, за да науча нещо повече.

— И сега Калвин Шийтс работи за него?

— Да. Той е гадно копеле. Не бих искала да оставам сама с него на тъмно място.

Двамата стигнаха до фоайето и излязоха от асансьора. Портиерът вече бе докарал колите им.

Шейн му даде един долар, а Санди — пет — и започна да бърби с него на испански. Мъжът се усмихваше и енергично кимаше. После Санди седна зад волана на новия си открит тъмнозелен ягуар. Двамата потеглиха, отправяйки се в различни посоки — Санди, за да уреди погребението на някой бандит, а Шейн — да вземе от училище единствения ѝ син. Преди господин Текери да изпадне в истеричен припадък и да започне да заплашва с изключване *ad summum bonum*.

21. ПРОНИКВАНЕ С ВЗЛОМ

В десет и нещо вечерта Шейн остави намусения Чуч с Кели Дъската и потегли към Брадбъри Билдинг. Беше се издокарал като крадец — черна риза с инициалите на полицията в Лос Анджелис, черни джинси и маратонки. Пистолетът му бе затъкнат в колана, а значката, картата за самоличност, шперцовете и фенерчето — натъпкани в джобовете.

Шейн излезе от магистралата и подкара по Шеста улица, точно към прожекторите на кръжация хеликоптер от филма с Шварценегер. Екипът правеше нощни снимки и барикадите бяха поставени отново. Помощник-режисьорите го погледнаха накриво. Шейн се надяваше да се промъкне незабелязано в Отдела за вътрешни разследвания, да прерови папките на главния обвинител Уорън Зел и да излезе. Последното, което искаше, беше да се разправя с проклетия снимачен екип.

На две преки от Брадбъри Билдинг го спря моторизирано ченге — потенциален свидетел, който можеше да даде показания, че го е видял там. Шейн се поколеба дали да не се върне вкъщи, но после реши, че няма избор. Налагаше се да рискува.

— Съжалявам, но не може да минете оттук — каза възрастният полицай, след като Шейн му показа значката си. Униформата се бе опънала на дебелия му корем.

Лос Анджелис снабдяваше филмовите компании с ченгета, които да контролират тълпите и уличното движение. Мнозина пенсионери изкарваха допълнителни пари, като се заемаха с тази задача. Шейн не познаваше полицая. Той нямаше много приятели в моторизираните сили.

— Опитвам се да стигна до работното си място — обясни Шейн.

— Движението е спряно. Снимаме филм — чу се гласът на помощник-режисьора по предавателя на моторизираното ченге.

Полицаят приближаваше седемдесетте и изглеждаше малко смешен в опънатата по тялото си риза и износени ботуши, високи до коленете. Той вдигна ръце, за да покаже, че не може да направи нищо.

— Съжалявам, но трябва да изчакате да свършат снимките.

— Добре че не ограбват банката на ъгъла — измърмори Шейн.

Хеликоптерът шумно бръмчеше над главите им. Изведнъж от ъгъла на Спринг стрийт изскочи кола, изрева по Шеста улица и изчезна в другия край.

— Стоп. Пуснете движението — каза по предавателя помощник-режисьорът.

Ченгето направи знак на Шейн да мине.

Филмопроизводителите в Лос Анджелис имаха свещено място в субкултурата. Да не ти дава господ да се будалкаш с графика им...

Шейн стигна до Брадбъри Билдинг, където го чакаше друга изненада. Цялата северна страна на сградата бе осветена от огромен прожектор, монтиран на кран.

— По дяволите — измърмори той.

Ситуацията ставаше абсурдна. Шейн беше облечен в черно и се готвеше за проникване с взлом, а наоколо снимаха филм и шибаната сграда беше осветена като Коледна елха. Вече бе решил да не използва гаража, защото автоматът там щеше да отбележи на картата му часа на влизането. Затова спря на частния паркинг до фургоните на снимачния екип.

Заклучи колата си и тръгна по ярко осветения тротоар, като наведе глава и прегърби рамене, опитвайки да се скрие. Чувстваше се уязвим като хлебарка върху кухненски плот.

Сградата беше отключена, както Шейн очакваше. Юристите често работеха до късно и нощем имаше цивилни пазачи, които обикновено спяха някъде на петия етаж.

Шейн влезе във вътрешния двор. В стаичката на пазача нямаше никого. Той погледна към прозорците на юристите на третия етаж. Лампите не светеха. Качи си по стълбите, стигна до третия етаж и тръгна по коридора. После спря във фойето пред кабинетите на юристите и погледна през стъклата на вратите. Навсякъде беше тъмно и изглежда, нямаше никой. Той потропа силно на вратата.

Шейн имаше история за прикритие. Ако се появеше някой, щеше да каже, че се е върнал да довърши преснимането на някои дела, но

първо трябва да вземе ключа от стаята си.

Потропа отново, но никой не отговори. Всички си бяха отишли. Огледа се и извади малка кожена кесия с шперцове.

По ирония на съдбата, отварянето на ключалки беше „занаят“, който бе научил от Рей Молар. Не беше толкова лесно, както изглеждаше по филмите. Бяха му необходими почти десет минути, докато успее да отключи и да влезе.

Шейн прибра шперцовете, затвори вратата и пак я заключи. После тръгна безшумно към кабинета на главния обвинител. Знаеше, че всички разглеждани в момента дела се намират там. Стигна до края на дългата приемна, отвори вратата на Уорън Зел, направи две крачки и спря, за да свикнат очите му с оскъдното осветление.

Шейн бе стоял на същото място предишния ден, когато Зел го информира, че е новият оператор на копирна машина в Отдела за вътрешни разследвания.

Той видя шкафа с делата в ъгъла на стаята и тръгна към него, като се молеше на бога да не е заключен. Не искаше да прекара там повече време, отколкото бе необходимо. Извади от джоба си малкото фенерче, запали го и го захвапа. Лъчът освети горната част на шкафа, отразявайки се в тъмната лакирана повърхност. Шейн хвана дръжката на най-горното чекмедже и дръпна. Беше отворено.

Той погледна делата. На всяко имаше жълто картонче с името на полицаия и номер. Насочи лъча на фенерчето към жълтите картончета и бързо започна да прехвърля делата, подредени по азбучен ред. В средата на най-горното чекмедже той намери картонче с името Л. АЙЪРС. Извади папката и я разгърна. Вътре имаше един-единствен лист, на който бе напечатано:

ДЕЛОТО Е ПРЕХВЪРЛЕНО В ОТДЕЛА ЗА СПЕЦИАЛНИ РАЗСЛЕДВАНИЯ

Шейн прегледа съдържанието на второто чекмедже и намери папката на Джо Чърч. На нея също пишеше, че делото е изпратено в Отдела за специални разследвания в Паркър Сентър. Погледна няколко от другите дела в чекмеджето и видя, че нито едно не е прехвърлено там, само тези на Айърс и Чърч.

Той коленичи и отвори най-долното чекмедже, за да потърси делото на Самански. Папката беше празна и вътре имаше същата бележка.

„Какво е това, по дяволите?“ — помисли Шейн и започна да търси делата на Дръкър и Коно. И те бяха препратени в Отдела за специални разследвания. Кийт Лав нямаше дело. Той беше единственият от четата на Рей, срещу когото не бе повдигнато обвинение.

Шейн затвори чекмеджето и се изправи. Вече изваждаше фенерчето от устата си, когато чу, че някой зад него зареди пистолет.

— Не мърдай — каза женски глас.

Лампите светнаха.

Шейн се обърна и видя Алекса Хамилтън, която стоеше на прага и бе насочила автоматичен пистолет към него.

— Нарушаваш правилата, негоднико.

— Само се опитвам да...

— Млъкни, Скъли! Къде е оръжието ти?

— Какво? — Мислите трескаво препускаха в главата му в търсене на изход от положението.

— Обърни се. Сложи ръце на тила си.

— Престани. Номерът ти няма да мине. И аз работя тук като теб. Махни пистолета.

— Прави каквото ти казвам! Веднага!

Шейн се подчини и тя бързо го претърси. Извади кобура му и го сложи на бюрото.

Шейн предположи, че Алекса Хамилтън не му сложи белезници, само защото в момента не ги носи в себе си. Тя беше облечена в блуза и джинси. Косите ѝ бяха леко разрошени. Сигурно бе работила до късно, бе заспала на канапето в кабинета си и той я бе събудил.

Без да го изпуска от прицел, Алекса Хамилтън вдигна телефонната слушалка и набра трицифрен номер.

— Тук е сержант Хамилтън. Намирам се в кабинета на главния обвинител. Ще транспортираме до Паркър Сентър арестуван полицаи. Уведомете Мейуедър, шефа на Отдела за специални разследвания, да ми се обади на 555-9878.

Тя се заслуша за миг, после затвори.

— Трябва да ме изслушаш, преди да го направиш.

— Всичко свърши, Скъли. Току-що беше арестуван.

— Не търсех моето дело...

— Не искам да те слушам. Аз съм обвинителят ти и няма да разговаряме. Просто изчакай, докато дойдат да те приберат.

Шейн знаеше, че има един последен шанс. Алекса Хамилтън трябваше или да го застреля, или да го изслуша. Нямахше намерение да стои със скръстени ръце и да чака да го арестуват.

— Рей Молар е бил наставник на шестима новобранци. Срещу петима от тях има заведени дела от Отдела за вътрешни разследвания.

— Млъкни. Не искам да чувам нищо повече от теб.

— Делата им са изчезнали. Препратени са в секретните досиета на Отдела за специални разследвания. Защо? Не бях чувал подобно нещо. А ти?

— Казах, не говори.

— Алекса, трябва да ме изслушаш. Делата са изчезнали, защото съдържат опасна информация.

— Може да ги няма по много причини.

— Изчезнали са само делата на хората от четата на Рей. Защо само техните?

— Не ме интересува. Това няма значение. Главният обвинител може да прехвърля дела където поиска. Те са негови. Може би знае колко си безотговорен, и се е досетил, че ще направиш този тъп ход.

— Рей има втори дом в Ароухед — продължи Шейн. — И втора самоличност. Джей Колтър. Къщата е собственост на компанията за недвижими имоти „Кал ВИП Хоумс“. Още не знам кой я притежава, но поръчах да проверят в Съвета на корпорациите. Снощи бях в къщата на Рей в Ароухед и някакви типове разчистваха мястото. Щом си тръгнаха, влязох вътре.

— Значи извършваш по едно незаконно проникване с взлом всяка нощ. Това ли е любимото ти занимание?

— Ще ме изслушаш ли?

Търпението му се изчерпваше. Той й разказа за еднопосочното огледало и за кутията от видеокасета с името Карл Къминс.

— Между всички тези неща няма връзка. Бръцолевият несвързано, Скъли.

— Какви ги говориш? Напротив, има връзка. Хората от четата на Рей са сключили някаква сделка с „Ловците на плячка“ от Хувър

стрийт. Вероятно да прецакват арестите и да ги пускат. Шефът Бруър беше записан на телефонния секретар в къщата за развлечения. Мога да ти пусна записа, ако не вярваш. Мисля, че е замесен дори кметът, на когото Рей е бил шофьор.

— Замесен в какво? Мислиш, че става дума за откупи? И престъпниците делят плячката с ченгетата, за да не ги арестуват? Но защо шефът на полицията и кметът ще се забъркват с някаква улична банда? Имаш халюцинации, Скъли.

— Не мисля, че става дума за откупи, а за нещо друго, много по-голямо. Вчера Бруър ме повика в кабинета си. Заплаши ме, че ще ми предявят обвинение за убийство. Бил съм откраднал някаква видеокасета от дома на Рей и ако я върна, може би всичките ми проблеми ще се изпарят. Ако Рей е заснемал сексуални оргии, вероятно онзи Къминс или някой друг е бил изнудван и ако го притисна достатъчно, може да ми каже какво става. Ако, разбира се, го намеря. — Гласът му звучеше отчаяно.

— Това са налудничави и параноични глупости, сержант.

— Дай ми малко време. Работя върху това само от два дни. Каквото и да става, хората от последния етаж на Стъклената къща наистина са разтревожени. Заплашват ме с обвинение в убийство, ако не им предам някаква видеокасета, която мислят, че е у мен.

— Заплашват те с обвинение в убийство, защото съпругата на Рей ти е била приятелка. Ходил си с нея и тъй като се оказваш пълен тъпак, продължаваш да го правиш.

Шейн не обърна внимание на това.

— Всички дела, разглеждани от Отдела за вътрешни разследвания, включват бандити от „Ловци на плячка“. Замесено е бивше ченге на име Калвин Шийтс. Отпечатъците му са върху кутията от видеокасетата с името Карл Къминс, която намерих в къщата на Рей в Ароухед.

Когато Шейн спомена Калвин Шийтс, тялото на Алекса Хамилтън изведнъж се скова. Тя стисна челюсти и изражението ѝ помръкна.

— Сега Калвин Шийтс е шеф на охраната на киностудия „Стармакс“ — продължи Шейн. — Собственикът е Лоуган Хънтър, заподозрян в контрабанда с наркотици от митническите власти на Съединените щати.

Алекса го гледаше по различен начин. Затова той изказа предположение, опитвайки се да я убеди да му повярва.

— Познаваш Калвин Шийтс, нали?

Отначало Шейн помисли, че тя няма да отговори, но Алекса Хамилтън каза:

— Друг обвинител, моя приятелка, му отне значката. Той беше мръсник. Каква е връзката между него и Рей?

Шейн *най-после* бе успял да възбуди интереса ѝ.

— Не знам със сигурност. Гласът му също беше записан на телефонния секретар в къщата на Рей в Ароухед. Той казва: „Не се будалкай с любовта“. Отначало помислих, че става въпрос за любов в романтичния смисъл. Но сега знам, че са говорили за Кийт Лав^[1].

Шейн почака за отговор, но Алекса Хамилтън не каза нищо. Затова продължи:

— Бих искал да ми обясниш защо делото ми прескочи Комисията по балистика и отиде направо в Комисията по правата на полицаите? И защо районният прокурор иска да ми предяви обвинение в убийство, когато има очевиден, който подкрепя показанията ми.

— Барбара Молар е скапан свидетел. Тя е мотивът за убийството. Трябваше да ти отнема значката преди шестнайсет години.

— След като повдигаш въпроса, защо наистина не го направи?

Леденосините ѝ очи заискриха от гняв.

— Защо не съм направила какво?

— Преди шестнайсет години ти си зарязала случая ми. Защо?

— Кой ти каза, че съм го зарязала? Това е абсурдно.

— Димарко ми го каза. Компрометирала си собствения си свидетел и не си представила писмените показания на Рей.

Някъде долу се чува гласове, които отекнаха във вътрешния двор. Подкрепленията пристигаха. Нощем асансьорите не работеха и ченгетата се качваха по стълбите.

— Можеш да ме издадеш за това влизане с взлом, но аз ще ти потърся сметка защо преди шестнайсет години си захвърлила делото ми. Вероятно ще те разследват. Ще видиш този отдел от другата страна.

— Иска ми се да не те познавах.

Шейн съзря колебание в очите ѝ.

На вратата на кабинета се потропа.

— Има ли някой там? — извика едно от ченгетата.

— Е, какво решаваш, сержант? — попита Шейн.

Алекса Хамилтън стоеше вцепенена, държейки оръжието в едната си ръка. Най-после тя спусна пистолета, приближи се до вратата и отвори.

В кабинета влязоха двама униформени полицаи.

— Всичко е наред. Грешката е моя — каза Алекса Хамилтън. — Беше един от сержантите ни, който работи тук.

За да подкрепи твърдението ѝ, Шейн извади значката си и им я показва.

— Съжалявам за повикването — добави Алекса. — Бихте ли ми направили една услуга? Кажете на отдел „Комуникации“ да отменят обаждането ми до шефа Мейуедър.

Ченгето, което стоеше най-близо до нея, включи предавателя си и събщи код четири — отбой. Двамата полицаи се обърнаха и излязоха.

Алекса затвори вратата, приближи се до Шейн и ядосано рече:

— Сега сме квит. Да се махаме оттук.

— Не и докато не чуеш останалото — тихо каза той. — И докато не ми кажеш защо, по дяволите, захвърли случая ми преди шестнайсет години?

---

[1] Любов (англ.). — Б.пр. ↑

22. ОБЩУВАНЕ

Двамата тръгнаха по Трета улица под блясъка на прожекторите. Седнаха в малък мръсен бар на име „Апалуса“, две преки на юг от Брадбъри Билдинг. Собственикът бе направил неуспешен опит да създаде мексиканска обстановка — свеци на масите със старомодни стъклени сомбрера, нескопосно нарисувани картини на Апалуса и смели мексикански каубои, които гледат към прериите и долините с високо вдигнати глави.

— Онзи проклет филм с Шварценегер ме побърква — рече Алекса, докато се настаняваха в сепаре с червени пластмасови прегради.

Шейн махна на сервитьора, чиято мръсна престилка имаше същия цвят като сивия линолеум на пода. От грамофона се разнасяше гласът на Мариачи. Плочата беше напукана и съскаше.

— Шотландско уиски и вода — каза Алекса.

— Нека да бъдат две — рече Шейн.

Сервитьорът отиде да изпълни поръчката и двамата се умълчаха. Всеки чакаше другият да започне да говори. Алекса се бе свила в ъгъла, сякаш се опитваше да седи колкото е възможно по-надалеч от Шейн.

— Купонът е твой — най-сетне каза тя.

— Искам да знам защо си захвърлила делото ми.

— Стара история.

— Няма значение. Искам да знам.

— Зарежи това.

— Захвърлила си делото ми преди шестнайсет години, а сега доброволно си предложила услугите си?

— Не го направих доброволно, а ми заповядаха. От десет години не работя в Отдела за вътрешни разследвания. Том Мейуедър ми се обади и ме повика да се заловя със случая ти. Не ме питай защо.

— Том Мейуедър?

— Да. Чувал ли си за него? — иронично попита тя. — Той е шефът на Отдела за специални разследвания.

— Чух, че ти доброволно си проявила желание да се занимаваш с мен.

— Виж какво, Скъли, ти вече не ме интересува. След седем дни ще ти предявя обвинения пред Комисията по правата, защото шефовете от Стъклената къща искат да го сторя. После ще се върна в Югозападния район, където ще се занимавам с истинска полицейска работа.

— Защо Том Мейуедър те е повикал да оглавиш Комисията срещу мен?

— Ако ти кажа каква, според мен, е причината, ще се ядосаш.

— Вече съм ядосан.

— Защото съм най-добрият обвинител, с който разполагат. Загубила съм само десетина дела. Мейуедър иска най-добрият. Ако това ти се струва себично, съгласна съм. Но така мисля.

— А знаеш ли какво мисля аз?

Алекса не отговори, само вторачи в него забележителните си, проницателни като лазер, сини очи.

— Извикал те е, защото си ме съдила и преди. Тогава се разхвърчаха искри и той е знаел, че това ще ме ядоса. Мейуедър се опитва да ме притисне, за да дам видеокасетата, която мислят, че е у мен. И смята, че като ти възложи случая ми, ще увеличи шансовете си.

Шейн замълча, докато сервитьорът остави питиетата и се отдалечи.

— Така мислиш, защото се смяташ за много важен. За всички други си повърхностна работа, поредната тъпа грешка, която трябва да бъде поправена своевременно. Беше забавно. Пийнахме. Поговорихме. А сега, до скоро — каза Алекса, отпи от уискито си и стана.

— Чакай, Лекси. Още не съм свършил.

— Не се казвам Лекси, задник, а Алекса.

— А аз не съм задник, а Шейн.

Двамата млъкнаха за миг.

— Е, защо заряза случая ми преди шестнайсет години?

— Няма да се откажеш, а?

— Това е много необичайно. Ти си най-добрият обвинител в Отдела, а съзнателно ме пускаш да се измъкна? Искам да знам защо.

— Защото знаех, че Рей Молар те използва. През годините, в които служех в Отдела за вътрешни разследвания, видях как неколцина човека поеха вината вместо него... Хора, които той бе избрал от Академията и бе обединил в екипи. Беше очевидно какво става. Рей разбиваше глави и раздаваше правосъдие по улиците, а после, ако се получеше оплакване, прехвърляше вината на подставени лица като теб. Това започна да ме ядосва. А когато даде зад гърба ми лъжливите си показания на главния обвинител, в които твърдеше, че си имал емоционални проблеми и се тревожел за психическата ти стабилност, побеснях. Нещо повече. Бях убедена, че най-важният ми свидетел, служителят на бензиностанцията, лъже. Рей сигурно го бе заплашил, за да го накара да каже, че те е видял как биеш онова хлапе, защото се провали на теста с детектора на лъжата, който му направих. Случаят беше скалъпен, затова се обадох на Димарко и му казах къде са слабите места.

Шейн дълго мълча и я гледа. Тя изглеждаше различна — някак по-нежна и уязвима. Може би това се дължеше на оскъдната светлина или на уискито, а вероятно и на онова, което преди шестнайсет години бе направила за него, рискувайки кариерата си.

— Винаги ли захвърляш делата, ако ти се стори, че в тях има нещо гнило?

— Виж какво, Скъли, знам, че мислиш Отдела за вътрешни разследвания за сметище, пълно с безскрупулни кариеристи, на които не им пука колко ченгета съсипват.

— А не е ли така?

— Не. Не мислиш ли, че се задушаваме от всичките тъпотии, които минават през Отдела? Сдружението на хомосексуалистите и лесбийките протестира, защото някакво ченге се държи грубо с дрогиран примат, размахващ чук. Арестуващият полицай успява да му сложи белезници, но в това време онзи му разбива главата. Вместо да предявят обвинение за съпротива при арест срещу скапаняка с чука, ченгето е обвинено в побой над педераст. Сензационна новина за медиите. Множество гневни протести в Западен Холивуд. „Лос Анджелис Таймс“ публикува унищожителна статия на първа страница и безстрашните ни шефове изхвърлят всичко в кошчето за боклук... Или някакъв гангстер, хванат да стои с димящ автомат над нечий труп, обвинява арестуващия полицай, че го е бил в стаята за разпити.

Извикват съдебния лекар и се оказва, че бандитът няма абсолютно никакви белези от побой. Но групите по специални интереси изнасят случая в пресата — расово насилие, изтръгнати с принуда признания, развилнели се ченгета. Вдига се голям шум. Всеки знае, че гангстерът си го връща на полицаите, понеже е арестуван. От Отдела ми казват, че Комисията ще бъде непреклонна, но извършителят е от малцинствата. Стъклената къща и кметът се огъват и цялата бъркотия се стоварва върху моята глава. След известно време започваш да разбираш кои са лошите. Изхвърляш изфабрикуваните показания, компрометиращ най-добрия си свидетел и изглаждаш нещата, така че добрите ченгета да не плащат за нечии политическите цели. После се появява някой като Родни Кинг, който смята, че ченгетата грешат, трябва да се обяви война и да се ритат задници. Полицията се нуждае от вдворяване на ред. Всеки отдел без собствено разследване е склонен към корупция. — Алекса пресуши питието си и остави чашата на масата, показвайки, че лекцията е свършила. — Това ли е всичко? Може ли да си тръгвам?

— Разкажи ми за Калвин Шийтс.

— Нали ти казах. Значката му беше отнета от една моя приятелка, Сюзан Келерман. Двете бяхме сержанти в Югозападния район и аз я препоръчах в Отдела за вътрешни разследвания. Тя работи там само две седмици и получи делото на Калвин. По време на разследването той я заплашваше, че ще я убие, като анонимно се обаждаше по телефона. Но Сюзан не можа да докаже, че е Калвин. Тя ми се обади и ме попита какво да прави. Отидох в къщата на Калвин и му поговорих. Не беше приятно.

— И какво се случи после?

— Казах, че не беше приятно. Това е достатъчно.

— Сюзан каза ли ти нещо за делото му?

— В подробности. Всъщност толкова се вбесих на Шийтс, че работих безплатно. Помагах ѝ след работно време.

— В какво беше обвинен?

— Калвин беше шеф на смените на екипите в района на Колизеума и попълваше фалшиви графици. Вписваше полицаи, които не са били на дежурство. Те взимаха допълнителни заплати и му даваха част от тях. Голяма бъркотия. Бяха замесени над десет ченгета. Сами си подписваха заповеди за арести, когато Шийтс не беше там. На

всичко отгоре, той работеше и на друго място, в киностудия, като охрана.

— За Лоуган Хънтър.

— Да. Ченгетата от екипа му го наричаха Шийтс Сънливеца, защото когато най-последно отидеше в Колизеума, заспиваше в кабинета си. Той ръководеше най-немарливия екип за борба с проституцията, който съм виждала. Полицаяте гледаха мачовете на стадиона, а проститутките вилнееха. Управителният съвет на Колизеума се вбеси. Получихме десетки писма от тях. Осъдиха Калвин за два дни и Сюзан отне значката му. Осем от десетте ченгета, които работеха под командването му, също бяха уволнени. Двама оцеляха, но бяха отстранени от полицията за шест месеца. Това беше истинско бедствие за града. Калвин ми се обади... и ми каза, че ще избере момент, когато не гледам и ще ми го върне с лихвата. Изгарям от нетърпение да опита. Лайнар.

— Нещо от всичко това не ти ли се струва странно? Добави и онова, което ти казах, и замирисва на гнило. Делата в Отдела за вътрешни разследвания, четата на Рей и „Ловци на плячка“ от Хувър стрийт... Соледад Пресиано е извършвал нападения в района на Колизеума. Калвин Шийтс не е правел нищо с проституцията там. Отпечатъците му са върху кутията от видеокасата, намерена в къщата в Ароухед, където мисля, че проститутките са били с мъже, които Шийтс и Рей после са изнудвали...

— Трябва да свържеш нещата, Скъли. Не си го сторил. Това се нарича полицейска работа.

— Знам, но не мислиш ли, че цялата тази история е адски странна?

Алекса дълго го гледа, сетне бавно кимна.

— Утре ще се разглежда случая на Дръкър.

— Не. Мейуедър го премести на дващест и трети. Щом си толкова загрижена за въвеждането на ред в полицията, защо не се заловиш с това?

— Защото съм от другата страна. Аз съм обвинител. Предявявам обвинение срещу теб. Как бих могла да ти помогна?

— Няма да ти кажа, ако не го направиш — ухили се Шейн.

— Виж какво, утре ще поразпитам.

— Мисля, че трябва да говорим със Соледад Пресиадо. Той е свидетел по случая на Дръкър. Защо не го поразтърсим?

— И кога смяташ да го направим?

— Още сега. Веднага. Ти имаш карта от Отдела за вътрешни разследвания. Охраната в затвора няма да се усъмни. Да го извикаме в стаята за разпити в затвора за непълнолетни престъпници, да блъфираме и да видим какво знае.

Алекса продължи да го гледа, без да реагира на предложението.

— Ако не изкопчим нищо, обещавам, че ще те оставя на мира — добави Шейн. — Ще ме видиш чак на изслушването ми.

— Първо трябва да изясним нещо. Искам недвусмислено обещание, че няма да използваш срещу мен това, което ти казах.

— Никога няма да го използвам, Алекса. Може да ме мислиш за задник, но поне съм задник с принципи. Ти ми направи услуга. Няма да забравя това. Каквото и да решиш оттук насетне, що се отнася до мен, преди шестнайсет години не се е случило нищо.

— Хубаво. Да вървим в затвора.

Те се качиха в колите си и отидоха в затвора за малолетни престъпници в Дауни.

Бедата беше, че когато поискаха да доведат Соледад Пресиадо в стаята за разпити, Шейн и Алекса разбраха, че той вече не е там. Следобед една от задните врати загадъчно била оставена отворена и петнайсетгодишният гангстер отново бе избягал.

Те се качиха на асансьора и излязоха на паркинга.

— Хлапето има повече бягства от затвора от Дилинжър — отбеляза Алекса.

— Преместили са изслушването на Дръкър, за да имат време да организират бягството на Соледад. Пуснали са го, за да не свидетелства срещу него. Казвам ти, така е, откакто застрелях Рей. Някой дърпа конците и се случват странни неща. Тази история е абсолютно режисирана.

— Страдаш от параноя.

— Натопен съм — поправи я Шейн.

23.

КРЪСТОПЪТИЩА И КРЪСТОСАН ОГЪН

— Уговарям майка ти да те прибере в понеделник — каза Шейн.

Двамата седяха на металните столове в задния двор. Чуч бе вдигнал крака на ниската ограда и се опитваше да изглежда безразличен.

— Прави каквото искаш, но в петък няма да съм тук — изръмжа момчето.

— Мислиш, че те изхвърлям и не те искам тук, но грешиш. Казвам ти истината, Чуч. Много ми е неприятно.

Хлапето не отговори.

— Виж какво, до края на следващата седмица би трябвало да ме оправдаят. Тогава ще се разходим из града и ще се позабавляваме.

— Какво ще правим? Ще чукаме заедно някое маце? Или ще пушим марихуана? — подигравателно попита Чуч.

— Казах ти, повече никакви наркотици. Искаш ли да прекараме седмица в Дисниленд? Ще отседнем в хотел и ще разгледаме всичко.

— Да не мислиш, че съм малко дете? Не можеш да ме подкупиш с пътуване до Дисниленд.

— Бил ли си там?

Чуч сви рамене и не отговори.

— Ако не си ходил в Дисниленд, не знаеш какво изпускаш. А ако искаш да чукаш, там е пълно с момичета.

Чуч продължи да мълчи.

— Казах, че искаш да бъдеш важна личност, а не господин Никой. Разбирам това. Наистина. Но нека да те попитам нещо. Ако ти позволя да останеш тук, като знам, че съм в опасност и ти се случи нещо? За какъв ще ме помислиш, ако пренебрегна безопасността ти?

— Все едно... Прави каквото искаш.

— Искаш да те разбере, да се интересувам от проблемите ти, но на теб не ти пука за мен.

— Още много ли ще продължи това?

— В понеделник отиваш при Санди. Съжалявам, но не мога да говоря по този въпрос.

— Твърдиш, че си в опасност. Защо да ти вярвам?

Сега Шейн не отговори.

— Е, не ти вярвам. Всичко е измислица. Ти си шибан лъжец.

Шейн стана и тръгна към вратата. Преди да влезе, той се обърна и каза:

— В живота на човека има формиращи моменти, Чуч. Сега си в такъв момент. Можеш да се справиш като мъж или да избягаш като дете. Ако избереш второто и се събереш с шайка улични бандити, после ще съжаляваш.

— Защо? Ще ме прибереш в затвор за малолетни престъпници?

— Намираш се на важен кръстопът. Прочети внимателно знаците, преди да избереш в коя посока да тръгнеш. Ти си на петнайсет години. Вече никой не може да ти казва какво да правиш, най-малко аз. Сам ще вземаш решения. Станал си почти мъж, затова престани да се държиш като вечно недоволен пубертет. Но трябва и да се вслушваш в съветите на възрастните.

Шейн влезе в къщата и се съблече, за да си легне. Нощта беше странна. Той се бе разделил с Алекса, без да знае дали тя му бе повярвала. После се бе прибрал вкъщи и бе водил този труден разговор с Чуч. Легна, вторачи се в напукания таван и се запита докъде ще стигне всичко.

Но дори в най-смелите си представи той не очакваше това, което се случи.

Шейн чу някакъв шум пред къщата, който го събуди.

Не знаеше дали е сънувал нещо, или в двора му има някой. Лежеше неподвижно, а сърцето му биеше като обезумяло и сетивата му бяха изострени. После стана и бавно се промъкна до тоалетката, където беше револверът му. Шейн го взе, излезе от спалнята, тръгна по коридора и провери стаята за гости. Чуч спеше и той се върна в коридора.

Беше на две крачки от предната стая, когато се разнесе автоматичен откос, който пръсна прозореца на парчета. Върху Шейн се посипаха стъкла. Той се хвърли на пода. Автоматът продължаваше да

стреля, пробиваше дупки в стената зад него, разбиваше мазилката и раздробяваше картините. Шейн запълзя по корем към предната врата.

През страничния прозорец изтрещя второ оръжие. Деветмилиметровите куршуми надупчиха източната стена на всекидневната. Шейн бе хванат в смъртоносен кръстосан огън. Той се претърколи и започна да стреля към разбития страничен прозорец. После чу бръмчене на двигател на кола в алеята пред къщата.

Чуч нахлу във всекидневната. Шейн се хвърли към него и го повали на пода секунди, преди над главите им да изсвири още един поток от куршуми, които строшиха лампите и превърнаха в трески ъгловата масичка. Шейн прикова Чуч под себе си, предпазвайки го с тялото си.

— Да вървим! Да се махаме оттук! — извика някой.

Тръшна се врата на кола и двигателят изрева, сетне постепенно заглъхна.

— Стой тук. Не се надигай — заповяда Шейн на Чуч. После изпълзя през предната врата, мина по корем стъпалата и се претърколи до ниската ограда.

Не искаше да рискува, като надигне глава, докато не провери всички възможни огневи линии. Той напрегна слух, за да разпознае някакъв предупредителен звук и да се опита да разбере дали всички са си тръгнали. Запълзя назад, докато опря гръб до стената на къщата.

— Какво става? Извикайте полицията — разкрещяха се съседите.

Шейн не си спомняше колко куршума е изстрелял, затова отвори барабана. Бяха му останали три патрона. Той бързо затвори револвера, скочи и обиколи къщата. В задния двор се сблъска с Кели и едва не го простреля.

— Влизай вътре, Дъска — заповяда Шейн.

Брайън се обърна и хукна към дома си.

Шейн се увери, че опасността е преминала и също се прибра.

— Да вървим — каза той на Чуч.

— Къде?

— Отиваш при майка си. Не можеш да останеш тук. Вземи си дрехите! Веднага! Ще се срещнем в гаража. Изчезваме оттук!

В далечината се чува полицейски сирени.

— Да тръгваме! Не искам да сме тук, когато пристигнат ченгетата. По-живо!

Шейн грабна дрехите си от спалнята и без да спира, за да се облече, хукна към гаража. Той изкарваше колата, когато Чуч дойде и скочи на предната седалка. Патрулните коли бяха само на няколко пресечки.

Шейн подкара покрай източния канал, зави наляво и настъпи газта. По чудо не избра същите улици, по които идваха ченгетата. Пет минути по-късно, той и Чуч, само по бельо, пътуваха към площад Барингтън.

Чуч беше потресен от преживяването и седеше тихо на предната седалка. Най-после той погледна Шейн.

— Мислех, че всичко това е лъжа.

— Сега знаеш, че е истина — отговори Шейн.

Но и той не бе подготвен за ожесточената атака с автоматите. И през ум не му бе минавало, че някой може да изстреля дъжд от олово в къщата му. Ръцете му трепереха.

— Кои бяха онези типове? — попита Чуч.

— Не съм сигурен. Мисля, че лоши ченгета.

На лицето на момчето се изписа особено, трудно разгадаемо изражение.

Те излязоха от магистралата на пресечката със Сънсет. Шейн намери тъмно място и спря, за да се облекат. После зави и паркира на площад Барингтън. Показа значката си на портиера. Санди стоеше във всекидневната. Беше облечена в копринен халат, стегнат с колан около тънката ѝ талия. Косите ѝ бяха разрошени. Тя изглеждаше спокойна, но загрижена — актриса, изпълняваща роля.

— Не мога да повярвам — рече Санди, след като Шейн ѝ разказа какво се е случило.

— Няма да го обсъждаме, Санди. Взимаш Чуч.

— Господи, кои, мислиш, че са били онези хора?

— Не съм сигурен, но имам няколко предположения.

Шейн се опитваше да се пребори с умората. Погледна Чуч, на чието лице бе изписано същото странно изражение, което бе видял в колата. Приличаше на разкаяние или може би на вина.

— И така, ето каква е сделката, Чуч...

Момчето се съсредоточи върху него.

— Следващата събота и неделя отиваме в Дисниленд. Дотогава ще стоиш тук. Ще дойда да те взема. Обещавам.

Чуч кимна.

Докато вървеше към вратата, Шейн чу, че момчето го извика, и се обърна.

— Съжалявам — каза Чуч. — Мислех, че лъжеш, но сгреших.

24.

ЗАКОНЪТ ЗА ПРАВАТА НА ПОЛИЦАИТЕ

Когато Шейн се прибра в дома си на Ийст Чанъл стрийт, слънцето бе изгряло. Пет патрулни коли и микробус на лабораторията по криминалистика бяха блокирали улицата. Той мина покрай тях и спря в гаража.

Във всекидневната му стояха десет ченгета. Шейн влезе и те се обърнаха, явно изненадани, че го виждат.

— Къде беше, по дяволите? — попита Гарсън Уелч.

Бяха изпратили възрастния детектив. Това означаваше, че още смятат Шейн за заподозрян в убийството на Рей Молар.

Уелч разследваше случая и очевидно мислеше, че между убийството на Рей и стрелбата в къщата на Шейн има връзка. Възрастният детектив погледна Шейн с уморените си кафяви очи.

— Току-що разпространихме бюлетин за издирването ти.

— Имах лична работа — каза Шейн.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Гарсън и посочи дупките от куршуми в стената.

Оперативните работници изваждаха гилзите и ги слагаха в пликчета като доказателствен материал за балистична експертиза. Ако, разбира се, намереха оръжието, което беше малко вероятно.

Шейн бе сигурен, че автоматите са незаконно внесени в страната и са взети от огромния запас конфискувани оръжия, намиращ се в секция „Огнестрелни оръжия и амуниции“, предназначени за унищожаване.

— Кой го направи? — попита Гарсън.

— Не знам — отговори Шейн. — Лампите бяха угасени, а аз лежах по корем и не смеех да се надигна.

— Добре. Да вървим. Имаш среща в Паркър Сентър.

— По дяволите... Наистина ли се налага пак да го правим?

Забележката му бе посрещната с гневен поглед.

Ченгетата заведоха Шейн в Стъклената къща. Гарсън Уелч мълча през цялото пътуване. Бяха му възложили случая, но той явно не го искаше. Що се отнасяше до него, шефовете в Паркър Сентър можеха да задават въпросите. Спряха на паркинга до огромната осветена сграда на полицията и се качиха с асансьора на деветия етаж. Този път Том Мейуедър чакаше Шейн в коридора. Изглеждаше много шик в черния си раиран костюм и розова вратовръзка. Обръснатата му глава блестеше, а красивото му лице беше театрално обезпокоено. Той не каза нищо, само направи знак на Шейн да влезе в кабинета му. Гарсън Уелч остана във фойето, като се радваше, че няма да присъства на разговора.

Шейн последва Мейуедър. Кабинетът не беше толкова голям, колкото на шефа Бруър, но имаше прозорец с изглед към Спринг стрийт. Лавиците бяха отрупани с баскетболните трофеи на Мейуедър и наградите му за добра полицейска служба.

Мейуедър седна зад дъбовото бюро, използвайки го като барикада, която ги разделя и определя ролите им. Шейн остана прав.

— Ти си изумителен екземпляр, сержант.

— Благодаря, сър.

— Не ти правя комплимент. Защо не дойде тук да докладваш, след като се върна от Ароухед, по дяволите?

— Оставих ви съобщение.

— Да... Заспал си зад волана и си отседнал в мотел. Оставил си го на секретарката ми в осем сутринта. — Мейуедър поклати глава. — Явно ме мислиш за тъпо копеле.

— Как бихте желали да отговоря на това, сър?

Шейн започна да се вбесява. Искеше му се да се озъби на Мейуедър, но се намираше на деликатна професионална територия.

Мейуедър се облегна назад на стола си.

— Дай ми значката и револвера си. Отстранен си от длъжност без заплата до изслушването ти пред Отдела за вътрешни разследвания.

— Не трябва ли първо да попълните формуляр за отстраняването ми?

— Смятай, че е попълнен.

— Законът за правата на полицаите, изглежда, има граници, що се отнася до мен, нали?

— Формулярът за отстраняването ти ще бъде в ръцете ти до девет часа. Дай ми револвера, значката и картата си.

Шейн извади кобура с револвера, значката и картата си.

— Сложи ги на бюрото ми, ако обичаш — заповяда Мейуедър.

Шейн се подчини.

— А сега какво?

Мейуедър изглеждаше озадачен от въпроса, затова Шейн добави:

— Появи ли се вече районният прокурор със заповедта за арестуването ми за убийство?

— Наистина имаш буйно въображение.

— Не си въобразих деветмилиметровите гилзи от автоматично оръжие в стените на всекидневната ми. Шефът Бруър ме заплаши с обвинение в убийство. След като не ми го предявявате, сигурно става нещо друго. Може би искате да ме оставите без оръжие и значка на улицата, където да бъда по-лесна жертва?

— Ти си болен, сержант Скъли. Страдаш от параноя. Има други начини да се гледа на онова, което става.

— Нека да ги чуя.

— Мисля, че си се замесил с лоши хора, занимаващи се с проституция или наркотици... или в някакъв друг уличен бизнес. Вземаш подкупи, за да не извършваш арести и получаваш твърде много. На хората, които мислиш, че си заблудил или контролираш, им е омръзнало да плащат и са ти организирали веселба.

— Изненадваш ме, Том — каза Шейн, употребявайки малкото име на Мейуедър, за да му покаже, че вече не го уважава. — В Отдела се говори, че си добър и умен. Но това, което в момента се случва тук, между нас, никак не е разумно. Ако наистина не знаеш какво става, тогава те използват. Каквото и да е случаят, работата ти не е чиста.

— Разбирам. — Мейуедър сякаш се замисли върху думите му. Той застана неподвижно и потъна в мисли. После, изглежда, взе решение и изправи рамене. — Разкарай се. Представяй се всеки ден на капитан Хали. Върви си вкъщи и зарежи всичко.

— Да си вървя вкъщи? И да седна до прозореца?

— Нещо такова. Прибери се вкъщи и чакай. Ако знаеш кое е добро за теб, ще престанеш да създаваш неприятности.

— Може и да ме отстраниш временно от служба, но не можеш да ми наредиш да не работя върху защитата си. Някой прави голяма

грешка. Мислят, че съм взел нещо от къщата на Рей и се престарават. Сега са убедени, че онова нещо не е в мен. Шефът Бруър прекали и ме накара да търся не там, където трябва. Онзи, който стои в дъното на тази история, стреля и не улучи. Следващия път няма да съм заспал. Ще бъде много по-трудно.

Шейн се обърна и излезе от кабинета, без да поглежда назад, зарязвайки значката, револвера и кариерата си в полицията.

За пореден път той се намираше без колата си в центъра на града. Нямахше доверие на никого, за да го помоли да го закара. Беше временно отстранен от работа и не можеше да вземе служебен автомобил. Затова извървя четирите пресечки до Брадбъри Билдинг и зачака на паркинга появата на Алекса Хамилтън.

25.

ПОПАДЕНИЕ С ОТПЕЧАТЪЦИ

В 7:35 Алекса спря на паркинга. Както обикновено, беше подранила и започваше работа, докато Димарко още спеше.

Тя слезе от сивия форд „Краун Виктория“. Беше облечена в черен костюм с панталон и носеше кашон, пълен с документи. Претърпаната кожена чанта висеше на рамото ѝ. Алекса тръгна към асансьора и спря, когато видя Шейн. Той стоеше в сенките до една от бетонните колони.

— Не трябва да си тук — каза тя.

Алекса тръгна към него и спря на две крачки. Шейн долови уханието на парфюма ѝ. И през ум не му бе минавало, че сержант Хамилтън може да си слага парфюм.

— Какво се е случило? — попита тя. — Главният обвинител ми се обади в шест сутринта. Някой стрелял в къщата ти.

— Да... В дома ми цари пълна бъркотия. В стените има достатъчно олово, за да отворя мина. На всичко отгоре Мейуедър ме отстрани от работа. Взе револвера, значката и картата ми и ме изрита. Сега съм на улицата и представлявам лесна мишена. Очаквах да ми предявят обвинение в убийство, но неизвестно защо, това не стана. Мисля, че нещата се протакат.

— Обвинението ще пристигне всеки момент. Подписано е. Видях го вчера. Изглежда са го държали в резерв... Да седнем в колата ми — неочаквано предложи Алекса.

Двамата се настаниха във форда и тя затвори вратите.

— Виж, не разбирам какво става. Съгласна съм, че нещо става, но не проумявам какво... И съм компрометирана — обезпокоено каза Алекса.

— Чакай малко. Да видим дали съм разбрал правилно. Шефът Бруър и повечето членове от четата на Рей ме заплашват. Някой стреля в къщата ми. Мейуедър току-що ме отстрани от работа и ще ми

предявят обвинение в убийство, а ти се притесняваш, че си „компрометирана“?

Алекса мълчеше, потънала в мисли. Шейн усети, че има нещо, което тя не му казва.

— Какво има? — попита той. — Знаеш още нещо, така ли?

Най-после тя отвори чантата си и извади купчина листа.

— Това са изчезналите дела от кабинета на главния обвинител на Отдела. Докато идвах насам тази сутрин, се отбих в административния отдел. Те контролират секция „Служебни оценки на персонала“ в Паркър Сентър. Имам приятелка там. Тя извади дубликати на всички изчезнали документи от материалите по делата и ми направи копия.

Шейн взе делата и ги прегледа.

— Господи, погледни. Точно както си мислех. Във всички са замесени „Ловци на плячка“ от Хувър стрийт. Собственик на магазин е подал оплакване срещу Лий Айърс. Също като случая с Дръкър. Забавена реакция на повикване. Крис Коно е обвинен в същото. Джо Чърч не е прочел правата на престъпник след убийство на улицата. Делото е прекратено. — Той погледна Алекса. За пръв път видя нерешителност на красивото ѝ лице. — Защо членовете от четата на Рей освобождават престъпници?

— Не знам. Не работя по тези дела. Би трябвало да обвинявам теб.

— Е, извинявай.

— Виж какво, Скъли, току-що ти казах. Съгласна съм, че може да си попаднал на нещо, но...

— Но не искаш да проваляш кариерата си заради мен.

— Какво искаш да направя? Ако се намеся в тази история, ще ме изтеглят от случая ти. Районният прокурор и без това ще е срещу теб. Нищо няма да се промени.

— Може би, но ще постъпиш правилно. Алекса, остана ми само ти. Никой друг в Отдела не иска дори да говори с мен. Без значка съм с вързани ръце. Нямам достъп дори до компютърната система.

— И искаш да се жертвам заради теб?

— Речта ти снощи, че Отделът за вътрешни разследвания въвежда ред в полицията и рита задници там, където има корупция, беше пълна глупост. Прозвуча добре, но всъщност искаше да кажеш, че можеш да правиш това, стига да не се излагаш на риск.

— Не е честно.

— Тогава ми помогни.

— Не мога. аз съм твой обвинител. Не го ли разбираш?

Тя го погледна гневно. Шейн се запита как бе станало така, че жената, която доскоро ненавиждаше, сега беше единственият му шанс.

— Ще напусна. И без това ще ме отстранят завинаги от работа. Ще си подам оставката и тогава няма да се налага да ме съдиш. Няма да имаш този непосилен етичен проблем.

— Не напускай — тихо каза тя.

— Защо?

— Защото... така.

Пейджърът ѝ извънтя. Алекса го извади от чантата си, погледна екрана и бързо го остави.

— Какво има?

— Отдел „Отпечатъци и идентификация“. Оставих им една от празните папки на Зел. Сигурно ме търсят по този въпрос.

Шейн не каза нищо, но помисли, че идеята да се провери чии са отпечатъците върху празните папки, е добра. Той се изненада, че не се е сетил за това.

Алекса извади от чантата мобилния си телефон и набра някакъв номер.

— Обажда се сержант Хамилтън, сериен номер 50 791. Получих съобщение на пейджъра. Имам запитване за отпечатъци, номер 487, от двайсет и трети април — каза тя и зачака. — Добре... Да, разбрах.

Алекса затвори и прибра телефона в чантата си.

— Какво? — попита Шейн.

Тя бе свила устни в нерешителност.

— Ченге съм от петнайсет години. Винаги съм искала да правя това — тъжно каза Алекса.

— Чии са отпечатъците върху папката? Не са на Зел, нали?

— Разбира се, отпечатъците на Зел са там. Но има и други, по-пресни.

— На кого са?

— Защо шибаният шеф на отдел „Специални разследвания“ лично разчиства делата в кабинета на главния обвинител?

— Мейуедър?

Отговорът беше очевиден — Мейуедър упражняваше пагубен контрол. Нямахме начин Алекса да не забележи това, помисли Шейн. Мейуедър беше активно замесен. Заместник-шефът на полицията и шеф на Отдела за специални разследвания лично изпразваше папките с деликатни дела, защото нямаше доверие на друг. Шейн гледаше Алекса и чакаше. Дали най-после тя ще да признае, че той има право? Каквото и да ставаше, корупцията беше страхотна и стигаше до върховете на полицията.

26.

ОТДЕЛ „ЕЛЕКТРОННО НАУЧНО РАЗСЛЕДВАНЕ“

Алекса Хамилтън дълго седя в сивия форд и мълча. После слезе, взе кашона с документите от задната седалка и затвори вратата с ритник. Погледна към Шейн, който също бе слязъл от колата.

— Не знам какво очакваш да направя — каза тя. Гласът ѝ отекна в студения безлюден гараж.

— И аз не знам. Ако районният прокурор ми предяви обвинение в убийство, ще отида в затвора. А имам много работа. Трябва да проверя шест ченгета.

Алекса не помръдваше. Явно не искаше да остане, но и нямаше желание да си тръгне.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя и сложи кашона върху багажника, за да не го крепи на коляното си.

— На телефонния секретар в къщата в Ароухед имаше съобщение от Дон и Лий. „Уговорката за петък вечерта остава. Паяжината. Донеси фланелките.“ Нямам представа какво означава това. Но днес е петък и мисля да проследя Дръкър или Айърс, за да видя какво представлява тази паяжина и къде се намира.

Алекса го изслуша, но не каза нищо.

— После ще проуча „Кал VIP Хоумс“... и ще разбера кой е собственикът.

Покрай тях мина кола.

— Не мога да разговарям с теб тук. Дай ми номера на мобилния ти телефон. Ще ти се обадя — нетърпеливо каза Алекса.

— Кога?

— *Когато си свърши работата.* За днес имам насрочени шест писмени клетвени показания, като се започне с Бъд Хали в осем и петнайсет. Трябва да отида в отдел „Патрули“ и да изровя старите ти доклади, после в секция „Координация на уличното движение“ и да

взема актовете за безразсъдното ти шофиране. Доста превозни средства си потрошил.

— Сигурно не говориш сериозно?

Алекса включи алармата на колата, взе кашона с документите и тръгна към асансьора. Вратата се отвори и тя се качи. После подаде глава и каза:

— Да се срещнем след работа, в пет и половина, в „Апалуса“. Заедно ще проследим Дръкър и Айърс.

Шейн нае стая в сграда на име Спринг Съмър Апартаментс. Взе я, защото струваше само двеста долара на седмица. Освен това беше близо до Брандъри Билдинг.

Стаята беше малка, но чиста. Той седна на избелялата синя покривка на леглото и се обади на „Бъджет Рент“, за да наеме кола. Резервира форд „Мустанг“ и отиде да я вземе.

Докато вървеше по Трета улица, той видя знаци, поставени на телефонните стълбове и на сградите. Те уведомяваха жителите и собствениците на магазини, че в събота паркирането ще бъде забранено по заповед на полицията заради снимането на филм. Несъмнено онзи с Шварценегер.

Шейн отиде в агенцията за коли под наем. Показаха му открит червен форд „Мустанг“. Колата беше нова, но абсолютно неподходяща за следене и Шейн предпочете кафяв форд „Таурус“ с четири врати.

Той се върна в стаята си в Спринг Съмър Апартаментс и се обади в Съвета на корпорациите. Студен женски глас го информира, че искането му още не е обработено. Може би щяло да бъде готово следобед. Шейн й каза номера на клетъчния си телефон и подчерта, че случаят е спешен. Жената обеща да му се обади.

Той затвори и седна. Чувстваше се неспокоен, хванат в капан. След като крачи напред-назад в продължение на половин час, Шейн се свърза с отдел „Електронно научно разследване“, за да провери какво става с анализа на записа от телефонния секретар на Рей. Обади се някой си Бойд Милър, който каза, че са открили фрагменти от стари записи на лентата.

— Някои съобщения са малко объркани — добави Милър. — Например едното звучи така: „Ако е Сюзан Барбик или Бърдик...

онова нещо е в нас“. Не можах да разбера останалото.

— Нещо друго? — попита Шейн, като си записа съобщението.

— Не. Това е всичко. Да ви изпратим ли касетата, или вие ще дойдете да я вземете?

— Ще дойда да я взема.

Шейн седя няколко минути, после, макар и с нежелание, се обади на Барбара Молар. Отговори телефонният ѝ секретар и той позвъни на новия ѝ мобилен телефон. Шейн се представи и Барбара възкликна с радост:

— Здравей, страннико! Как я караш?

— Ужасно. А ти?

— Ами, всъщност, доста добре. Хубаво е, че най-после се обади.

Притесних се.

— Чувала ли си за жена на име Сюзан Барбик или Бърдик?

— Какво ще получа, ако кажа да?

— Ще разбереш дали Рей е бил женен за нея, или не.

— О... Ами, трябва да помисля. Ще погледна в тефтерчето му с адреси. Искаш ли да пийнем нещо и да поговорим?

— Не мога. Имам среща в пет.

— Не се прави на недостъпен, Шейн. Не обичам да ми отказват.

— И аз — каза той и затвори.

Шейн седна и се замисли какво да прави по-нататък. Накрая намери номера на шерифа Конклин на Ароухед и му се обади.

— Шерифе, обажда се сержант Скъли. Помните ли ме?

— Какво искаш? — ядосано или може би нетърпеливо попита Конклин.

— Когато бях там, от езерото беше изваден труп, който не можехте да идентифицирате. Не разбрах дали е мъж или жена.

— Жена.

— Идентифицирахте ли я?

— Не. — В гласа на шерифа се долови лек интерес.

— Проверете дали не е жена на име Сюзан Барбик или Бърдик. Не съм сигурен кое от двете. Не разполагам с адрес, но може да я откриете чрез брачното ѝ свидетелство. Мисля, че е била омъжена за Рей Молар под името Джей Колтър. Сключили са брак в църквата „Среднощни венчавки“ в Лас Вегас преди шест месеца. Ако е така, може да направите разпознаване по зъбите.

— Защо имам чувството, че върша твоята работа?

— Опитвам се да помогна, шерифе. Щом не искате да идентифицирате трупите на територията си, тогава не си правете труда.

— Напротив, но вероятно ще се интересуваш коя е и откъде е.

— Любопитен съм.

— Добре. Но това ще отнеме ден-два. Обади ми се.

Шейн затвори и отиде до фотоателието да вземе снимките от Ароухед. Той отвори плика и видя шест зърнести снимки на мъжете в къщата на Рей. Лицата им се виждаха ясно, но Шейн не ги познаваше. Запита се кой е Калвин Шийтс. Тъй като фотоапаратът му беше в колата вкъщи, Шейн купи нов „Канон“ с телеобектив и няколко филмчета. Той зареждаше фотоапарата, когато клетъчният му телефон иззвъня. Обаждаше се Санди.

— Чуч избяга — без предисловие каза тя.

— Страхувах се от това.

— Трябва да го намериш.

— Как да го намеря, Санди? Ако кажа да разпространят бюлетин за издирването му, ще го хванат и ще го арестуват. После ще си имаш работа със социалните служби за деца. Ако разберат как си изкарваш прехраната, ще ти го вземат. Може и да го съдят.

— Тогава какво да направим?

— Не знам. Ще се опитам да го намеря, но дори не знам къде да го търся. Няма да е лесно.

Но не се оказа толкова трудно, колкото Шейн мислеше. Веднага щом Санди затвори, телефонът му пак иззвъня. Беше Чуч.

— Обаждам се от телефонна кабина до университета на Лос Анджелис, Калифорния. Пред бензиностанцията на „Тексако“, на магистралата за Сънсет — каза момчето. — Трябва да те видя.

— Тръгвам веднага — отговори Шейн, качи се на взетия под наем форд и пак се отправи към Западен Лос Анджелис.

27.

СДЕЛКА

Чуч седеше на ниската ограда около бензиностанцията на „Тексако“. Изглеждаше дребен, сякаш събитията го бяха смалили. Главата му беше наведена. Чуч се бе втренчил в настилката, сякаш отговорът за живота му се криеше в тревата, поникнала в пукнатините.

Шейн спря и натисна клаксона. Момчето стана, приближи се до колата, качи се и затвори вратата. Мълчеше, като че ли бе загубил нещо незаменимо.

— Майка ти се тревожи.

— Добре. Да тръгваме.

— Обядвал ли си? В Уестуд има хубав ресторант. Сервират страхотни деликатеси.

Чуч сви рамене, затова Шейн включи на скорост и потегли към заведението.

Ресторантът се наричаше „Баба Меца“. Шейн и Чуч седнаха в сепарето в дъното. Помещението беше пълно с бърбещи студенти и продавачи, дошли да обядват. Чуч си поръча специалитета на заведението, а Шейн — ръжено хлебче с пастърма. И двамата поискаха кока-кола.

— Мислех, че сключихме сделка. Ти щеше да изчакаш, а аз щях да се опитам да реша проблемите си и после да те взема в края на следващата седмица.

Чуч наблюдаваше минаващите коли и отбягваше погледа на Шейн.

— Мислех си... — каза момчето, — че е проблем непрекъснато да се грижиш за човек като мен. Но, както каза, аз вече съм мъж и сам вземам решения, нали?

— Точно така.

— Затова, ако се преместя при теб, няма да е нужно да се грижиш за мен или да викаш Кели. Нали съм голям.

— Да. Но в къщата ми стрелят някакви типове. Трябва да си купим защитни жилетки.

— Ти не спиш там. Ще дойда където отидеш.

— Но аз не съм ти законен настойник. Не мога да реша от твое име. Санди трябва да го стори.

— Да, но въпросът е там, че аз и Санди няма да се спогодим.

— Сигурен ли си?

— Да. Няма да стане.

— Стоя при нея само девет часа.

— Знаеш ли как си изкарва прехраната?

Шейн не знаеше как да отговори на този въпрос. Затова попита:

— А ти?

— Да. Тя е проститутка. Намерих тефтерчето ѝ. Там бяха записани имената на над петдесет мъже и какъв секс харесват.

На Чуч му беше трудно да говори за това. Той изучаваше улицата навън с подправен интерес.

— Тя плаща за училището ми и за всичко, като се чука с разни типове. Санди е курва... — Момчето се обърна и Шейн видя гнева в черните му очи.

— Чуч, майка ти...

— Какво?

— Когато се запознахме, тя беше млада и самотна. Направи лош избор, но вече не е така. Тя е информатор на полицията. И на федералните власти.

— Но как плаща за частното училище и за мансардата?

— Санди се среща с типове, които органите на реда искат да арестуват. Изтръгва информация от тях и я продава на ченгетата. Справя се много добре. Опитва да спечели достатъчно, за да се оттегли, да отидете да живеете във Финикс и да бъде нормална майка.

— И още как.

Сервитьорката, колежанка в къси панталони и фланелка с надпис „Университет в Лос Анджелис, Калифорния“, донесе обяда им. Остави на масата сребърни прибори, увити в салфетки и се отдалечи. Шейн извади ножа и вилицата и сложи салфетката на коленете си. Чуч продължи да гледа замислено през прозореца.

— Какво искаш, Чуч? — попита Шейн. — Това е положението. Не мога да го променя. Нито ти. Трябва да се примириш.

— Лесно ти е на теб. Аз нямам никого. Ти поне имаш с кого да разговаряш.

— Така ли? С кого?

— Намерих писмата, които си написал на баща си. Бяха в чекмеджето на бюрото във всекидневната. Търсех листа да си напиша домашното.

Шейн остави наполовина изядения си сандвич. Чуч го наблюдаваше изпитателно.

— Не трябва да четеш чужди писма — тихо каза Шейн.

— Написал си ги, но не си ги изпратил.

— Той е болен. Писмата са потискащи. Не исках да го безпокоя. Не желая да говоря за това с теб. Не си постъпил правилно, като си прочел личната ми поща.

Двамата замълчаха за миг, после клетъчният телефон на Шейн иззвъня, прекъсвайки неловкия момент. Обаждаше се служителят на Паркър Сентър, който проверяваше „Кал VIP Хоумс“.

— Казвай — рече Шейн и взе молив.

— „Спивак Дивелъпмънт Корпорейшън“, Лонг Бийч, Калифорния, притежава „Кал VIP“ и плаща данъците на недвижимия имот в Ароухед, чийто адрес ми даде.

— Антъни Спивак? Големият строителен предприемач?

— Пише само „Спивак Дивелъпмънт“, Линкълн авеню 2000, Лонг Бийч, Калифорния.

— Благодаря — каза Шейн и затвори.

— Не мога да се върна при Санди. Няма да го направя — настоя Чуч.

— Добре, добре. Ще измисля нещо. Но трябва да й се обадя и да й кажа, че си добре.

— Чудесно. Не ме интересува. Не искам да се връщам.

— Добре. Ще опитаме, но не мога да обещаю дали ще излезе нещо от тази работа.

Те се заловиха за сандвичите си. Чуч още бе потънал в мисли и само побутваше храната си.

— Шейн, тя казвала ли ти е кой е баща ми?

— Да. Но не искаше да знаеш кой е.

— Защото е някой от онези престъпници, които тя предава на ченгетата?

— Престани, Чуч...

— Искам да знам. Баща ми престъпник ли е?

— Санди трябва да ти каже. Тя ме накара да обеща да мълча. Но това едва ли ще промени нещо, защото той няма да се появи скоро.

— Престъпник е... Знаех си. Страхотно наследство, а? Нищо чудно, че се забърквам в неприятности.

— Хей, Чуч, престъпността не се наследява генетично. Не се предава от баща на син като сините очи и луничките. Можеш да направиш каквото искаш с живота си. Всичко зависи от теб. Грешките на баща ти са си негови. Всеки греша по свой начин.

— Непрекъснато ми го повтаряш — каза момчето, после се усмихна мрачно. — И никога не лъжи, нали?

— Точно така — отговори Шейн. После, без да знае защо, но съзнавайки, че така е правилно, разкри нещо, което бе пазил в тайна от години. — Искаш ли да знаеш защо не съм изпратил писмата?

Чуч кимна.

— Защото не знам къде да ги изпратя.

— Пише „Флорида“.

— Не знам къде е баща ми, нито кой е. Бил съм оставен в една болница. „Бебе номер 205“, през 1961 година. Кръстили са ме социалните служби. Глупаво е. Пиша писмата, когато трябва да подреда мислите си. Баща ми... е само представа, с която споделям проблемите си.

— Някой, когото искаш да имаш и е такъв, какъвто желаеш да бъде.

Чуч знаеше точно какво има предвид Шейн. И той изпитваше същите чувства... Самота, отчуждение и празнота.

— Да — с дрезгав глас каза Шейн.

— Питам се защо се съгласи да ме вземеш. Сега вече знам.

— А аз не знам, Чуч. Нямам представа какво търсех.

Сервитьорката се приближи до масата им и попита дали искат още нещо.

— Да — отговори Чуч, — но не мисля, че го има в кухнята ви.

Шейн се усмихна.

— Хайде да тръгваме. Имам работа. Ако искаш, ела с мен.

Той плати и двамата се качиха в кафявия форд, като продължаваха да мислят за разговора си.

— Благодаря, че ми каза за баща ти — рече Чуч.

— Няма да говоря за баща ти, ако и ти не говориш за моя.

— Дадено — усмихна се момчето.

Те потеглиха. Всеки от тях си мислеше какво ще им поднесе тази нова връзка.

28.

ПОДРЕЖДАНЕТО НА МОЗАЙКАТА

На петнайсететажната сграда от стомана и стъкло на Линкълн Булевард с позлатени букви пишеше:

СПИВАК ДИВЕЛЪПМЪНТ

Надписът не оставяше съмнение кой я притежава. Шейн и Чуч паркираха в подземния гараж. Слязоха от колата, качиха се в асансьора и отидоха на последния етаж. Озоваха се в огромно фойе с монохроматични цветове, с доминиращи остри ъгли и линии. Мебелите бяха от стомана и стъкло. Футуристични лампи хвърляха студена синьо-бяла светлина. На голямата позлатена плоча зад бюрото на секретарката пишеше:

СПИВАК ДИВЕЛЪПМЪНТ
КОРПОРАТИВЕН ЩАБ

Шейн остави Чуч до асансьора и се приближи до поразително недружелюбна, изрусена до бяло секретарка, студена като обстановката. Шейн отвори портфейла си и извади визитна картичка. Тъй като нямаше полицейска значка, това бе най-доброто, което можеше да покаже. Надяваше се, че визитната картичка ще му позволи да мине покрай русокосата богиня, която пазеше етажа, заела позиция зад огромно овално бюро от дебело пет сантиметра зелено стъкло.

— За какво става дума? — попита тя.

— Полицейско разследване.

— Господин Спивак не е тук. Вероятно някой друг ще може да ви помогне.

— А Калвин Шийтс? — попита Шейн, чудейки се дали шефът на охраната на Лоуган Хънтър работи за Спивак.

— Той е на съвещание в Градския съвет заедно с господин Спивак. Съжалявам...

— Градският съвет на Лонг Бийч?

Блондинката не обърна внимание на въпроса и ледено му се усмихна.

— Може би някой друг?

— Кийт Лав?

— Тук няма такъв.

— Не се справям много добре, а?

— Понякога, ако си определите час предварително, това върши чудеса.

— Може би ще трябва да взема заповед за обиск и да започна да претърсвам навсякъде.

— Нещо друго?

— А дали Памела Андерсън е тук?

— Току-що излезе — най-после се усмихна секретарката.

Шейн прибра в портфейла визитната си картичка, взе брошура на компанията на Спивак и тръгна. Двамата с Чуч се качиха в асансьора и слязоха на партера. Шейн остави момчето във фоайето и намери стълбището за мазето. Бяха му необходими пет минути, за да открие стаята на обслужващия персонал. Вътре имаше огромно контролно табло. Шейн отвори ключалката за трийсет секунди и видя изумителна и озадачаваща плетеница от разноцветни жици.

— По дяволите — възкликна той, после бавно се залови да разглежда сложната алармена система на сградата.

— Къде ли заседава Градският съвет? — запита се Шейн, когато отново двамата с Чуч седнаха във форда.

Той взе клетъчния си телефон, набра номера на „Справки“ в Лонг Бийч. Казаха му, че сградата на Градския съвет се намира на Фронт стрийт. В същия миг батериите се източиха.

Те потеглиха и с помощта на служител на бензиностанция намериха адреса.

На улицата имаше многолюдна демонстрация. Смесицата от хора беше странна. Някои бяха възрастни мъже в униформи на Американския легион и държаха плакати, на които пишеше:

ВЕТЕРАНИТЕ СА ПРОТИВ СДЕЛКАТА ЗЕМЯ
СРЕЩУ ВОДА В ЛОНГ БИЙЧ

Други демонстранти носеха по-традиционни, профсъюзни плакати.

АМЕРИКАНСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ НА ТРУДА Е
ПРОТИВ СДЕЛКАТА С ВОЕННОМОРСКАТА БАЗА

Имаше и протести като:

ДАЙТЕ НИ ПРЕПИТАНИЕ, А НЕ СТРАДАНИЕ!
СПИВАК, НЕ ТЕ ИСКАМЕ ТУК! НИЕ СПАСИХМЕ
КИТОВЕТЕ, ТИ СПАСИ РАБОТНИТЕ НИ МЕСТА!

Шейн и Чуч трябваше да паркират на една пресечка от сградата на Градския съвет. Слязоха от колата и тръгнаха към демонстрантите.

— Какво става? — обърна се Шейн към непреклонна на вид жена с къса коса, карирана риза и с плакат, на който пишеше:

ПЛАЖНА ИВИЦА СРЕЩУ ВОДА?
В ГРАДСКИЯ СЪВЕТ ИМА НЕЩО ГНИЛО!

— Тези идиоти продават бившата военноморска база в Лонг Бийч на Лос Анджелис за шепа шибани права върху водата — изръмжа тя.

— Бившата военноморска база? Мислех, че я затвориха преди години.

— Да, така беше, но сега я дават на Лос Анджелис.

— Не е ли федерална собственост?

Жената му хвърли смразяващ поглед.

— От луната ли падаш, приятелю? Непрекъснато говорят в новините за това.

— Нямам телевизор.

— Земята е била дадена под наем. И сега Лонг Бийч ще я изтъргува за някакви си тъпи права върху водата.

Шейн и Чуч минаха покрай нея, качиха се по стъпалата и влязоха в Градския съвет.

Сградата беше огромна, тухлена, построена през четирийсетте години. Високата двуетажна ротонда бе препълнена с телевизионни екипи, които чакаха пресконференцията.

— Ще се опитам да намеря онзи тип Спивак — каза Шейн. — Върви след мен.

— Ясно — отговори Чуч.

Шейн си проправи път през новинарските екипи, но пред вратата на залата го спря униформен полицай.

— Съжалявам, но вътре е пълно. Не може да влезете. Изисквания на противопожарната охрана — каза ченгето.

— Полицай съм. Дошъл съм по работа — рече Шейн и даде визитната си картичка.

— Добре, сержант, но вътре е истинска лудница.

— Той е с мен — каза Шейн и посочи Чуч.

Двамата влязоха в залата, която беше препълнена с хора. По микрофоните течеше спор.

— Как може да твърдите, че земята не може да бъде използвана от Лонг Бийч, по дяволите? — извика една жена. — Аз съм работила в базата. Мислех, че всичко свърши през 1994 година, когато правителството затвори единствената печеливша корабостроителница във военноморската флота. Но онова беше нищо в сравнение с това, което става сега. Вземате огромна придобивка за града и я продавате на безценица.

Тълпата изрева одобрително. Председателят на Градския съвет удари с чукчето, за да въдвори ред и отговори:

— Първо, базата беше затворена през 1994 година, защото не беше на хубаво място. Намираше се твърде близо до големия кораборемонтен завод в Сан Диего. Сегашното решение е добро за град Лонг Бийч. Господин Спивак ще събори всички стари военни сгради и ще разработи имота. Да, земята ще бъде отстъпена на Лос Анджелис. Но искам да ви напомня, че базата на север граничи с Лос Анджелис, а на юг с Лонг Бийч. Затова сделката е изгодна както за тях, така и за нас.

— На кого му пука? Не говоря за география, а за работни места — извика жената, съпроводена от одобрителни възгласи.

Председателят на Градския съвет беше подготвен.

— Жителите на Лонг Бийч ще получат работа, защото базата е много по-близо до нас, отколкото до Лос Анджелис. Ще има хотели, търговски центрове и ресторанти и всички служители ще бъдат граждани на Лонг Бийч. Няма да плащаме за строителството — ще го направи Лос Анджелис. Ние ще бъдем облагодетелствани по отношение на работните места и ще получим толкова необходимата ни вода от Лос Анджелис.

Шейн търсеше Антъни Спивак и не обръщаше много внимание на спора между Градския съвет на Лонг Бийч и разгневените жители. В брошурата имаше снимка на Спивак — як мъж с голяма глава и късо подстригана прошарена коса. Жената пред микрофона извиси глас.

— Мога ли да попитам кой ще прибира данъците от търговските обекти, господин Къминс?

Шейн се обърна и се вторачи в председателя на Градския съвет на Лонг Бийч. Той беше слаб мъж с хлътнал гръден кош и очила с рогови рамки. На табелката пред него пишеше:

КАРЛ КЪМИНС
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ГРАДСКИЯ СЪВЕТ НА ЛОНГ
БИЙЧ

— Копеле — измърмори Шейн.

Чуч го погледна.

— Какво има?

И после в дъното на залата настъпи раздвижване. Чуха се скандирания.

— Тони Спивак, махай се!

Трийсетина демонстранти бяха нахлули вътре и вървяха по пътеката между редовете. Развълнуваната публика се включи в скандирането.

Карл Къминс започна да удря с чукчето, опитвайки се да възстанови реда.

— Не можем да проведем разговора при тези обстоятелства! — извика той. — Обсъждането на решение номер 397 на Градския съвет приключи. Съветът ще се оттегли, за да гласува. Свободни сте!

Къминс гневно удари с чукчето и стана.

Освиркванията се усилиха. Изведнъж хората на първите редове станаха и започнаха да хвърлят плодове към сцената. Явно бяха очаквали демонстрантите.

Блъсканицата стана ожесточена и заплашваше да се превърне в хаос.

— Да тръгваме! — каза Шейн и хвана Чуч за ръката. — Не се отделяй от мен. Дръж се за колана ми.

Шейн си проправи път през мелето и стигна до аварийното стълбище от страната на стаята, в която се бяха оттеглили членовете на Градския съвет.

Пред вратата стоеше полицай.

— Съжалявам. Това е аварийен изход — каза той.

— Аз съм от противопожарната служба на Лонг Бийч — излъга Шейн. — Упълномощен съм да отворя вратата според разпоредба номер 1623. Извинете.

Той даде на стъписаното ченге визитната си картичка. Блъсна го, като се надяваше, че няма да я прочете в суматоката и отвори вратата. Алармата започна да звъни. Хората изпаднаха в паника. Шейн мина покрай ченгето от Лонг Бийч и двамата с Чуч излязоха навън.

Шейн видя черна лимузина и още няколко коли, после съзря Антъни Спивак. С него бяха неколцина от мъжете, които бе заснел в Ароухед. Предположи, че единият е Калвин Шийтс. Те започнаха да се качват в автомобилите. Карл Къминс пристигна с един от членовете на Съвета и скочи в лимузината на Спивак. Тръшнаха вратите на колите и

потеглиха бързо, отдалечавайки се от разгневената тълпа, която се изсипваше от сградата.

— Ела! — каза Шейн, опита се да разбере в каква посока бягат колите и хукна към кафявия форд, паркиран на следващата пряка.

Той настъпи газта и се отправи на юг, след лимузината и другите четири автомобила.

— Какво става? — попита Чуч.

— Някои от онези типове бяха в къщата в Ароухед.

Шейн изгуби от поглед колите, но сега караше покрай летището на Лонг Бийч. Зави и пое към един от частните терминали. Служителите и товарачите се развикаха и размахаха ръце към кафявия форд. Шейн не им обърна внимание и се отправи към паркираните частни самолети.

Стори му се, че видя черната лимузина, спряла до голям хеликоптер „Сикорски“, чийто мотор бръмчеше.

Той продължи да кара и най-после видя по-ясно хеликоптера. Спивак и Къминс се качваха заедно с останалите мъже от къщата в Ароухед. Шейн се приближи още и забеляза, че на хеликоптера с черни букви пише „СПИВАК ДИВЕЛЪПМЪНТ“. След малко огромният, боядисан в бяло и зелено деветместен „Сикорски“ излетя.

Шейн закъсна с половин минута. Той гледаше безпомощно как хеликоптерът се издигна, отправи се на север и скоро се превърна в ярко петънце в синьото, безоблачно небе.

29.

ПРОСЛЕДЯВАНЕ

В пет без няколко минути Шейн беше в „Апалуса“ и гледаше как една хлебарка се опитва да се скрие под покривката на масата. Седеше в същото сепаре с червени пластмасови прегради и пиеше кока-кола.

— Това ли е всичко, което ще поръчате? — попита мексиканецът — сервитьорът с мазната престилка.

— Да — отговори Шейн. — На работа съм.

Сервитьорът се отдалечи. Шейн се вторачи в хлебарката и се замисли за Чуч, когото преди десет минути бе оставил в Спринг Съмър Апартаментс. Бе убедил Кели да отиде в къщата му, да вземе чантата с учебниците на момчето, да му ги занесе и да стои при него. В замяна Шейн му бе дал билетите си за мача между „Лейкърс“ и „Трейлблейзърс“. Той смяташе в шест часа да се обади, за да провери дали Кели е отишъл в апартамента.

Въпреки неприятностите си, Шейн се притесняваше за домашните и за емоционалното състояние на Чуч. Тази загриженост за бъдещето на някой друг неизвестно как балансираше чувствата му. Момчето мърмореше недоволено, но Шейн подозираше, че грижите му харесват. През деня в един миг, Шейн бе хванал Чуч да го гледа с учудване, което беше по-красноречиво от всякакви думи.

Вероятно Шейн можеше да постигне някакво постоянно споразумение със Санди. В момента тя беше заета, но и след това щеше да има нова задача. Шейн може би щеше да остане без работа. Ако не свършеше в затвора или в гроба, той със сигурност повече нямаше да бъде ченге. След като го изхвърлят от полицията, щеше да има повече време за Чуч и ще престане да го поверява на грижите на Кели. Момчето не знаеше кой е баща му. Макар да не беше в състояние да изпълни тази роля, Шейн можеше да му бъде поне като по-голям брат. В същия миг той вдигна глава и я видя.

Алекса беше осветена в гръб от лъчите на залязващото слънце и държеше под мишница чантата си. Тя спря, очите ѝ да се приспособят

към сумрака в ресторанта. После съзря Шейн и тръгна към него, съблазнително поклащайки бедра.

Алекса седна, усмихна се уморено и сухо подхвърли:

— Нашето място.

— Ако е така, трябва или да дресираме хлебарките, или да започнем да ги избиваме.

Тя го погледна озадачено, затова Шейн вдигна захарницата и хлебарката изскочи от пукнатината в масата.

Алекса неволно изпищя. Сви юмрук и удари по масата, но не уцели хлебарката, която забърза към ръба, тупна на пода и изчезна.

— Добро измъкване — усмихна се Шейн.

Алекса огледа сепарето и отбеляза:

— Силен инстинкт за оцеляване. Трябва да се учим от тях.

Шейн извади снимките от Ароухед и ѝ ги даде.

— Познаваш ли някого?

Тя се вгледа в тях.

— Да. Всичките. Този е Калвин Шийтс.

Алекса обърна снимката и я показа на Шейн. Мъжът беше среден на ръст, с пепеляворуси коси и оставяше кашон до задната врата. Шейн разбра, че е имал право — Шийтс беше човекът до Тони Спивак в лимузината.

— Този е Кийт Лав — продължи Алекса и му подаде друга снимка. Той осъзна защо не трябва „да се будалкаш с Лав“. Мъжът беше едър, висок над метър и осемдесет, с огромна, издадена напред челюст и жестоко, кокалесто лице. Устните му бяха тънки като линии.

— Другите двама бяха ченгета в екипа на Калвин в Колизеума. Уволниха ги заедно с него заради фалшивите ведомости. Лон Шъруд и Картър. Не си спомням фамилното му име.

Сервитьорът се върна и застана над масата, очаквайки поръчката на Алекса.

— Ще пия същото като него — каза тя.

— Страхотно — недоволно измърмори той и се отдалечи.

— Къминс е председател на Градския съвет на Лонг Бийч. Научих също, че корпорация Спивак Дивелъпмънт е собственик на „Кал VIP Хоумс“.

Шейн ѝ разказа за заседанието на Градския съвет на Лонг Бийч, за спора по прехвърляне собствеността върху бившата военноморска

база на Лос Анджелис срещу вода, за проследяването на Шийтс, Спивак и Къминс и за бягството им с хеликоптера. Алекса държеше чантата в двете си ръце, готова да нанесе удар, ако хлебарката се появи отново.

— Днес си бил много зает — отбеляза тя.

— Няма да питам как е минал твоят ден от страх, че ще получа силна депресия.

— Надявам се, че Димарко не седи със скръстени ръце, защото аз се подготвих добре.

— Не се притеснявай за него. Той каза, че с онова, с което разполага, може да заведе граждански иск.

— Хубаво. Защото чух, че бил алкохолик. Напивал се до умопомрачение, затова са го пенсионирали.

— Не се безпокой за Димарко. Страхотен е.

„Алкохолик? — помисли Шейн. — Свършено е с мен.“

Алекса погледна часовника си, когато сервитьорът остави кока-колата ѝ на масата.

— Прегледах служебните досиета на Дръкър и Коно — каза тя. — Дръкър наскоро е бил преместен от Югозападния район в Холенбек. Работи като патрулиращ полицаи, дневна смяна. Коно има обезпокоителен прякор. Наричат го Бонго^[1]. Надявам се, че е заради хавайския му произход, а не защото бие хората като тъпани.

Алекса взе кока-колата си и пресуши чашата.

— Жадна съм — извини се тя. — Все едно, Коно още е в Югозападния район, но сега е дневна охрана на територията на университета. Това означава, че трябва да се разделим, ако искаме да проследим и двамата. По-добре да тръгваме. Дневната смяна свършва след четирийсет минути. Кого искаш да поемеш?

— Първо дамите.

— Кавалерството винаги ме е сразявало. Добре, тъй като е по-близо, аз ще се заема с Дръкър.

Шейн остави пари на масата и двамата станаха.

— Ще комуникираме по тактическата честота — каза Алекса. — Никой не използва един от високите обхвати. Отдел „Организирана престъпност“ е на десет, а в момента те нямат много работа. Да използваме тази честота.

— Нямам предавател. Колата ми е във Венис. Карам взет под наем форд.

— Наистина си заложил всичко, Скъли! — иронично подхвърли тя.

Той се нуждаеше от помощта ѝ, затова не каза нищо.

— Може да вземем два предавателя от Отдела за вътрешни разследвания. Видях цяла купчина в един от кабинетите на следователите.

Алекса кимна.

— Да тръгваме, защото ще изпуснем онези двамата.

Участъкът се помещаваше в стара бетонна четириетажна сграда на Саут Адамс Булевард, близо до университета. Шейн остави форда на единственото свободно място, което намери, малко по-нататък на улицата. Той пусна монети в месинговия автомат и седна на пейката на автобусната спирка. Оттам ясно виждаше паркинга на участъка. Беше си сложил бейзболна шапка и камуфлажно яке, което следобед купи на старо за петнайсет долара.

Шейн се чувстваше невидим и готов за действие. Полицейският предавател беше на коленете му. Часът стана 17:45, ченгетата от дневната смяна започнаха да излизат и да се отправят към колите си.

— Шести до Пети. Мишена Д е в движение — чу се гласът на Алекса по предавателя.

— Прието, Шести. Аз още чакам.

— Прието, Пети. Мишена Д току-що излезе от Холенбек и пое по 91 в западна посока.

— Прието. Остани на тактическа честота 10.

Крис Коно излезе последен. Беше облечен в джинси и тениска и носеше брезентова чанта. Той хукна към колата си. Очевидно бързаше за някъде и закъсняваше. Коно скочи в син шевролет „Камаро“, модел 1976 година, с лепенки от ралита и огънатата предна броня, и напусна паркинга.

Шейн се завтече към форда си. Загуби време, докато отключи вратата.

— По дяволите — изруга той и най-после включи двигателя.

Шевролетът прекоси кръстовището, минавайки на жълто. Шейн настъпи газта, натисна клаксона и профуча на червено, като принуди другите шофьори да ударят спирачки.

Синият шевролет вече минаваше през следващото кръстовище.

— Намали, да ти го начукам! — изкрещя Шейн и спря на светофара.

Шевролетът зави надясно и се отправи към шосе 110.

— Хайде, хайде, хайде...

Светофарът светна зелено, но възрастна жена в ръждясало старо субару направи ляв завой и блокира движението.

— Тук Шести. На 91 съм. Пътувам на запад. Минах Олив — чу се гласът на Алекса по предавателя. — Чуваш ли, Пети?

Шейн нямаше време да отговори. Той направи непозволен десен завой и настъпи газта.

Излезе на шосе 110 твърде бързо и се наложи да удари спирачки, за да не блъсне идващия отдясно форд „Ескорт“.

— Пети, тук Шести. Приемаш ли? — Гласът на Алекса беше настойчив. — Код Едно, Пети. Моля, отговори.

Код Едно беше заповед да отговориш. Издаваше се само когато патрулната кола не се обажда на повикванията и се смята, че има затруднения. Беше задължително да отговориш на код Едно, ако изобщо беше възможно.

Шейн нетърпеливо включи предавателя.

— Прието, Шести. Ръцете ми са заети, за бога. Дай ми минута!

Той хвърли предавателя на седалката и успя да мине покрай форда. Но вече не виждаше синия шевролет.

— Мамка му! — ядоса се Шейн. Продължи да кара колкото може по-бързо, като опасно изпреварваше другите превозни средства и се опитваше да настигне шевролета.

— Тук Шести. Мишена Д се насочва към шосе 710. Движа се след него — отново се чу спокойният глас на Алекса.

„Как е възможно да е толкова хладнокръвна? — запита се Шейн. — По дяволите.“

Той започна да се облива в пот. Шофьорите около него крещяха през стъклата на колите си, докато ги изпреварваше непозволено по аварийното платно. Най-сетне той съзря синия шевролет, който завиваше към шосе 105.

Шейн бе притиснат в бавно движещата се редица коли. Той включи предавателя.

— Шести, тук Пети.

— Прието — отговори Алекса.

— Изпуснах мишена К. Той караше по 110. Не можах да завия и подминах разклона. Мишена К пътува на юг по шосе 105.

Шейн предположи, че Алекса ще го наругае или ще му се присмее, защото е изпуснал мишената си, но тя не го направи.

— Добре, прието. Моят човек излезе от 710 при Оушън. Движим се по крайбрежието. Ела тук.

— Прието. Идвам — отговори Шейн. Чувстваше се като неопитен новобранец.

Алекса мълча десет минути, после пак се обади.

— Карай по 710 до края и после завий наляво. На паркинга на бензиностанцията съм.

— Прието — отговори Шейн.

След още десет минути той зави по Оушън Булевард и видя сивия форд на Алекса, спрял пред бензиностанцията. На отсрещната страна имаше огромен участък земя, опасан с ограда.

Бодливата тел се простираше на километри в двете посоки. Шейн видя две големи порти с будки за охрана. Табелата над входа беше скъсана.

Той се приближи до сивия форд, слезе от колата си и седна до Алекса.

— Съжалявам, че се провалих.

— Няма нищо — каза тя. — Всички пътища водят към Рим.

— Какво?

— Преди пет минути твойт човек влезе през онази порта. Син шевролет „Камаро“ с лепенки от ралита и огъната предна броня, нали?

— Да.

Шейн се вторачи в площта — около петстотин акра на отсрещната страна на Оушън Булевард. Някои от сградите бяха запазени, но в западната част други бяха съборени и имаше купища отпадъци. Гледката наподобяваше Берлин след бомбардировките през 1945 година.

— Онова място такова ли е? — попита Алекса.

— Да — тихо отговори Шейн. — Бившата военноморска база на Лонг Бийч.

---

[1] Малък тъпан, който се удря с пръсти. — Б.пр. ↑

30. ВЕСЕЛБАТА

Слънцето залезе бавно и величествено над Тихия океан. Разпръснатите по хоризонта стоманеносиви облаци изведнъж станаха пурпурни и се понесоха по тъмносиньото небе. Накрая нощта удържа окончателната си победа над деня.

Шейн извади от багажника на форда новия си фотоапарат, грабна телеобектива и няколко филмчета. Двамата с Алекса се приближиха до старата военноморска база, оглеждайки оградата, за да намерят подходящо място да се прехвърлят вътре.

Тук-там бяха запалени лампи, които осветяваха части от разрушената база. Отсамната част беше напълно унищожена. Понататък, в източната страна, се извисяваха оцелелите сгради.

Шейн реши, че имат по-добър шанс да влязат незабелязано, ако отидат на запад. Там нямаше постройки и не бе нужна охрана, защото не бе останало нищо за крадене.

— Къде искаш да опитаме? — попита Алекса.

Той посочи едно място, където бодливата тел се бе смъкнала.

— Движението по Оушън Булевард е оживено. Ще ни забележат и някой ще се обади в полицията — възрази Алекса. — Да опитаме оттам.

Тя посочи далечния край на двора, където оградата завиваше и се спускаше на юг към залива.

Там имаше огромна осветена сграда и това не се понрави на Шейн.

— Какво е това, по дяволите? — попита той, но Алекса не отговори.

Те продължиха да вървят, докато се приближиха достатъчно, за да видят, че постройката е действащ военен пост с отделен вход, разположен в края на базата. На паркинга стояха няколко войника.

— Добре — рече Алекса. — Имаш право. Да се върнем и да опитаме там, където ти каза.

Отидоха до мястото, което Шейн бе видял и изчакаха да минат колите. Щом светофарът светна червено, Шейн докосна ръката на Алекса и рече:

— Сега.

Те атакуваха оградата. Шейн се прехвърли бързо и се изненада, че двамата скочиха от другата страна почти едновременно.

Хукнаха надалеч от уличното движение, после приклекнаха в мрака.

— Когато Дръкър и Коно влязоха, не видя ли в коя посока се отправиха?

— Спря ги постът на източната порта. После се изгубиха от погледа ми. Бях на половин пресечка, от другата страна на улицата. Не исках да рискувам да ме забележат.

— Може би още са в източната страна на базата.

— Може би.

Те тръгнаха по асфалтирания път покрай оградата, отправяйки се на изток, откъдето бяха дошли. Двулентовият път бе обозначен като улица. На знака пишеше:

КОФМАН СТРИЙТ

Останаха поразени от огромните размери на бившата военноморска база. Шейн бе чувал за нея, когато беше малък, но не бе идвал тук.

— Мястото е необятно — каза той. — Нищо чудно, че хората на обсъждането в Градския съвет бяха ядосани. Този имот струва милиарди долари.

Алекса кимна, но не каза нищо.

Те се приближиха до част от базата, която още не беше разрушена. Минаха покрай грамадни закрити докове, някога давали подслон на военноморски плавателни съдове. На постройките имаше избледнели табели на офицерски клубове, трапезарии, складове и пететажни навеси. Видяха основите на взривени заводи, терени за складиране на опасни отпадъци и огромни кули, извисяващи се към тъмното небе. Нито Шейн, нито Алекса имаха представа за предназначението им.

Стигнаха до края на Кофман стрийт, откъдето улицата се превръщаше в Авеню Д.

Отпред се видя светлина, струяща от огромен склад. Двамата тръгнаха по-бавно, опитвайки да се движат в сенките.

После видяха десет-дванайсет коли, паркирани пред грамаден, осветен склад. На отворената врата имаше надпис.

СГРАДА 132 МАШИНЕН ЦЕХ — ТРЪБИ И МЕД

Промъкнаха се незабелязано по Авеню Д и се скриха под голяма цистерна, откъдето се виждаше входа на склада.

Там кипеше веселба с над трийсет човека. Имаше наредени маси, отрупани с храна и бира. Мъже и жени танцуваха на студения бетонен под. Помещението се осветяваше от фаровете на две полицейски коли, вкарани вътре. Вратите им бяха отворени и от радиото се разнасяше музика.

Шейн погледна през телеобектива.

— Повечето са ченгета... Познавам и някои от момичетата. Арестувал съм ги, когато служех в нравствения отдел в Уест Вали.

— Проститутки? — попита Алекса. — Дай ми телеобектива.

Той ѝ го даде. Тя присви очи и се вторачи в хората в осветения склад.

— Имаш право. Същинско сборище на вещици — измърмори Алекса. — Тук са елитните проститутки от Бевърли Хилс, момичета за хиляда долара. Анджелика Дибраво, Дебора Клайн и Дона Флайстър. Останалият контингент е от полицията.

Тя имаше предвид членовете от четата на Рей — Джо Чърч, Лий Айърс, Джон Самански, Дон Дръкър и Крис Коно. Калвин Шийтс и Кийт Лав ги нямаше, но присъстваха другите типове, които Шейн бе заснел в Ароухед. Алекса ги идентифицира като бивши ченгета, уволнени от екипа на Шийтс, охраняващ Колизеума. Затаи дъх и възкликна:

— По дяволите! Това не ми харесва.

— Кое?

— Има двама от канцеларията на кмета. Помощникът му по юридическите въпроси. Казва се Марк. Не си спомням фамилието му име. Онзи в костюма, до вратата. Другият е Роб Лавета, отговорник за връзките с медиите и обществеността. Стои до Дръкър.

Тя върна фотоапарата на Шейн, който направи снимки на двамата мъже.

Купонът беше в разгара си. Всички пиеха бира и танцуваха, макар че „танцуване“ беше консервативно описание на онова, което ставаше там. По-скоро приличаше на групово натискане. Всеки се бе облякъл както иска, а момичетата за хиляда долара бяха максимално разгопени.

Шейн искаше да снима всички присъстващи и изчакваше подходящ момент танцьорите да обърнат към него лицата си. Когато приключи, той седна до Алекса и се облегна на ръждясалата цистерна.

— Трябва да направят полицейска брошура с тези снимки — каза Шейн. — И вече няма да има проблеми с набирането на кадри.

— И девизът да бъде: „Не само дълги часове и студено кафе. Полицейската работа — променяща се професия“.

— Какво предлагаш да направим?

— Не знам...

Тя трепна и измъкна нещо — табелата, на която бе седнала. Надписът гласеше:

РЕЗЕРВОАРИ СПАЗВАЙ РАЗСТОЯНИЕ ПЕТНАЙСЕТ МЕТРА

Двамата уплашено се втренчиха в старите ръждясали цистерни, зад които се бяха скрили. После Шейн усети, че е сложил ръката си върху нещо влажно. Вдигна я и я погледна.

— По дяволите — изруга той и я изтръска.

— Хайде да се връщаме. Да се махаме оттук.

В същия миг те чуха смях някъде наблизо.

— Дадено. Да го направим — каза мъжки глас.

Шейн и Алекса предпазливо се наведоха напред и се загледаха във веселбата. Гостите бяха излезли от склада и стояха до колите си.

Дръкър извади два кашона от багажника, отвори ги и започна да раздава някакви блузи.

— Какво е това, по дяволите? — прошепна Алекса.

— Фланелките — отговори Шейн.

Черните футболни фланелки имаха червени номера. На гърба им пишеше:

ЕЛ ЕЙ СПАЙДЪРС^[1]

На рамото имаше мотив, наподобяващ паяжина.

Ченгетата тръгнаха по улицата. Бяха прегърнали небрежно проститутките и държаха бири.

— Трябва да видя това — каза Шейн.

Двамата с Алекса ги проследиха, като се движеха на стотина метра след групата. Те минаха по Авеню Д и стигнаха до стар гимнастически салон и игрище. Шейн и Алекса се скриха сред високите треви.

Някой носеше футболна топка. След като пиха още и се натискаха, ченгетата започнаха да играят. Те ритяха топката към кикотещите се проститутки, които с безразличие понасяха ударите. В закачките липсваше насилие. Всички се търкаляха на земята и се струпваха на купчина. Играта явно им беше адски забавна.

— Как може да получиш такава фланелка и място в отбора? — попита Шейн.

— Едва ли ще искаш да участваш в тази игра, Шейн. Ще се умориш от тестове за СПИН.

Той кимна и се усмихна. Помисли си, че тя за пръв път го бе нарекла с малкото му име.

Те гледаха още известно време, после решиха, че всички са пияни и веселбата скоро ще приключи. Тръгнаха по обратния път, прескочиха оградата и се върнаха на бензиностанцията.

— Мразя паяците — каза Алекса, когато стигнаха до колите си.

— И така, фланелките са свързани с футбола, но това ли е мястото, наречено Паяжината?

— Не знам. Може би. Все пак ченгетата имаха спявка с елитни проститутки и с двама души от канцеларията на кмета.

„Спявка“ означаваше разпивка на ченгета след работно време, обикновено в парк или на някое безлюдно и усамотено място.

— Дай ми филмчетата — каза тя. — Близо до апартамента ми има денонощно фотостудио. Ще извадят снимките за два часа.

Шейн се поколеба, сетне извади филмчето от фотоапарата и й го даде заедно с другите две.

Те се качиха в колите си и Алекса натисна клаксона. Шейн смъкна стъклото.

— Искам да знаеш, че ти вярвам — каза тя. — Тук става нещо голямо и гадно. Ще участвам.

— Благодаря — отговори Шейн.

Алекса му махна и потегли.

От една седмица тя беше първият човек, който му повярва.

---

[1] Паяци (англ.). — Б.пр. ↑

31. ИСКАНЕТО

Шейн караше по шосе 405, когато видя разклона за Санта Моника. Запита се дали Димарко работи по случая му, или се налива с алкохол и слуша рап музика. Реши да разбере, включи мигача и зави по шосе 10. След седем минути беше на алеята за велосипеди пред къщата на представителя на защитата.

Поколеба се за миг, опасявайки се от онова, което ще види. Накрая отвори портата, приближи се до предната врата и потропа. Отвори един от младите нови съквартиранти на Димарко. Момчето погледна някъде през Шейн, отстъпи и го пусна да влезе. Хлапакът беше по бански и имаше атлетична фигура. Но проблемът бяха очите му — празни и кухи дупки, пълни с недоверие.

— Тук ли е Димарко?

Младежът явно нямаше желание да прахоса дори една сричка за Шейн. Посочи с палец към коридора и се отпусна на дивана, където приятелчето му щракаше дистанционното управление. На екрана две момичета спореха за новия ротвайлер на съквартиранта си, който явно ходеше по нужда из целия апартамент. Шейн тръгна по коридора и потропа на вратата в дъното. Представителят на защитата отговори ядосано.

Шейн отвори вратата, погледна в стаята и видя Димарко за пръв път да работи усилено. На бюрото пред него бяха разтворени учебници по право и полицейски наръчници. Беше с очила и с избеляла синя риза и джинси. Дългите му прошарени коси, разпуснати падаха по раменете.

— Как върви работата? — попита Шейн.

— Няма ли първо да ми дадеш да духам балона, за да провериш дали съм пил? — язвително подхвърли Димарко.

— Хайде, Дий, не се заяждай.

Представителят на защитата се облегна назад на скърцащия кожен стол и се обърна към Шейн.

— В основни линии, положението не изглежда по-розово.

— Имаш предвид формуляра за отстраняването ми от работа, който Мейуедър е изпратил сутринта? Още не съм го видял. Не си бях вкъщи.

— Копието пристигна — рече Димарко, взе факса и го размаха пред очите на Шейн. — Но е по-лошо, отколкото само отстраняване от работа. Днес следобед разбрах, че Донован Макнийл, единственото дружелюбно лице в Комисията, няма да може да присъства на заседанието на Комисията. Вчера са го назначили за шеф на администрацията на нравствения отдел в Управлението. Голямо, шибано повишение. И тъй като назначението влиза в сила веднага, отдел „Специални разследвания“ е решил, че при дадените обстоятелства Макнийл няма да има свободно време да участва в изслушването ти. Той вече има заместник.

— Кой е този път? Зетят на шефа?

— Не. Предишният шофьор на шефа. Лиланд Постил.

— Мамка му. Имаме ли право да отхвърлим още един от комисията?

— Да. Дадох ми две възможности. Другият е Пеги Йорк, бивш шеф на Отдела за вътрешни разследвания. В твоё отсъствие избрах Постил.

— Положението не може да е по-лошо — изпъшка Шейн.

— Опитвам се да огранича исканията на Алекса Хамилтън за достъп до личното ти досие. То е пълно с непотвърдени оплаквания, нарушения на уличното движение и други идиотщини. Всяко ченге ги получава, щом започне да залавя отрепки и да се оправя с този скапан наръчник на полицията от четиристотин страници. Нещата в досиетата винаги са недоказани глупости, но изглеждат неприятни, когато ги представиш за изслушване пред Комисията.

— Старите непотвърдени обвинения могат да се използват, след като Комисията постанови осъдително решение, ако това изобщо стане. И после — в наказателната фаза на делото, за да се определи историята на обвиняемия и психичното му състояние.

— Виждам, че си чел раздел 202.

— Спя с проклетия раздел, макар че като гледам, няма полза.

— Е, приятелю, пак ще повторя, че властите, контролиращи Отдела за вътрешни разследвания, са взели решение против теб.

Алекса е подала искане да не се взима под внимание този раздел от Закона за правата на полицаите. Комисията е удовлетворила искането ѝ и документите са изпратени днес следобед в шестнайсет часа.

Двамата се умълчаха. Димарко стана, приближи се до малкия хладилник в ъгъла на кабинета и извади бира.

— Искаш ли?

— Не трябва да пиеш, Дий.

— Да ти го начукам. Омръзна ми да слушам тъпотииите ти по този въпрос.

Димарко отвори бутилката и отпи.

— Чух, че имаш проблем с алкохола и затова са те пенсионирали.

Защитникът го погледна и се усмихна, после отпи голяма глътка.

— Няма дори да удостоя това с отговор.

— Виж какво, Дий, попаднах на нещо. Мисля, че кметът е свързан със схема за изнудване. Ще изтъргува терен за милиарди долари от Лонг Бийч на Лос Анджелис. Рей и типовете му са изнудвали някои хора в Ароухед, за да може това да се осъществи. Един от тях по всяка вероятност е Карл Къминс, председателя на Градския съвет на Лонг Бийч. Проследих неколцина от онези типове в старата военноморска база и имам...

— Нямах нищо — прекъсна го Димарко и тресна кутията с бира на бюрото си. — Може би, ако престанеш да обвиняваш онези високопоставени личности в недоказани престъпления, няма да загубим делото.

— Но...

— Никакво „но“! Откакто поех шибания ти случай, непрекъснато ме обвиняваш, че не се старая. Причината да те прецакват е, че продължаваш да ядосваш шефа Бруър и заместник-шефа на полицията Мейуедър, бившите новобранци от четата на Рей и всички останали. Добави това към факта, че се държиш като виновен. Що за идиот си да влезеш в кабинета на Зел и да ровиш в делата там?

— Кой ти го каза?

— В целия Отдел се говори, че Алекса Хамилтън те е спипала там, тъпако!

Главата на Шейн се замая. Догади му се и се почувства адски глупав. *Излъгала ли го бе Алекса? Беше ли казала на Отдела какво е направил?*

— Аз... Не виждам как...

— На всичко отгоре всеки момент може да те арестуват за предумишлено убийство — прекъсна го Димарко. — Днес ми се обадиха от Бюрото за контрол на заповедите. Проверяват къщата ти и казаха, че не живееш там. По-добре се свържи с тях. Предай се.

Шейн се обърна и излезе от кабинета. Димарко тръгна след него.

— Ако бягаш, правиш голяма грешка — каза той и застана на прага.

— Какво друго бих могъл да направя? — попита Шейн. — Не мога да разчитам на никого, освен на себе си. Ако ме арестуват, свършено е с мен. Никой няма да се опита да разбере какво става. Не разнищя ли тази история, ще ме унищожат с това скалъпено дело за убийство.

Той се обърна, тръгна по пътеката, качи се в колата си и потегли.

Реши да мине по друг път, защото се опасяваше, че Димарко ще повика ченгетата да го проследят и заловят. Опита се да подреди фактите. Но го измъчваше една-единствена мисъл.

Защо Алекса би казала за влизането му с взлом в кабинета на Зел? Шейн можеше да сложи край на кариерата ѝ с информацията, че тя е зарязала предишното му дело пред Комисията. Тук имаше нещо гнило.

Преди по-малко от час Алекса бе казала, че му вярва.

Сега Шейн трябваше да реши дали да ѝ вярва.

32. ПОХИЩЕНИЕ

Часът беше десет и половина, когато Шейн се върна на шосе 110 и се отправи към Спринг Съмър Апартаментс. Пейджърът му иззвъня. Той го извади и прочете съобщението.

911 до Отдела за вътрешни разследвания. А. Х.

А. Х. — Алекса Хамилтън. Тя искаше Шейн незабавно да отиде в Брадбъри Билдинг. Запита се какво е намислила и дали може да й вярва. Вероятно заповедта за задържането му по обвинение в убийство бе пристигнала и Алекса го призоваваше, за да му я връчи и да го затвори в предварителния арест. Шейн извади клетъчния си телефон и й позвъни, но тя не беше в службата. Потърси я вкъщи, но не получи отговор. Въпреки подозренията си, нямаше избор. Трябваше да рискува. Той знаеше, че телефонната централа в Брадбъри Билдинг вече не работи, затова позвъни в Спринг Съмър Апартаментс.

— Да — тихо каза Кели.

— Обажда се Шейн. Всичко наред ли е?

— Да — прошепна Кели.

— Какво има? Защо шепнеш?

Последва дълго мълчание, сетне Дъската каза:

— Чуч спи.

— Виж какво, трябва да свърша нещо. Наблизо съм. Добре ли сте двамата?

— Да.

— Ще се видим след около час. Ако възникне нещо, ще се обадя.

— Добре — рече Кели и затвори.

Гласът на Брайън звучеше странно. Обикновено той не спираше да бърбори. Шейн се запита дали двамата с Чуч не са започнали да се

дрогират заедно. Едва не се обади пак, но трябваше да смени лентата и да завие към Шеста улица. След няколко минути беше в центъра на града.

Часът беше почти единайсет и Шварценегер се бе върнал.

— Съжалявам, но не може да минете по Шеста улица. Снимаме голяма каскада — каза моторизираното ченге. — Върнете се и карайте по Уилшър.

— Трябва да стигна до ъгъла на Спринг и Трета улица — рече Шейн.

— Не можете. Този ъгъл е в блокираната зона.

Полицаят пак беше пенсиониран ветеран на около шейсет и пет години. Цялата пресечка от Уилшър до Седма улица беше затворена. В средата на Шеста улица бе кацнал хеликоптер. Прожектори осветяваха сградите. Каскадъорите се разхождаха, а режисьорите и помощниците им ги насочваха къде да застанат.

— Кога ще вдигнат барикадите? — мрачно попита Шейн.

— Не знам — отговори моторизираното ченге. — Но тази вечер имаме специално разрешение за тази голяма каскада. Хеликоптерът ще кацне на улицата и после ще преследва бронирана кола по Спринг. Арни ще бъде на покрива ѝ и ще се бие с един тип, докато колата препуска с бясна скорост. После ще скочи и ще се хвърли към хеликоптера. Филмът е адски скъп.

Ченгето гордо се хвалеше, без да подозира, че половината жители в центъра на Лос Анджелис са готови да удушат целия снимачен екип и актьорския състав.

Шейн слезе от колата и тръгна покрай барикадата към събралите се помощник-режисьори и каскадъори, застанали до хеликоптера.

— Хей, не може да минеш оттам — предупреди го ченгето.

— Няма да оставя колата си тук и да вървя километър и половина.

— Трябва да заобиколиш. Този район е опасен. Никой не трябва да е тук, докато снимат каскадите.

— На работа съм, сержант. Трябва да отида в Отдела за вътрешни разследвания в Брадбъри Билдинг. — Шейн бръкна в джоба си и му даде последната си визитна картичка.

— Имаш ли значка?

— Оставих я вкъщи. Бях на яхта, когато ми се обадиха.

— Може да си взел от някого тази визитна картичка — подозрително каза полицаят.

— Кога престана да бъдеш ченге и стана филмов агент?

На Шейн му писна. Той тръгна да заобикаля барикадата, но възрастният полицай го хвана за ръката. До тях дотърча един от помощник-режисьорите.

— Какъв е проблемът, Рич? — обърна се той към моторизираното ченге.

— Този човек твърди, че е полицай. Иска да мине. — Рич даде на помощник-режисьора визитната картичка на Шейн.

Мъжът я погледна и рече:

— Остава още малко време до снимките. Чакайте да видя дали ще мога да уредя нещо.

Той се обърна и хукна обратно към групата до бронираната кола. Даде визитната картичка на висок мъж в яке за сафари, който я погледна и кимна.

Помощник-режисьорът направи знак на Шейн да мине. Моторизираното ченге се ядоса и му обърна гръб.

Шейн се качи във форда и потегли по улицата, където кипеше трескава дейност. Той се опитваше да заобиколи хеликоптера, когато един мъж се отдели от групата до бронираната кола. Махна му да спре, после се наведе към него и се усмихна.

— Чакай малко — каза той.

Неочаквано Шейн усети, че до лявото му слепоочие се допря нещо.

— Здравсти — каза глас с провинциален акцент. — Искаш ли бавно да излезеш от колата?

Шейн опита да се обърне, но вторият мъж притискаше главата му с пистолета.

— Това е адски тъпо, които и да сте — каза Шейн.

— Хей, дрисльо, търсихме те под дърво и камък. Ти си тъпакът. Аз ти изпратих съобщението по пейджъра. Много мило от твоя страна, че дойде.

— Дон — изкрещя мъжът с пистолета на човека в якето за сафари. — Какво ще кажеш да заснемем така отвличането на Сандра?

Гледай.

Той отвори вратата на форда и изръмжа:

— Слизай. Ще се качим на хеликоптера. Ще седнеш на задната седалка вдясно.

— Ще ме отвлечете пред очите на всички тези хора?

— Това не е отвличане, а репетиция. Ти ще бъдеш Сандра Бълок. Не се будалкай с мен, приятелче. Създадеш ли ми неприятности, ще те халосам по главата и ще те нося. Ще изглежда като част от филма.

Мъжът измъкна Шейн от колата, заведе го до хеликоптера и го блъсна вътре. Шейн видя, че това е Калвин Шийтс.

В хеликоптера седеше друг тип, когото Шейн не познаваше. Той държеше пистолет. Шейн седна. Мъжът не го изпускаше от поглед. Калвин Шийтс погледна режисьора, който каза:

— Да, може да го направим така, Кал. Но първо имам друга работа.

— Хънтър се обади току-що — изкрещя Калвин. — Ще се върнем след половин час, ако това те устройва.

— Тръгвайте. Имаме още един час до снимките, но хеликоптерът ни трябва в единайсет.

Калвин махна с ръка, качи се в хеликоптера и направи знак на пилота, който включи мотора.

Хеликоптерът се издигна и отлетя.

Шейн погледна към ярко осветената улица и стотиците хора от снимачния екип. Те, без да съзнават, току-що бяха станали свидетели на отвличането му.

— Значи, това е филм на Лоуган Хънтър — каза той.

— Какво? — попита Калвин.

— Нищо — отвърна Шейн.

Хеликоптерът зави на север и полетя към планините.

33. ПОДКУПЪТ

— Ще се приземя в Лунната долина — извика пилотът. — Ще се обадя в къщата да ни посрещнат.

Калвин кимна. Хеликоптерът летеше ниско над планината Сан Бернардино, следвайки издълбан от река каньон. От западната страна се извисяваха огромни гранитни скали. Изведнъж хеликоптерът се издигна и зави надясно, сетне полетя около планински връх.

— Връх Ароухед! — извика пилотът и посочи, сякаш бе екскурзовод, а не шибан похитител.

Хеликоптерът заобиколи планинския връх и се спусна по източната страна. Шейн видя езерото Ароухед, което блестеше в далечината. Няколко километра по-близо имаше друго, по-малко езеро, на име Грегъри.

Хеликоптерът се сниши още и закръжи над Лунната долина. Името беше подходящо — там нямаше дървета, нито скали, а само кафява пръст.

Шейн видя последен модел ланд ровър, който се движеше по пресъхналото речно корито. Пилотът посочи превозното средство и Шийтс кимна.

Хеликоптерът се спусна само ниско над земята. Черният ланд ровър спря на няколкостотин метра. Във всички посоки се разхвърча прахоляк. После хеликоптерът кацна. Пилотът не угаси мотора. Шийтс и човекът, който седеше срещу Шейн, отвориха вратата.

— Вън! — заповяда Шийтс.

Шейн погледна дивата пустош и се запита дали ще седне в ланд ровъра или ще стане вечен жител на Лунната долина.

Преди да успее да възрази, той усети студена стомана на тила си. Шийтс допря оръжието до главата му. Шейн не помръдна.

— Само ми дай повод и ще ти пръсна черепа.

— Грубиянщината ти няма да мине, Шийтс.

— Знаеш кой съм?

— Всеки в Югозападния полицейски район те познава. Ти ръководиш френската духовна секция на паркинга пред Колизеума.

— Слизай, да ти го начукам — изръмжа Шийтс.

— Успокой се — рече Шейн, но слезе от хеликоптера, преди Шийтс да го удари.

Шийтс и мълчаливият мъж го блъснаха към ланд ровъра. Наоколо летеше прахоляк, който влизаше в очите им.

Те се качиха в колата. Зад волана седеше мъж с късо подстригана коса и дебел врат. Хеликоптерът излетя, обсипвайки ланд ровъра с прах и камъчета.

— По дяволите! Шибано копеле... — рече Шийтс и гневно погледна хеликоптера.

Шейн се зарадва, че излизат от Лунната долина. Фактът, че го водеха някъде, му вдъхна надежда. Ако го бяха докарали там, за да го пречукат, вече щяха да са го направили и оставили в бесплодната пустош.

Калвин Шийтс седеше до шофьора с дебелия врат и гледаше през предното стъкло. Пистолетът още беше в дясната му ръка. Мълчаливият тип се бе настанил на задната седалка до Шейн и не откъсваше очи от него.

Ланд ровърът подскачаше по каменистото речно корито. След пет минути се стрелна по асфалтирана магистрала. На пътния знак пишеше Норт Драйв.

Скоро стигнаха до Бей Роуд, който обикаляше около езерото Ароухед. Сребристите води ту се появяваха, ту изчезваха между сградите и дърветата. Колата пое по Пенинсюла Роуд, зави наляво към Лонг Пойнт и спря пред изоставен къмпинг.

Човек с превързана лява ръка стоеше до същото копие на класическата моторница „Крис-Крафт“, която преди два дни бе закарала нападателите на Шейн до кея на Рей. Лакираното тиково дърво блестеше на лунната светлина.

Шийтс сръга Шейн с дулото на пистолета и изръмжа:

— Да вървим.

Шейн слезе от ланд ровъра и тръгна към моторницата.

И тогава му хрумна друга възможност. Може би, вместо да го очистят в пустинята, щяха да го изхвърлят в езерото, завързан за двайсеткилограмова котва. Но Шейн нямаше много време да се

притеснява за това, защото когато стъпи на борда, мъжът с превързаната лява ръка се приближи и неочаквано го удари. Юмрукът го уцели в скулата. Очите му се насълзиха. Той прехапа езика си. Устата му се напълни с кръв.

— Престани, Марвин — изръмжа Шийтс. — Рич, дай въжетата.

— Копеле — каза Марвин, втренчен гневно в Шейн, който се опитваше да проясни погледа си.

Марвин вероятно беше човекът, когото бе ранил в къщата на Рей.

— Нали знаеш какво казват, Марвин — рече Шейн. — Кухнята е най-опасното място в жилището.

— Да ти го начукам — изръмжа Марвин.

Рич развърза въжетата, а Марвин седна зад кормилото и превъртя ключа на стартера. Шийтс блъсна Шейн на задната седалка, която беше преградена с хромирано стъкло. Озова се притиснат между Шийтс и мълчаливия мъж на име Рич.

Марвин ядосано подкара моторницата със здравата си ръка.

Светлините на градчето Ароухед блещукаха на около километър и половина вдясно. Марвин намали скоростта и завъртя кормилото. Къщата за увеселения на Рей беше на стотина метра. След няколко секунди моторницата се блъсна леко в дървения пристан.

— Вън — заповяда Шийтс, забивайки дулото на пистолета в ребрата на Шейн.

Те се качиха на верандата и влязоха.

Във всекидневната чакаше Кийт Лав. Шейн го бе виждал само на снимка, която не показваше истинския му облик. Той беше висок най-малко метър деветдесет и пет, облечен в синьо яке и джинси. Тънките устни, голямата глава и мускулест врат излъчваха завладяващо физическо присъствие.

— Това не трябва да завърши зле — каза той. Гласът му беше груб и дрезгав.

— Добра новина — отбеляза Шейн.

— Искам да ти покажа нещо — рече Лав. — Последвай ме.

Той се обърна рязко и го поведе към голямата спалня.

Лампите светеха. Шейн се опита да не гледа към еднопосочното огледало за тайната стая. На леглото имаше малък отворен куфар, пълен с пари. Употребяваните банкноти бяха подредени в пачки,

стегнати с ластик. Щом видя доларите, Шейн се досети, че го снимат с видеокамера.

Изглежда, Кийт Лав командваше положението. Това изненада Шейн, защото Лав беше новобранец — патрулен полицаи, когото бяха отстранили от работа. Шийтс беше сержант и командир на екип, но явно бе доволен да стои на заден план. Стигаше му да забива дулото на пистолета в ребрата на Шейн, докато Лав ръководеше представлението. Реши, че размяната на роли е примитивна — законът на джунглата. Лав беше опасен и брутален и следователно — главатарят. На телефонния секретар бе записано: „Не се будалкай с Лав“.

— Трябва да се споразумеем — каза Кийт Лав. Безкръвните му устни се опънаха и оголиха зъби с формата на надгробни камъни.

— Добре — рече Шейн, като си напомни да отговаря с една дума.

— Това е твое — каза Лав и посочи парите в куфарчето на леглото. — Сто бона в банкноти по десет и двайсет долара.

— Блазе ми. Да не съм спечелил от лотарията?

— Да, беше ти останал само един билет, но после ти провървя. Ако започнеш да се държиш умно, а не да слухтиш като вечно надървен тип с бръмбари в главата, вместо мозък, може би в бъдеще ще има още едно такова куфарче.

— Дотук ми харесва.

— Но имаме няколко условия.

— Условия? Да ги чуем.

— Първо, отиваш си вкъщи и не мърдаш оттам.

— Проблемът е, че стените на къщата ми са надупчени от деветмилиметрови куршуми. Детективите вадят гилзите като семки на плодове.

— Това беше грешка. Извинявам се.

— Приемам извиненията. — Шейн започваше да мисли, че има вероятност да се измъкне жив.

— Второ, преставаш да се бъркаш в Лонг Айланд. Повече няма да ходиш във военноморската база.

— Няма проблем. Там и без друго не ми хареса.

— Трето, каквото и да мислиш, че си открил за кмета Криспин или за шефовете в Стъклената къща, забрави го.

— Добре... Вече го забравих.

— А сега, позволи ми да ти обясня защо ти предлагаме пари, вместо парцел в гробището Форест Лоун.

— Слушам.

— Откакто застреля Рей, името ти постоянно е в пресата. Ние се опитваме да стоим в сянка. Ще живееш, стига да играеш играта.

Лав крачеше напред-назад, за да принуди Шейн да се обърне към еднопосочното огледало, докато той стоеше с гръб към него. Сцената явно се снимаше с видеокамера. Кадри с Шейн Скъли, който прибира куфарче, пълно с пари. Изобличаващо доказателство в случай, че Шейн промени решението си. Вземеше ли парите, сигурно нямаше да му предявят обвинение в убийство. Ако районният прокурор разполагаше с онова, което му трябва, тези типове нямаше да го подкупват.

— Добре, след като играем, предполагам, че сега топката е в мен — каза Шейн.

— Точно така. Сега ти е дадена почивка. Ако си умен, ще хванеш топката, вместо някой куршум.

— Ще бъда умен. Ще взема куфарчето с употребяваните банкноти и ще се прибера вкъщи. Ще седя в пълната с олово всекидневна, докато ми кажете, че мога да изляза.

Лав затвори куфарчето, щракна ключалките и го даде на Шейн.

— Това ли е всичко? — попита Шейн. — Приключи ли сделката?

— Още не. Ела тук.

Лав излезе от спалнята и отиде във всекидневната. Шейн го последва, като носеше куфарчето и си мислеше, че стоте хиляди в дребни банкноти са изумително леки. Шийтс, Марвин и Рич вървяха след него.

Кийт Лав взе касета и я извади от кутията. Сложи я във видеото, обърна се към Шейн и се усмихна.

— Мисля, че е важно да не бъркаш добротата с безсилие — рече той и пусна записа.

На екрана се появиха Чуч и Кели. Те бяха завързани за дървените столове в апартамента на Шейн на Трета улица. Устата на Брайън и Чуч бяха залепени с ленти сребристо тиксо. Някой извън обектива държеше пушка, чието дуло се виждаше в ъгъла на екрана.

Шейн почувства, че стомахът му се сви. В гърлото му заседна буца.

— Това е петнайсетгодишно момче — безпомощно възрази той. — А Кели е безобиден майстор на сърфове. Не знае абсолютно нищо.

— Ще се прибереш вкъщи и ще кротуваш три дни. После, ако всичко е наред, ще ти ги върнем и двамата. Инак ще гушнат босилека — рече Лав.

Чуч се опитваше да се освободи от въжетата. Кели изглеждаше зашеметен. На слепоочието му имаше кръв.

— Видя ли достатъчно? — попита Лав. Когато Шейн кимна, изключи видеото и му даде ключове за кола. — На алеята е паркирана служебна кола. Закарай я в гаража на Стъклената къща, после се прибери с такси и си трай.

Шейн взе ключовете и куфарчето и излезе от къщата. Краката му бяха вцепенени. Останалите го последваха. Той седна зад волана, включи двигателя и потегли. Фаровете осветиха четирите бивши ченгета. Шейн действаше автоматично. В съзнанието му се въртяха образите на Чуч и Кели, завързани за столовете.

Той подкара по Лейк Вю Драйв, сетне излезе на магистралата за Лос Анджелис.

Представи си черните очи и красивото, смугло лице на Чуч. Видя момчето в ресторанта в Уестуд, което отбягваше погледа му, за да скрие мъката си.

„Знаеш ли кой е баща ми? — бе попитал Чуч. — Каза ли ти Санди?“

Във въпроса бяха прозвучали болка и копнеж.

Шейн бе искал да запълни празнотата в живота на момчето и в своя, но не бе действал достатъчно бързо.

Без да се замисля, той взе клетъчния си телефон и за втори път в продължение на двайсет и четири часа помоли Алекса за помощ. Шейн ѝ обясни подробно какво се е случило и ѝ разказа за записа на видеокасетата.

— Ще дойда в Спринг Съмър Апартаментс — каза тя. — Може да намерим нещо там.

След половин час Шейн отново беше в центъра на Лос Анджелис. Сивият форд на Алекса бе паркиран на улицата. Слезе от

колата и забърза към сградата, като се страхуваше от онова, което може да намери в апартамента си на третия етаж.

34.

ПРАВИЛОТО ДА ПУСНЕШ ТРИ ПЪТИ ВОДАТА В ТОАЛЕТНАТА

Алекса бе коленичила до тоалетната чиния в банята. Беше си сложила гумени ръкавици и вземаше отпечатъци. Като всеки детектив и патрулиращ полицаи, тя имаше в служебната си кола комплект дактилоскопични прибори.

— Имаш ли ръкавици? — без да си прави труда да го поздрави, попита тя.

— Не — сковано отговори той.

Алекса бръкна в чантата си и извади чифт резервни гумени ръкавици.

— Ще ми трябват отпечатъците ти. За елиминиране. На Чуч и на Кели също.

— Добре. Откри ли нещо?

— Трудно е да се каже. Повечето отпечатъци са неясни и се застъпват. На онзи стол в кухнята имаше частичен отпечатък от длан. Съдейки от това, което ми разказа по телефона, мисля, че видеозаписът е направен в средата на всекидневната. Върнали са столовете в кухнята, но на килима във всекидневната има пресни вдлъбнатини. Очертах ги с тебешир, за да не стъпим върху тях. Ще направя снимки. Исипах съдържанието на кошчето за боклук върху хавлия в мивката, но още не съм го прегледала.

Шейн излезе от банята и огледа малката всекидневна.

— Провери ли телевизора? — извика той.

След минута Алекса донесе жълто картонче за пръстови отпечатъци. Тя се наведе над масата и надписа частичния отпечатък, който бе намерила в тоалетната.

— Много са неясни — каза Алекса. — Най-доброто е, ако хванем извършителите, да сравним отпечатъците им с тези в базата данни на полицията.

— Чуч гледаше телевизия. Може да снемеш отпечатъците му от дистанционното управление, за да ги елиминираш.

Алекса взе дистанционното управление и започна да го посипва с дактилоскопичен прах. Намери няколко ясни отпечатъка, допря до тях жълтото картонче и го надписа.

Шейн обиколи апартамента. Нямаше следи от борба, нито кръв, а само черен прах. Алекса явно не си бе губила времето и бе проверила навсякъде за отпечатъци.

Шейн си сложи гумените ръкавици и започна да рови в боклука в мивката. Намери картонено руло с диаметър около два сантиметра и половина и го измъкна с писалката си. После видя празно пликче от „М и М“. Кели беше голям почитател на тези бонбони. Шейн извади и пликчето, занесе двете неща във всекидневната и даде на Алекса картоненото руло.

— Това, изглежда, е от тиксото, с което са залепили устата им.

— Да, видях го. Може да опитаме, но върху него има толкова много лепкава мръсотия, че едва ли ще успеем да изкараме отпечатъци.

Алекса взе дактилоскопичния прах и посипа рулото, но не откри нищо.

Шейн ѝ каза за страстта на Кели към бонбоните и тя се залови да проверява пликчето от „М и М“.

— На видеозаписа видя ли нещо, което би могло да помогне? — попита Алекса.

— Не. Видях само пушка помпа. Приличаше на „Итака“, за борба с масовите безредици.

— Полицейско оръжие. Мисля, че тук няма да намерим нищо. Ако онези типове са били ченгета, не биха оставили доказателства. Вероятно са били с ръкавици и са изхвърлили всичко.

— Провери ли тоалетната чиния?

— Не. Тази работа не ми е приятна, но трябва да я свършим. — Тя приключи с пликчето от бонбони „М и М“, откъдето сне три ясни отпечатъка. — Ще ни трябва гаечен ключ.

— Ще поискам от домоуправителя.

— Не го води тук.

— Не се безпокой. Не съм пълен идиот.

Шейн слезе на първия етаж, позвъни и изкара домоуправителя от леглото.

— Имам проблем с тоалетната — излъга Шейн.

Мъжът имаше замъглени очи и изглеждаше така, сякаш не се бе бръснал два дни. Той беше разрошен и уморен и гневно погледна Шейн.

— По дяволите.

— Имате ли гаечен ключ? — попита Шейн. — Работил съм като водопроводчик. Ще ви спестя някой долар.

Домоуправителят бързо пресметна вероятността Шейн да счупи тоалетната чиния и цената, която ще плати, ако повика водопроводчик. Влезе в апартамента си и донесе кутия с инструменти.

Шейн се върна на третия етаж, сложи си ръкавиците и двамата с Алекса влязоха в банята. Той махна порцелановата тоалетна чиния и започна да отвинтва металния сифон зад нея.

Една от малко известните истини за съвременната водопроводна инсталация е, че трябва да пуснеш два, а понякога дори три пъти водата, за да се отървеш от съдържанието на тоалетната чиния. Често при проверка за наркотици извършителите изхвърляха дрогата в тоалетната чиния и не си правеха труда да пуснат водата втори път. После изумени разбираха, че във водата в сифона са останали два-три грама кокаин. Екипите на Агенцията за борба с наркотиците наричаха това „Правилото да пуснеш три пъти водата в тоалетната“.

Шейн и Алекса извадиха сифона и на пода се изплиска вода. Сифонът изглеждаше чист, затова Шейн се залови с филтъра. Там се задържаха по-големите парчета мръсотия, докато се разтворят или омекнат.

— Какви неща научава човек в полицията — измърмори той. Измъкна цилиндричния филтър и изсипа съдържанието му в мивката. Последният предмет беше дебел, овален, тъмнокафяв със златиста лентичка.

— Пура — победоносно каза Шейн и я взе.

Пурата бе изпушена наполовина. На златистата лентичка пишеше „ДОМИНИКАН РИГАЛ“.

— Мисля, че това се нарича вещественно доказателство — усмихна се Алекса и разтвори найлоново пликче. — Сега търсим пушач на пури.

Шейн пусна остатъка от пурата в пликчето и си изми ръцете.

Двамата сложиха тоалетната чиния на мястото ѝ. Направиха снимки във всекидневната и седнаха на изгорения от цигари диван. Размишляваха върху това, което бяха намерили.

— Вратата не е разбита, значи Кели им е отворил. Ако са били ченгета, вероятно са показали значките си.

— Може би. — В съзнанието му се появи тревожна мисъл, но Шейн се помъчи да я прогони. — Кийт Лав ми каза да се прибера вкъщи и да чакам два-три дни. Това означава, че нещо, за което се безпокоят, ще отmine за този период.

— Звучи логично — съгласи се Алекса.

— После добави да забравя за бившата военноморска база в Лонг Бийч и за кмета Криспин.

Тя кимна, но не каза нищо.

— Онези типове няма да освободят Чуч и Кели, нали? — попита Шейн, изразявайки на глас тревожната си мисъл. — Ще ги убият.

— Вероятно. Ще ги държат като зложници, в случай че продължиш да разследваш. Щом опасността премине, няма да рискуват да ги обвинят в отвличане и две жертви.

— По дяволите — изруга Шейн и потърка очи. — Обърках всичко. А все още нищо не ми е ясно.

— Мисля, че трябва да кажем на майката на Чуч.

— Да. — Той погледна часовника си. — След час ще се съмне. Санди прекарва нощите си с някаква мишена на Агенцията за борба с наркотиците. Ще се прибере вкъщи чак в единайсет. Уморен съм, но не мога да спя тук. Може ли да дойда при теб?

— Имам диван, който можеш да използваш — отговори Алекса. Събра нещата си, застана на прага и огледа посипаната с черен прах стая. — Така ли ще оставим всичко?

— Зарежи го. Да вървим.

Те затвориха вратата, заключиха и тръгнаха надолу по стълбите. Шейн остави кутията с инструменти до вратата на домоуправителя и двамата излязоха на улицата.

— Трябва да върна служебната кола в Стъклената къща. Не искам да нарушавам инструкциите. Карай след мен, после ще отидем при Санди с твоята кола — предложи Шейн.

— Колата ми е вкъщи. Бях с един приятел, когато ми се обади. Помолих го да ме докара дотук. Мислех, че ще използваме твоята кола.

— Тогава чий е служебният автомобил? — попита Шейн и посочи сивия форд на улицата.

Те се приближиха до колата и погледнаха през предното стъкло. От таблото се подаваха издйническите жици на полицейски радиопредавател.

— Не е детективска — каза Алекса. — На таблото няма капачки.

Тя имаше право. Детективите извършваха продължителни наблюдения и пиеха литри кафе. Обичайна практика беше да махат капачките на чашите и да ги хвърлят на таблото. Шейн не се беше качвал в детективска кола, където да няма поне пет-шест капачки от кафе.

— Може да е на някого от административния персонал — колебливо предположи той.

Двамата обиколиха колата, надничайки през стъклата. Вътре беше безупречно чисто. Всички автомобили от моторния парк се измиваха и почистваха веднъж дневно.

Алекса извади мобилния си телефон, набра някакъв номер и след минута се свърза с Комуникационния център.

— Обажда се сержант Хамилтън, сериен номер 50 791. Намерих един от служебните ни сиви фордове, паркиран неправилно. Регистрационният номер е ДФ 453. Колата трябва да бъде преместена. Бихте ли ми казали името на офицера, за да се свържа с него? — Алекса се заслуша, после благодари и затвори. На лицето ѝ се изписа безпокойство.

— По дяволите, дори не искам да питам — рече Шейн.

— Колата е на оперативен офицер.

Тези служители докладваха директно на шефа на полицията. Шейн си спомни, че в Отдела на оперативните офицери работят петима мъже и жени, всички с чин капитан и нагоре. Те бяха нещо като съветници на шефа на полицията и издаваха заповеди на всички районни управления. Накратко, оперативните офицери бяха дясната ръка на Бруър.

— Може да са я оставили тук заради филма — обнадеждено каза Алекса. — Оперативните офицери отговарят за връзките с медиите.

— Въръжена ли си?

— Разбира се.

— Дай ми пистолета си. Простих се с моя. Губя ги по-бързо, отколкото алкохолик зъбите си.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще счупя стъклото. Не искам да губя време да я отключвам тук, на улицата.

Алекса извади от чантата си деветмилиметров берета и му го даде. Шейн извади пълнителя, хвана пистолета за дулото, огледа се и строши страничното стъкло на колата.

— „Доминикан Ригал“ са скъпи пури — каза той. — Не познавам много ченгета, които могат да си позволят пури за десет долара парчето.

Шейн отвори вратата, наведе се и започна да търси. Пепелникът беше чист. В жабката имаше три неща — документи, показващи, че колата е собственост на полицията в Лос Анджелис, пътеводител на Лос Анджелис и на Лонг Бийч и пакет с три пури „Доминикан Ригал“.

35. ЛЮБЕЗНО СЪДЕЙСТВИЕ

Неофициалното уведомяване от страна на цивилно лице за престъпление беше известно в полицията като „любезно съдействие“.

Шейн бе разкрил самоличността на Санди Сандовал пред Алекса, докато закусваха в апартамента ѝ на Пико, на две преки от Сенчъри Сити. Той бе спал неспокойно на дивана във всекидневната ѝ. Сега, горе-долу освежени, те бяха излезли и пътуваха през града. Беше събота сутрин и площад Барингтън бе ярко осветен от слънцето.

Шейн спря и Алекса показа значката си на портиера. Той съобщи за пристигането им и ги придружи до асансьора. Часът беше 11:30.

— Това е гнездото на прочутата Черна вдовица, така ли? — попита Алекса като оглеждаше великолепното фойе на осемнайсетия етаж.

Повечето ченгета в Лос Анджелис знаеха за Черната вдовица и че Шейн е отговарял за нея. Истинското ѝ име обаче, беше известно само на двама детективи от отдел „Тежки престъпления“. Шейн се бе колебал доста, преди да го каже на Алекса. Но накрая взе решение, защото ставаше дума за живота на Чуч.

Той позвъни на вратата на Санди. Притесняваше се да ѝ каже какво се е случило — беше облян в студена лепкава пот.

Махагоновата врата се отвори и на прага застана Санди. Ушитата по поръчка черна рокля бе прилепнала по тялото ѝ. Кожата ѝ беше смугла, а очите — златистокафяви. Дългите гарвановочерни къдрици падаха на раменете ѝ. На врата ѝ имаше наниз перли. Санди бе облечена за празненство. На прелестното ѝ лице се изписа въпросително изражение. После тя хвърли бегъл поглед на Алекса.

— Какво има? Моментът е ужасно неподходящ, Шейн. Капнала съм от умора. Току-що се прибрах.

— Чуч изчезна. Отвлекли са го.

— Мислех, че... си го намерил — заеквайки каза Санди. Очите ѝ с цвят на кехлибар се замъглиха.

— Той е отвлечен, Санди. От хора, които се опитват да попречат на едно разследване. Страхувам се, че... са ченгета.

— Ченгета?

— Това е сержант Хамилтън. Тя ми е... — Шейн погледна Алекса. *Каква точно му беше тя? Обвинител? Единственият човек, който му вярваше? Враг?*

— Аз съм партньорката на Шейн — каза тя, отговаряйки на въпроса и запълвайки празнотата.

Санди се обърна и влезе в апартамента си. Алекса и Шейн я последваха. Тя бавно вървеше пред тях и излъчваше сексуална грациозност. Когато се обърна и ги погледна, Шейн видя в очите ѝ безпокойство, граничещо с истерия. Той я съжали, обзе го чувство за вина.

— Защо? Къде се случи това? — попита тя.

— В апартамента на Трета улица, който наех. Предполагам, че са проследили съседа ми, като е отивал от Венис при Чуч. Няма друг начин да го открият — отговори Шейн.

— Не сме сигурни кои са — добави Алекса. — Но, изглежда, са замесени полицаи с висок чин.

— Трябва да отидете при шефа. Кажете на Бърл за подозренията си.

Алекса се поколеба и погледна Шейн. Санди се отпусна на дивана.

— Мислите, че Бърл е...

— Не знаем кой е замесен — прекъсна я Шейн. — Но аферата стига до върховете. Може би чак до кмета. Става дума за Лоуган Хънтър, Тони Спивак и бившата военноморска база в Лонг Бийч.

— Отвлекли са Чуч, за да ни попречат да продължим разследването — обясни Алекса.

Санди се наведе, за да прикрие отчаянието си.

— Санди... Съжалявам. Наистина съжалявам. Не го предвидих. Ако можех да променя нещата...

Тя махна с тънката си ръка, застана абсолютно неподвижно за миг. Когато вдигна глава, изражението ѝ бе станало сурово и уязвимостта бе изчезнала.

— Как мога да помогна? Трябва да има нещо, което можем да направим.

Шейн гледаше с възхищение как Санди се пребори с паниката, овладя чувствата си и започва да разсъждава трезво.

— Познаваш ли някое от тези момичета? — попита Алекса и ѝ даде снимките от бившата военноморска база.

Санди ги нареди на бялата мраморна масичка за кафе. Взе малка старинна лупа с дръжка от слонова кост и внимателно ги разгледа.

— Познавам една-две. Скарлет Макензи е тази, червенокосата. А тази, русата, е Джина Агустина, но промени името си на... Как беше, по дяволите? А, да, Ейвън Стар. По-рано имаше черни коси. Мисля, че някои от тях работеха при Мадам Алекс, после Хайди завладя пазара в Лос Анджелис. Всички са елитни момичета на повикване.

— А мъжете? Знаем, че мнозина от тях са ченгета.

Санди отново разгледа снимките, но този път поклати глава.

— Откровено казано, вече не работя много с полицията на Лос Анджелис. — Без да поглежда Шейн, Санди бутна снимките на двете момичета, които познаваше, към Алекса. — Познавам само тези двете.

— Те може би знаят какво става — предположи Алекса. — Трябва да намерим някой да ни помогне и да ни каже кой е отвлякъл Чуч.

Санди се вгледа изпитателно в Алекса за миг, сетне погледна Шейн.

— Ще трябва да прекъсна за малко работата си за Агенцията за борба с наркотиците. Ще им кажа, че са ми необходими два дни, защото брат ми в Кънектикът се е разболял.

Санди стана, приближи се до телефона и набра четиринайсет цифри — вероятно номера на свързан със сателит пейджър, каквито напоследък използваша федералните агенти.

Приключи със съобщението и седна отново до масата. Погледна Шейн и Алекса и прехапа устни.

— Може би ще убедя Скарлет да ме инфилтрира в онази шайка.

„Да ме инфилтрира“ — помисли Шейн. Санди започваше да говори като ченге. Определено беше време да се откаже от този бизнес.

— Ще ѝ кажа, че току-що съм се развела и искам да се върна в занаята. Никой не знае какво съм правила през всичките тези години. Отдавна не съм виждала тези две момичета.

Шейн изпита желание да се махне. Започваше да се чувства като в капан.

— Ето номера на пейджъра ми — каза той. — Включен е денонощно.

Алекса взе молив, написа номера на пейджъра си и ѝ даде листчето.

— Добре — каза Санди. — Утре ще ви се обадя. Дотогава трябва да съм се свързала със Скарлет. Ако тя знае нещо, което ще помогне да върнем Чуч, ще го разбере.

— Хубаво — рече Шейн.

Тримата тръгнаха към вратата. Санди изглеждаше хладнокръвна и се владееше. Тя отвори вратата. Погледна ги изпитателно и Шейн осъзна, че трябва да каже нещо.

— Опитвах се да ти направя услуга, като взех Чуч. Нищо не излезе и съжалявам.

Това, което Санди каза, беше много странно.

— Ти не ми правиш услуга, Шейн. Аз ти правя услуга.

Той отново видя онзи особен поглед. После очите ѝ с цвят на кехлибар разкриха тайната ѝ същност — самопрезрение и безмерна тъга. След миг това изражение изчезна и се смени с проникателност, лукавство и студен блясък на сексуалност.

Тя затвори вратата... Той се вторачи в махагона — същият цвят като очите ѝ и почти толкова твърд.

36. УЛИЧЕН СЪД

Стана обяд, когато отново се качиха в сивия ффорд. Алекса включи полицейското радио и се заслуша в обажданията, пълни с подробности за насилие и смърт, описани с монотонен глас.

— Не знам какъв да бъде следващият ни ход — призна Алекса.

Шейн я погледна. Той знаеше какво ще направи, но това беше престъпление. Не искаше да ѝ се довери от страх, че тя ще го арестува на място.

Но Алекса си я биваше. Тя прочете истината в очите му.

— Да чуем какво планираш — подозрително каза тя.

— Няма да искаш да участваш. Ще те закарам вкъщи.

— Нека да отгатна. Искаш да хванеш Дръкър, Коно или някой друг от хамстерите на Рей и... да организираш уличен съд.

Ченгетата наричаха това „уличен съд“, но в случая щеше да бъде отвличане и нападение — и двете наказуеми криминални деяния.

— Предположението ти е правилно, но не позна за Дръкър и Коно. Те са дребни риби и може би не знаят какво всъщност става. Мисля, че само получават пликосе с пари.

— Все едно, защото няма да отвличаме и да заплашваме никого. Това е тъпа игра. — Алекса го погледна изпитателно, после любопитството ѝ надделя. — Кого тогава?

— Няма да ти хареса — отговори Шейн. После, неизвестно защо, ѝ каза.

След като ѝ обясни идеята си, Алекса мълча пет минути. И двамата обмисляха личната цена, ако нещо в плана му се объркаше.

Шейн знаеше, че повече няма какво да губи. Както и да погледнеше нещата, вероятно щеше да отиде в затвора. А там, като ченге, едва ли щеше да изкара дълго.

Алекса, от друга страна, беше само в периферията на нещата. Още не се беше включила в играта. Никой освен Санди не знаеше, че

тя му помага. Можеше да се прибере вкъщи и да спаси кариерата, а може би и живота си.

Шейн най-после се осмели да я погледне. Алекса гледаше намръщено напред. Бе обзета от чувство на безпомощност.

За Шейн най-важният въпрос беше Чуч. Изпитваше вина, че момчето е отвлечено. Ако завършеше живота си в строго охраняван затвор, това поне щеше да бъде в опит да оправи нещата. Дълбоко в душата си Шейн бе започнал да изпитва бащинска привързаност към Чуч Сандовал. Не можеше да си обясни защо, но то се бе случило.

Най-после Алекса се обърна към него.

— Добре. Ще участвам.

Пристанището бе странно тихо за събота следобед.

Те спряха на паркинга на док Д в Марина дел Рей и се загледаха в яхтите, завързани на четирийсет-петдесет метра пред тях. И двамата бяха с бейзболни шапки и тъмни очила.

— Чух, че слизал тук всяка събота и неделя — каза Шейн, фокусирайки бинокъла, който бе намерил под седалката. — Вероятно спи до късно.

Той отмести бинокъла. Съсредоточи се върху яхтите от двете страни на шхуната на Мейуедър. На нея като че ли нямаше никой.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита Шейн.

Беше му трудно да повярва, че Алекса е готова да рискува кариерата, а може би свободата си заради Чуч Сандовал, когото даже не познаваше.

— Ти не ми повярва, като ти казах, че се опитвам да се боря срещу корупцията в полицията и не искам да рискувам, когато картите са свалени на масата. Навярно в известна степен имаш право. Признавам, че ми е трудно, но тези хора извършват престъпления. Отвличат деца. Затова, като знам това и отмина, ще им стана съучастник.

— И все пак, говорим за наказуемо престъпление.

— Шейн...

— Какво?

— Млъкни. Хайде да се приближим до шхуната.

Алекса отвори вратата и слезе от колата. Шейн я последва.

— Надявам се, че той е тук. Много бих искала да знам какво ще каже по въпроса — каза тя, сменяйки темата.

— Виж какво, трябва да ме изслушаш — рече Шейн и я хвана за ръката. — Това означава много за мен. Привързах се към Чуч. И Кели е важен... Но Чуч... Той е малко като мен. Трудно ми е да ти го обясня точно, но никога няма да мога да ти се отплатя.

— Няма шега, Шерлок — усмихна се тя, обърна се и тръгна към кея.

Вървяха безшумно по бетонния пристан. Вече бяха решили как ще постъпят. Когато стигнаха до кърмата на шхуната, Шейн се скри, а Алекса извика:

— Хей, има ли някой тук? Шефе Мейуедър? Искам разрешение да се кача на борда.

Вратата на задната каюта се отвори и началникът на Отдела за специални разследвания подаде обръснатата си лъщяща глава.

— Да? Какво има?

Той носеше риза на райета и бял панталон.

— Сам ли сте, сър? Аз съм Алекса Хамилтън от Отдела за вътрешни разследвания. Трябва да говоря с вас.

— Съпругата и децата ми ще бъдат тук след час. Какво има, сержант? — нетърпеливо попита Мейуедър.

— Става дума за делото на Скъли, сър. Имам голям проблем, но не можем да разговаряме навън. Може ли да се кача на борда?

— Добре.

В гласа му прозвуча колебание, сякаш Мейуедър надуши измама. Той излезе от каютата, протегна ръка и помогна на Алекса да се качи. Двамата влязоха в главната каюта.

Шейн се изправи и се приближи до задната част на шхуната. Планът беше да заведат Мейуедър в главната каюта, където да могат да го контролират, без да бъдат забелязани. Шейн знаеше, че трябва много да внимава, докато се качва на борда. Мейуедър щеше да усети поклащането на шхуната, ако Шейн я разлюлееше твърде силно, като стъпеше на нея.

Той се наведе и внимателно се прехвърли на борда. За негова изненада, шхуната се залюля от тежестта му и след няколко секунди вратата на главната каюта се отвори. Мейуедър гневно се вторачи в него.

— Искам разрешение да се кача на борда — глуповато каза Шейн.

— Какво става, да ти го начукам?

И двамата чуха как Алекса зареди деветмилиметровия си пистолет. Мейуедър се вцепени.

— Заеми съответното положение, задник — изръмжа Шейн.

Стана ясно, че трябва да изкарат Мейуедър оттам.

Шефът погледна Алекса. Тя стоеше в средата на главната каюта и го държеше на прицел.

Шейн не беше въоръжен и представляваше най-добрата възможност за Мейуедър да избяга. Началникът атакува, но Шейн бе подготвен.

Мейуедър се хвърли към него. Шейн замахна, но Мейуедър успя да избегне удара с атлетичност и бързина. Той хвана Шейн за краката и го прикова към палубата. Шейн се вкопчи в него с всичка сила, а Алекса допря дулото на беретата в слепоочието на шефа и освободи предпазителя.

— Няма да е приятно — предупреди го тя.

Мейуедър престана да се съпротивлява. Алекса откачи белезниците от колана си и му ги сложи. Неколцина души на пристана се обърнаха към тях.

— Да не сте се побъркали? — запротестира Мейуедър. — Имате ли представа какво правите?

— А ти? — попита Шейн.

Те измъкнаха Мейуедър от шхуната. Минаха покрай стреснатите минавачи, блъснаха го в багажника на сивия форд и запушиха устата с чорапите му.

Шейн подкара бързо по шосе 405, отправяйки се към Брадбъри, откъдето взе видеокамера и касета. После се насочиха към усамотено място на градския канал.

37.

ПОЛЕВИ РАЗПИТ

Те спряха близо до кръстовището между шосета 134 и 5 и помогнаха на зашеметения Томас Мейуедър, който бе със завързани очи, да слезе по насипа на бетонното корито. Стигнаха до канала, минаха под няколко моста и се приближиха до огромна метална тръба, излизаща от тунел в склона. Тримата влязоха във високата два метра тръба. Когато се отдалечиха достатъчно, така че да има малко светлина, Шейн спря.

— Тук е добре — каза той и завъртя Мейуедър към себе си.

Шефът на Отдела за специални разследвания започна да се задушшава и хрипти, но Шейн не му обърна внимание. Той знаеше, че наблизо има стълба до повърхността, която се намира на няколкостотин метра над главите им.

Шейн бе влизал в тази тръба преди две години. Тогава бяха получили информация, че там е хвърлен трупът на десетгодишно дете. Той бе намерил осакатеното момиченце. Русите коси и тялото ѝ бяха покрити с кал и плъхове. В продължение на месец сънуваше кошмари. Така и не хванаха убиеца.

Шейн намери стълбата и окова Мейуедър с ръце зад гърба за металните перила.

— Дай ми пистолета — каза той.

Алекса му хвърли оръжието. Шейн го затъкна в колана си, после двамата монтираха видеокамерата. Ужасен, Мейуедър се гърчеше на стълбата. Шейн включи прожектора и го насочи към лицето му, приближи се до него и махна превръзката от очите му.

— Добре дошъл — студено и грубо каза Шейн.

— Скъли? — рече Мейуедър, като трескаво мигаше.

Шейн знаеше, че пленникът не вижда добре, защото ярката светлина блести в очите му.

— *Господин Скъли!* Покажи уважение към домакина си.

— Свършено е с теб — гневно каза Мейуедър. — Това е най-скандалното нещо, за което съм чувал. Ти си история, Скъли. И двамата ще гниете в затвора. Сержант Хамилтън, ти си умна и за теб все още има шанс. Освободи ме и ще направя каквото мога...

— Млъкни и *слушай!* — прекъсна го Шейн. — Ако не получа точно каквото искам, ще свършиш тук, Том.

— Не говориш сериозно.

— Хей, задник, *пак помисли!* — Шейн се опитваше да говори като обезумял и неконтролируем психопат. — Мислиш ли, че щях да го направя, ако не бях отчаян? Имаш проблем със скапания си живот.

Очите на Мейуедър се стрелнаха вдясно и вляво. Той виждаше само ослепителната светлина на прожектора и от време на време — силуета на Шейн.

— Ти обърка нещата, Томи, и си на стената за разстрел.

Това беше място в Паркър Сентър, където бяха изложени снимките на всички загинали полицаи.

— Ето какво ще направим. Ще ми разкажеш всичко. Вече знам доста неща, затова ако пропуснеш и най-малката подробност... ще те застрелям между очите.

Патрулните ченгета трябваше да играят различни роли, за да изтръгнат признания. Любимата им беше на „откачен маниак убиец“. Проблемът беше, че ако веднъж си гледал зрелището, втори път номерът не минаваше. Шейн не мислеше, че Мейуедър е прекарал много време по улиците. Вероятно, направо от Академията, бе отишъл в административния персонал. Мейуедър беше достатъчно дезориентиран и уплашен, за да се хване на този трик.

— Няма да посмееш да ме убиеш — каза той, но гласът му прозвуча така, сякаш се опитваше да убеди не толкова Шейн, колкото себе си.

— Само стой и гледай!

Шейн насочи беретата към стената до обръснатата глава на Мейуедър. Прицели се така, че куршумът да рикошира в бетона на няколко сантиметра от него и стреля.

Ехото беше оглушително в затвореното пространство. Мейуедър извика. Куршумът улучи стената на няколко сантиметра от главата му, разпръсквайки мазилка и прах във всички посоки, и изсвири някъде в

мрака. По лицето на Мейуедър се появиха капчици кръв там, където го бяха ударили парченца от бетона.

— По дяволите, Алекса, това нещо стреля точно — каза Шейн.

— Какво правиш? — извика тя. — Да не си полудял? Не можеш да го убиеш... *Не можеш!* Не искам да ме осъдят за убийство.

Тя поде подадената ѝ реплика безпогрешно и включи камерата. Шейн чу приглушеното бръмчене и също като Кийт Лав, остана встрани от обектива.

— Добре, добре... Няма. Имаш право. Господи, какво ми става... Аз само... Ах, мамка му! Тоя тип е *мъртъв!*

Шейн насочи пистолета към шефа на Отдела за специални разследвания и освободи предпазителя. Изщракването на метал отекна в тишината.

— Недей, Шейн! Моля те! — извика Алекса с глас на престаряваща се актриса.

Мейуедър беше твърде паникьосан, за да забележи лошото изпълнение.

— Моля те... Моля те, спри го — обърна се Мейуедър към нея.

Той беше преобразен. Вече не беше властен началник, а нищожество, което моли да пощадят живота му.

— Как да спра, Томи? Ти си такъв безнадежден скапаняк. Не мога да повярвам какви си ги надробил, като се почне от прецакването ми за смъртта на Рей и се стигне до двойното отвличане.

— Какво говориш? — с треперещи устни попита Мейуедър. Капчиците кръв се стичаха по лицето му и падаха върху яката на ризата му.

— Искам отговори, Том. Не разбираш ли? *Писна ми, да ти го начукам!* До гуша ми дойде от тъпотииите ти. Няма да излезеш оттук. Ще те погребат в шибания канал — изкрещя Шейн, преструвайки се на неконтролируем откаченяк.

— Не знам какво става — рече Мейуедър.

— Я стига! Да не ме мислиш за шибан идиот? Ти си заместник на шефа на полицията, *задник* такъв. Взел си делата от кабинета на Зел. Проклетите ти отпечатъци са навсякъде.

Шейн разярено крачеше напред-назад, без да обръща глава към камерата. Сянката му падаше ту върху Мейуедър, ту по бетонната стена на тунела. Ефектът беше зловещ.

— Аз само вземам пари. Не задавам въпроси. Правя каквото ми кажат — с треперещ глас каза Мейуедър.

— Затова ли си купи нова шхуна? — попита Шейн.

— Аз... Аз... Да.

— И знаеш ли какво чувство имам? Мисля, че ти, Бруър, Рей и цялата му шибана чета сте *мръсни отрепки*! Продад си полицейската чест за една скапана шхуна.

Мейуедър дишаше през устата. Беше толкова уплашен, че бе забравил да преглъща. По брадичката му потече слюнка. Щеше да се побърка.

— Хей, Шейн, успокой се, за бога. Какви ги вършиш? — каза Алекса, която видя опасната промяна в Мейуедър. Не искаше той да обезумее и да започне да бръщолеви несвързано. — Човекът иска да говори. Защо не му позволиш да го стори?

— Ще говориш ли, Том? — попита Шейн. Гласът му беше малко по-спокоен. — Ако говориш, може би ще доживееш отново да се возиш на шхуната си... Може би. Но ми трябва отговори, не мога повече да понасям тъпотии... Не мога, мамка му — добави Шейн, внасяйки отново безумие и отчаяние в тона си.

— Остави го да говори, за бога! — настоя Алекса. — Хайде, Том. Кажи ни.

— Какво... искате да знаете? — Мейуедър беше на път да се разплаче.

— Искам да знам какво става с „Ловци на плячка“ от Хувър стрийт. Защо хората на Рей са ги оставили да избягат?

— Не знам.

— Лъжеш, да ти го начукам! — изкрещя Шейн и отново освободи предпазителя на пистолета.

— Не, не, не... Моля те... Престани. Разрешават им да ограбват хората в района около университета. Казаха на бандитите да правят каквото искат от Експозишън Булевард до магистралата. Полицаите щели да си затварят очите.

— Защо?

— Не знам. За бога, кълна се, че казвам всичко, което знам!

— Защо са казали на бандитите да правят каквото искат в онзи район? — включи се Алекса.

— Не знам... Веднъж попитах Бруър и той ми отговори, че искал да увеличи престъпността в тази част на града.

— Шефът на полицията иска да увеличи престъпността? — попита Алекса. — Защо? Работата му е да я намали.

— Не знам. Само това ми каза.

— Томи, това са пълни глупости — рече Шейн и допря дулото на пистолета до лицето на Мейуедър.

— Не, Шейн! — извика Алекса.

— Престани — изхлипа Мейуедър. — Не знам, кълна се! Той само каза, че се опитва да увеличи броя на неразкритите престъпления там. Хората на Молар отговаряха за това. Те превозваха арестуваните бандити от Хувър стрийт и им позволяваха да избягат. Понякога проваляха арестите, като не им прочитаха правата или изгубваха доказателства.

Мейуедър бе облян в пот. Шейн не каза нищо, но зареди пистолета. Звукът отекна застрашително в бетонния тунел.

— Скъли... Успокой се, по дяволите — заповяда Алекса.

За миг настъпи мълчание. Чуваше се само дишането им.

После Алекса излезе напред.

— Спри го... Накарай го да престане — замоли се Мейуедър. Изведнъж по лицето му потекоха сълзи.

— Разкажи ми за Калвин Шийтс — рече Алекса. — Той е работил в екипа, охраняващ Колизеума. Оставял е проститутките и дребните крадци да вилнеят. Калвин участвал ли е в това?

Алекса пое разпита, защото Мейуедър бе отправил молбата си към нея. Тя изглеждаше единственият му шанс. Шейн й позволи да се занимава с Мейуедър и направи крачка назад.

— Не знам защо, но чух, че Шийтс участва.

— Значи затова членовете от четата на Рей имат дела в Отдела за вътрешни разследвания. Но защо ще ги съдят публично? Шефът може да предяви обвиненията при затворени врати, както е уредено в раздел 202.

— Защото на хората там им е писнало. Обират магазините им. Бият ги. Или ги убиват. Те подават оплаквания. Градската съветничка Алисия Уинстън вдига голям шум. И Макс Валдес. Те искат престъпленията да спрат. Шефът изпрати всички дела за публични изслушвания, за да успокои обществеността. Делата ще бъдат

режисирани. Аз отговарях за подбора на членовете на комисиите. Всички ченгета, подведени под отговорност, ще бъдат оправдани или ще получат леки наказания — неплатен отпуск, но не и отстраняване от работа. И пликове с пари като компенсация. Бърл искаше да направим график на делата, за да не се застъпват.

— Затова ли отложиха делото на Дръкър? — попита Шейн.

Мейуедър явно се почувства неловко, пристъпи от крак на крак и отмести поглед встрани.

— Нещо не е наред ли, Томи? — попита Шейн. — Погрешно ли съм разбрал? Хайде, *изплюй камъчето!*

— Ами... Моля те... Накарай го... да престане... Опитвам се да...

— Мълчаливеца ли създаде неприятности? — настоя Алекса. — Той ли поиска нещо, което не можехте да му дадете и затова не му се доверихте да се яви по делото на Дръкър? Заплашваше ли ви с нещо?

— Вижте какво, казах ви всичко, което знам.

— Ще видим ли пак Соледад Пресиадо? — тихо попита Шейн. — Или Мълчаливеца избяга от затвора и се гмурна в яма, пълна с тиня?

Мейуедър облиза устни. Не каза нищо, но мълчанието му беше равно на признание.

— Как стана шеф на Отдела за специални разследвания и заместник-началник на полицията? — попита Алекса.

Мейуедър вече беше психически съсипан. Облян в пот, той дишаше учестено, а по красивото му лице се стичаха сълзи.

— Баща ми беше униформен полицай в Лейк Фолс, Илинойс. Когато отидох в университета и играех баскетбол, той спестяваше и идваше да ме гледа. Обичаше да ме гледа как играя. Гордееше се... Той беше... Той...

Мейуедър беше толкова объркан, че не можеше да говори.

Шейн затвори очи — не искаше да слуша глупавата му история.

— Когато не успях да вляза в професионален отбор, исках татко да се гордее с мен, затова...

— Млъкни, че ще те убия, само защото си малодушен пъзльо — извика Шейн. Вече не играеше роля. Наистина му бе писнало. — Отвлякъл си момче на име Чуч Сандовал и приятеля ми Брайън Кели. Искам да ги върнеш. Не го ли сториш, ще умреш.

— Честна дума... Не знам нищо за това. Не знам нищо за отвличане.

Шейн отново допря дулото на беретата до слепоочието му. Мейуедър отвори широко очи.

— Защо да ти вярвам? — тихо попита Шейн. — Накарай ме да ти повярвам, Том...

— Соледад Пресиадо е мъртъв — прошепна Мейуедър. — Пуснаха го да избяга от патрулната кола и после го застреляха. Това ме прави съучастник в предумишлено убийство. Мислиш ли, че бих признал това, когато ме записват, а да премълча информация за отвличане?

Шейн пое дълбоко въздух, за да се успокои. Обърна се и изключи видеокамерата и прожектора. Алекса махна белезниците на Мейуедър. Заместник-шефът на полицията нямаше да им създаде неприятности — беше напълно съкрушен.

— Върви си вкъщи, Том — тихо каза Шейн. — Помисли за това, което си направил и за хората, чийто живот си съсипал. Не само за моя или този на Соледад Пресиадо, Чуч Сандовал и Брайън Кели. Но и за всички собственици на магазини, смазани от бой или убити... За възрастните жени, наръгани с нож или пребити заради чековете им от социалното осигуряване. За да си купиш нова шхуна! Ако вярваш в Бога, по-добре намери основателно оправдание, защото ще ти трябва.

Шейн взе видеокамерата и двамата с Алекса излязоха от тунела. Той ѝ върна пистолета. Том Мейуедър шляпаше в канала, бавно проправяйки си път към изхода.

— Искаш ли да го закараме донякъде? — попита Алекса.

— Нека сам да се оправя. Може би бандитите от Хувър стрийт ще го видят и ще свършат работата вместо нас.

Те се качиха по насипа и седнаха в колата. Шейн заключи видеокамерата и касетата в багажника. Самопризнанията на Том Мейуедър бяха изтръгнати незаконно и принудително и сигурно щяха да бъдат безполезни в съда, но поне щяха да му държат влага.

Шейн и Алекса дълго седяха на предната седалка. И двамата се бяха променили от случилото се.

— Беше много брутално — каза тя. Шейн кимна и Алекса попита: — Какво ще правим сега?

— Ами, току-що извършихме успешно нападение и отвличане.
Искаш ли да се пробваш и във влизане с взлом и кражба?

38. НОВО НАЧАЛО?

Шейн не искаше да опитва влизане с взлом посред бял ден, затова двамата с Алекса отидоха в апартамента ѝ да чакат слънцето да залезе.

Той седна на снежнобелия ѝ диван. Почувства се омърсен и уморен от самопризнанията на Мейуедър.

Шейн винаги бе смятал, че полицейската работа е благородно призвание в служба на обществото и законите. В съзнанието му отекваха девизите: „Защитавай и служи. Уважение към закона. Почтеност в думите и делата“. След седемнайсет години в силите на реда, клетвата, която бе положил, му се струваше безсъдържателна и безсмислена. „Приемам значката като символ на доверието на обществото в мен, стига да съм верен на етиката на полицейската служба“.

Стажът му бе показал, че участниците в тази работа ставаха все по-цинични и унищожаваша онова, което се бяха клели да отстоява. Престъпленията на Мейуедър накараха Шейн да се почувства силно омерзен, сякаш сам ги бе извършил.

— Имаш ли нещо против да се изкъпя? — попита той. Надяваше се, че горещата вода ще отмие това усещане.

— Не. И аз мислех същото, но ти влез пръв.

Шейн долови тъга в гласа ѝ. Той стана, влезе в банята, затвори вратата и видя отражението си в огледалото. Лицето му беше уморено и изнурено. Не приличаше на онова, което бе свикнал да вижда. Промяната го разтревожи. Той се съблече, пусна водата и застана под струята.

— Ако искаш, ще изпера дрехите ти. Ще ги пусна в пералнята заедно с моите — чу се гласът на Алекса.

— Добре. Благодаря. Хвърлих ги в мивката — извика Шейн.

През замъгленото стъкло на вратата видя, че тя влиза в банята и взима дрехите му. Шейн се обърна с гръб и затвори очи, опитвайки се

да прогони обезпокоителните си мисли. Преди да разбере какво става, стъклената врата се отвори и Алекса застана до него. Красивото ѝ голо тяло блестеше от влагата.

— Какво правиш? — учуди се той.

— Имам чувството, че... сякаш не съществувам... и дори не искам да живея.

— И аз — промълви Шейн.

— Мислех, че ако ние... Лоша идея.

Той не каза нищо, само я прегърна и я притисна до себе си. При допира на гладкото ѝ тяло, Шейн за пръв път от няколко дни почувства, че напрежението му изчезва и възелът в стомаха му се разхлабва. Двамата дълго стояха така, черпейки един от друг утеха и топлина. После Шейн усети, че се възбужда. Това доказваше, че още е жив и още е мъж. Може би всичките му неуспехи от изминалата седмица щяха някак да изкристализират в ново начало. Той отчаяно искаше да започне отново. Алекса се вкопчи в него. Желанието му към нея стана толкова силно, че очите му се насълзиха.

— Може ли? — попита Шейн. Искаше опрощение, разрешение и вероятно напътствия...

— Млъкни — прошепна тя.

Двамата започнаха да се милват, да се целуват ненаситно и страстно. Шейн я притисна до влажната стена. Алекса се надигна, уви ръце около врата му и вдигна крака на кръста му. Той проникна в нея и започна да я люби — отначало бавно, сетне все по-бързо и дълбоко. Алекса стенеше от удоволствие и Шейн се почувства променен и прероден.

Той нямаше представа колко продължи това. Времето в тесната баня сякаш спря. Двамата изпаднаха в екстаз. После Алекса извика — в мига, когато и Шейн изпита оргазъм. Дъхът им се смеси с парата.

Те дълго стояха прегърнати, страхувайки се да се разделят и да се върнат към самотата си. Накрая Алекса взе сапуна и започна да масажира тялото му. Той направи същото за нея. Почувства се различен, по-силен и жизнен.

Шейн се вгледа в проникателните ѝ сини очи, които сега бяха нежни и изпълнени с обич.

— Започваме отначало — каза тя, изразявайки на глас мислите му.

По-късно те приготвиха вечеря и седнаха до масата в кухнята. Алекса беше в халат, а Шейн бе увил хавлия на кръста си.

След вечерята тя му даде дрехите — чисти, меки и още топли от сушилнята. Докато влизаха във всекидневната, той забеляза, че се движи по-енергично и уверено.

Двамата разговаряха малко. Когато заключиха вратата и тръгнаха към колата, Алекса хвана ръката му и я стисна.

39. ПРОМЪКВАНЕ

Шейн се върна на паркинга и се вгледа в четиринайсететажната сграда от стъкло и стомана в Лонг Бийч. Слънцето бе залязло. Беше осем и пет вечерта. В тъмнината на покрива светеха сини, неоновы букви: „Спивак Дивелъпмънт Корпорейшън“.

— Имам чувството, че съм Бони Паркър. Върху всички ли оказваш такова въздействие? — попита Алекса, докато в колата си слагаше гумени ръкавици, за да не оставя отпечатащи.

Двамата се чувстваха неловко след страстната любов.

Алекса се обърна към него:

— Каза, че си идвал тук. Разузна ли обстановката?

Тя беше делова, вече се отърсваше от спомена. Извади бинокъла от жабката, доближи го до очите си и го насочи към сградата.

— Виж какво, нещата се промениха. И двамата го знаем — тихо каза Шейн.

— Знам, но... Шейн, това е опасно. Трябва да бъдем или ченгета, или любовници. Не може да бъдем и двете. Виждаш каква бъркотия става, когато се случи така... Засега, трябва да свършим работата.

Той знаеше, че тя има право, затова кимна.

— Е, разузна ли обстановката? — повтори Алекса.

— Да... Можем да стигнем до покрива по аварийните стълби. После ще слезем по специално стълбище до етаж на Спивак. Вратите се заключват отвътре, с изключение на тази на първия етаж.

— Знаеш ли кое ме вбесява? Бинокълът. Три години използвах допотопен бинокъл в Югозападния район. Искях нов десетки пъти, но все ми отговаряха, че не е включен в бюджета. А тук, в служебната кола, под седалката са оставили страхотен бинокъл, сякаш е непотребна вещь.

— Да, нямаме и моторници.

— Смяташ да опитаме през покрива, така ли? Да се качим по аварийното стълбище, да разбием ключалката и после да слезем един

етаж, като се надяваме, че вътрешните врати не са свързани с алармена система?

— С теб е много забавно — отговори Шейн и също си сложи гумени ръкавици.

— Спивак строи търговски центрове и комерсиални сгради, нали?

— Да. Също спортни комплекси, общински сгради — всичко, което има висок бюджет и ниски цени на административния контрол.

— Тони Спивак, Лоуган Хънтър, Бърл Бруър, кметът Криспин и Рей Молар — страхотен петчленен екип.

— И Том Мейуедър. Той също е в играта. Очевидно са откраднали онази земя в Лонг Бийч, за да построят нещо. Може би хотели или цял курорт. Мястото е на плажа...

— Защо Лоуган Хънтър ще участва в такова нещо? Той е във филмовия бизнес.

— Не знам. Хънтър обича медиите... Вероятно там ще бъде новата му киностудия, заедно с тематичен парк, наречен... Паяжината. Люлки, въртележки и герои от анимационни филми, които те посрещат на портата. Кой знае?

— Да вървим. Няма да стане по-лесно, ако чакаме.

Двамата слязоха от колата и тръгнаха.

— Ако ни спрат, покажи значката си — каза Шейн.

— Все моята значка и *моят* пистолет.

— Забрави ли, че ми отне значката?

— Престани да се заяждаш — рече тя, но и двамата се усмигнаха.

Случилото се между тях беше странно, като се имаше предвид, че Чуч и Кели са отвлечени. Макар че се чувстваше съкрушен от този факт, Шейн бе преживял мигове на необузdana страст с Алекса и сега се хилеше като идиот. Той беше емоционално зареден и това обостряше възприятията му. И двамата се държаха като деца, които са откраднали кифла от витрината на хлебарница.

Те се приближиха до сградата. Започнаха да обикалят, търсейки вратата на аварийното стълбище. Вътре имаше няколко поста на охраната.

— Дай ръка — каза Шейн.

Алекса облегна глава на рамото му и двамата тръгнаха бавно, като влюбени, които не бързат за никъде.

Шейн отново вдъхна парфюма ѝ. Почувства нещо странно, силно и съвсем неуместно в момента. Затова го потисна за по-късно и насочи мислите си към вратата вляво.

Алекса натисна дръжката, но беше заключено.

— Имам ключове — каза той и извади малката кожена торбичка с шперцовете.

— Няма да стане.

— Дръпни се. Не съм добър колкото Рей, но ще я отворя за секунди.

Шейн се залови с ключалката, а Алекса се обърна, за да наблюдава улицата.

След минута беше готов да превърти валчестата дръжка.

— Готово.

— А алармената система? — попита Алекса.

— Какво за алармената система?

— Ами ако започне да звъни, като отворим вратата?

— Ето какво си мисля... Ако има алармена система, тя ще се включи, когато отворим вратата. Но ако няма, едва ли ще започне да звъни.

— Задник.

— Разбира се, ако започне да звъни, ще трябва да се махнем и да измислим нова стратегия. Не разбирам много от алармени системи. Още не ми е останало време да усъвършенствам познанията си за тях.

— Хайде — каза тя и затаи дъх, когато Шейн сложи ръка на дръжката.

Той отвори.

Не се чу нищо.

Двамата влязоха в оскъдно осветеното бетонно стълбище и затвориха вратата.

— Изумително — рече Алекса. — Защо не са си сложили алармена система?

— Сложили са. Но вчера следобед, докато бях тук, я изключих. Контролното табло е в мазето — усмихна се Шейн, а Алекса го погледна сърдито. — Не унивай. Искам да изпиташ цялата тръпка.

Той се обърна и хукна нагоре по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж.

За пет минути стигнаха до покрива и застанаха в отразената светлина на сините неоновы букви. После Шейн се залови с вратата.

— Води право във фоайето на най-горния етаж — каза той.

— И тук ли изключи алармата?

— Надявам се. Таблото е доста сложно.

— Тогава си специалист по алармите.

— Рей все повтаряше, че шперцовете са излишни, ако задействаш алармата.

— Имаш страхотна подготовка.

Шейн отвори вратата и двамата слязоха на четиринайсетия етаж. Вътрешната врата беше отключена и след минута-две те влязоха в офиса на корпорация „Спивак Дивелъпмънт“. Единственото, което липсваше, беше русокосата ледена богиня на рецепцията.

Двамата тръгнаха по дълъг тесен коридор, украсен с артистично изработени диаграми на построените от Спивак сгради. Снимките на огромни хотели и летища бяха сложени в рамки от неръждаема стомана.

— Къде живее Тони Спивак? — зачуди се Шейн.

След няколко минути те намериха кабинета му. На махагоновите врати имаше старинна, сребърна плочка с надпис „АНТЪНИ ДЖ. СПИВАК“. Шейн превъртя валчестата дръжка и отвори вратата. Кабинетът приличаше на дворец — червен килим, бродирани завеси, мебели в различни стилове, френски канапета и маси от стомана и стъкло. Шейн се приближи до грамадния прозорец от армирано стъкло, който гледаше към Лонг Бийч. Той видя Градския съвет и малко по-нататък — кораб „Кралица Мария“, осеян с блещукащи светлини. А отвъд се намираше бившата военноморска база.

— Трябва да прегледаме документите и да видим дали ще намерим чертежите на проекта — каза той.

— Ела да видиш нещо, Шейн — чу се гласът на Алекса.

Той се обърна, но не я видя.

Тя беше в залата за конференции. Там имаше дълга маса, на която бе сложен величествен макет. Шейн се приближи и видя, че това е архитектурният проект за бившата военноморска база в Лонг Бийч.

На плочката пишеше:

ПАЯЖИНАТА НОВА КОНЦЕПЦИЯ В РАЗВЛЕЧЕНИЯТА

В центъра на макета имаше овален футболен стадион с ескалатори, извисяващи се от средата като осем паешки крака. Над входа пишеше:

ПАЯЖИНАТА

— „Ел Ей Спайдърс“ — футболен отбор — рече Шейн. — Санди ми каза, че Лоуган Хънтър се опитва да доведе в града професионален тим.

— Тогава всичко това е заради *футбола* — каза Алекса, отвратена като всяка домакиня в Америка.

— Всъщност, не става дума за футбол, а за недвижим имот.

Шейн разгледа останалата част на макета. Трийсетината сгради и съоръжения бяха изработени красиво, с изящни детайли. Имаше увеселителен парк с влакчета на ужаса и виенски колела, пет луксозни хотела, търговски центрове и ресторанти. Във „водата“ плаваха малки катамарани с миниатюрни оранжеви и червени платна.

Шейн се опитваше да свърже парчетата от мозайката.

— И така... Рей Молар и хората му изнудват Градския съвет на Лонг Бийч с проститутки в къщата за развлечения в Ароухед. „Видео фестивалът“ принуждава Карл Къминс и притеснените съветници на Лонг Бийч да дадат военноморската база на Лос Анджелис и кмета Криспин за някакви фалшиви права върху водата. Кметът подарява имота на Спивак срещу обещанието му да го разработи като спортен комплекс. Спивак финансира строителството в замяна на собствеността. Лоуган Хънтър възнагражда града с нов футболен отбор. Всички негласно са собственици в сделката и стават мултимилionери.

— А „Ловци на плячка“ от Хувър стрийт са само забавна идея в името на етническото разнообразие.

— Е, да, вярно е, че предположението ми е хипотетично. Още не съм свързал всичко, но дотук ми харесва.

— Възможно е... — Алекса не беше толкова убедена.

— Веднъж четох, че истинската игра с парите в тези спортни сделки е земята, а не отборът. Тези типове получават безплатно земя на стойност милиарди долари от Лос Анджелис срещу финансирането на проекта и построяване на съоръжението. Повечето хора не възразяват, защото земята не ги интересува. Те искат футболен отбор и първокласен стадион. Е, разбира се, има протести от защитници на околната среда. Но тази новина е на последната страница в жълтата преса. На никого не му пука, защото в Лос Анджелис пристига професионален футболен отбор.

— Могат ли да го направят? Да дадат земята ей така?

— Да, има много такива случаи. Град Анахайм е дал на госпожа Джорджия Фронтиере стотици акри около стадиона, за да премести „Рамс“ там. После тя прехвърля отбора в Сейнт Луис, но земята остава нейна. Фамилията О’Мейли получава Чавз Равийн, за да построи стадион „Доджър“. Градските власти изгонили латиноамериканците, които живеели там и дали безплатно земята на семейство О’Мейли в замяна построяването на стадиона.

— Искаш ли да се махаме оттук? Всичко е много интересно, но за разлика от теб, не се чувствам удобно да се промъквам така.

— Първо трябва да свърша нещо.

Шейн излезе от залата за конференции и се приближи до бюрото на Спивак. Той отвори средното чекмедже, извади календара с графика му и започна да прелиства страниците.

— Какво правиш? — попита Алекса.

— Искам да разбера дали Спивак е в града. Последният път, когато го видях, летеше със зелено-бял хеликоптер. Ето, двацет и шести април, Маями Бийч, Национална футболна асоциация, 8:30.

— Дай да видя.

— В момента той е в Маями Бийч. Утре сутринта ще се срещне с представители на Националната футболна асоциация. Сега харесваш ли повече теорията ми?

Те излязоха от кабинета. Алекса спря до бюрото на секретарката и разгледа листчетата, наредени на таблото за съобщения — бележки, важни телефонни номера и адреси.

— Мислех, че искаш да тръгваме.

— Ако ще го правим, нека да изпипаме всичко. Някога, по време на една от летните ваканции в колежа, работих като секретарка. Ако шефът ти пътува, слагаш на видно място временните му телефонни номера. Ето, яхтклуб „Коралов риф“. Струва ми се, че това е в Маями, а?

— Вземи листчето. Да вървим.

След няколко минути те отново бяха на покрива. После слязоха по бетонните стълби, качиха се в колата и потеглиха.

40. СПОТАЙВАНЕ

— Не се тревожи. Ще стигнем дотам.

Минаваше десет вечерта. Последният самолет от Лос Анджелис за Маями бе излетял, затова Шейн подкара към летището на Лонг Бийч. Той намери зоната за частните самолети и спря на паркинга. Двамата слязоха от колата.

— Частните полети са скъпи — каза Алекса.

— Имам сто хиляди в дребни банкноти, но ще приличаме на наркопласъори, затова пригответи значката си.

Шейн отвори багажника и извади куфарчето с парите от Кийт Лав. Двамата влязоха в сградата на „Милиън Еър Чартърс“. Шейн сложи коженото куфарче на гишето.

— Бихме искали чартърен полет до Маями — каза той.

Момичето зад гишето беше младо, но не глупаво. То погледна евтините им дрехи, часовниците за по четиринайсет долара и разбра, че не са клиенти.

Алекса извади значката си и я сложи на гишето.

— Ако трябва да говорите с управителя, кажете му, че това е полицейска операция. Ние сме от специалните части за борба с наркотиците и трябва да стигнем до Маями, преди да се е съмнало.

Шейн отвори куфарчето и го обърна към служителката.

— Конфискувани пари от търговия с наркотици — обясни Алекса. — Ще трябва да ни дадете разписка за тях.

Това бяха глупости, но действията успокояващо, когато цивилно лице гледаше куфар, пълен с употребявани банкноти.

— Ще говоря с господин Лейтръп — каза момичето.

Господин Лейтръп пожела да го наричат Върн. Имаше прегърбени рамене, очила без рамки и коси с формата и структурата на бояджийска четка. Той погледна замислено значката на Алекса и парите, сетне проведе няколко телефонни разговора. Досадата му беше

очевидна и показваше, че не харесва Шейн и Алекса, но работата си беше работа.

— След половин час ще дойдат двама пилоти и ще ви кача на 868 Чарли Папа — каза той.

— Какво е 868 Чарли Папа? — попита Шейн.

— Номер. Това е бял „Гълфстрийм 3“ на зелени ивици — отговори Лейтърп и посочи към прозореца. Пред него бяха паркирани три-четири частни самолета.

Шейн не разбираше от самолети, но кимна.

— Колко ще струва?

— По петнайсет хиляди във всяка посока, общо трийсет. Няма да плащате за престой до пет часа, после таксата е половината от почасовата.

— Няма да ни дадеш нито миг почивка, а, Върн?

— Цените ни са конкурентни. Може да говорите колкото искате по телефона. Но що се отнася до мнението ми, малко е необичайно да се плаща с употребявани банкноти от куфар.

Шейн отброи трийсет пачки по хиляда долара. Затвори куфарчето и даде парите на Върн Лейтърп, който не можеше да прикрие недоумението си.

— Обикновено нося кафяв хартиен плик за такива операции — рече Шейн.

Двамата с Алекса седнаха на скъпия кожен диван и зачакаха. Сега бяха клиенти на „Милиън Еър Чартърс“. Шейн позвъни два пъти на Санди, но никой не отговори. И телефонният секретар беше изключен.

След половин час двама млади пилоти в униформи ги поведоха към „Гълфстрийм 3“. Шейн забеляза, че самолетът е най-големият от всички, паркирани пред „Милиън Еър Чартърс“.

— На Върн не му беше приятно да вземе употребявани банкноти, но очевидно не е имал нищо против да ни даде най-скъпия си самолет — отбеляза той.

Преди да се качат по стълбичката в самолета, те минаха по малък червен килим. Помощник-пилотът бързо го нави на руло и го прибра в багажното отделение. После се качи и затвори вратата. След няколко минути самолетът излетя.

Шейн намери бира в хладилника. Занесе една на Алекса, която бе събула обувките си и се бе излегнала на седалката.

— Добре дошли на борда, Шейн и Алекса — каза по радиоуредбата пилотът Боб. — Имаме разрешение за излитане. Ако желаете нещо, ние сме на трета линия на вътрешния телефон.

— Благодаря — отговори Шейн на празната кабина.

— Мисля, че първо трябва да си вземеш предавател — усмихна се Алекса.

— За трийсет бона, Боб може да идва тук всеки път, когато искам да говоря с него.

Шейн също събу обувките си и дръпна назад седалката. Той седеше срещу Алекса, за да може да я гледа.

Самолетът се стрелна по пистата, излетя и бързо започна да набира височина. Полетя над океана, бавно зави и се отправи на изток.

Шейн и Алекса седяха в луксозния салон и пиеха вносна бира.

— Ще се опитам да поспя — каза тя и затвори очи.

Шейн отново долови уханието на парфюма ѝ.

— Бащата на Мейуедър е бил ченге в Илинойс — неочаквано каза Алекса, без да отваря очи. — Не знаех това.

— Да. Поредната свиня в синя униформа, която залавя и арестува задници.

— Баща ми беше ченге в Хартфорд, Кънектикът. Беше патрулен полицай, но така и не стигна до чин сержант. Не издържа тестовете. Вцепеняваше се всеки път, когато имаше изпит.

Шейн се опита да си представи баща ѝ. Какви ли бяха господин и госпожа Хамилтън, за да родят това непреклонно и волево, но същевременно екзотично същество?

— Имаш ли братя или сестри? — попита той.

— Двама братя. — Тя започна да разказва бавно и без желание. После явно реши, че е важно за нея да му каже повече. — Аз съм най-малката. Майка ми умряла при раждането. Дълго време мислех, че вината е моя. Навсякъде къщи имаше нейни снимки — беше нещо като светица. Братята ми и аз си представяхме какъв би бил животът ни, ако тя беше жива. Питях се дали е на небето и гледа, ядосана, че съм причинила смъртта ѝ. Затова се опитвах да я направя щастлива, като върша цялата домакинска работа — чистех, миех чиниите, перях и гладех. Правех всичко, за да я заместя, макар да знаех, че не мога.

Татко се ожени повторно, когато бях на петнайсет години. Карън беше приятна жена, но студена и сдържана. Сякаш трите деца на татко бяха грешка, която тя трябва да приеме, сключвайки брак. Отидох да уча в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Бях в това учебно заведение десет години след Мейуедър, но там още говореха какъв велик баскетболист е бил. Казваха, че трябвало да стане професионалист, но отишъл в полицията... Почувствах се гадно, докато го гледах как се моли в канала. Човекът, когото всички са уважавали, се оказа себичен пъзльо. Там, в тунела, загубих нещо. Не знам защо това ми действа толкова силно, но е факт.

Шейн я гледаше и се питаше дали Алекса ще отвори очи.

— Достатъчно ли ти разказах за себе си? — попита тя и го погледна.

— Да не би да ми се сърдиш за нещо? Изглеждаш ядосана.

Алекса мълча няколко минути.

— Да... Предполагам. Искях тази кариера. Искях да вярвам в нея. Искях Мейуедър да е чист и непокварен. Всъщност, някога го харесвах. Животът е пълен с разочарования. Ще преодолее тези неща.

Шейн се вгледа изпитателно в нея.

— Но за да не останеш с погрешно впечатление, не мисля, че ти си виновен за всичко, което става. Просто те забъркаха. Не си го искал. Както и аз. Случи ти се и аз съм с теб, защото е немислимо да постъпя другояче.

Последва дълго мълчание. Шейн мислеше какво да каже. Накрая се усмихна и рече:

— Благодаря.

— Моля.

Те не пророниха дума до приземяването на самолета.

Преди да затвори очи и да се опита да поспи, Шейн погледна Алекса. Тя дишаше равномерно и спеше спокойно.

Той се помъчи да си я представи като малко момиченце, което се пита дали е убило майка си по време на раждането си. И оттогава носи този товар на плещите си... Така, както той се измъчваше от мисълта, че не е означавал нищо за родителите си, които го бяха оставили пред задната врата на болницата като непотребен боклук.

Той често се бе опитвал да си ги представи... Какви бяха те? Дали бяха учили в колеж? Или бяха ученици, проявили нехайство,

заченали го в кола и после решили да се отърват от отговорността? Или бяха провинциалисти от Алабама, караха пикап, пиеха вкисната бира и нямаха пари да го отгледат? Каква кръв течеше във вените му? Еврейска? Италианска? Ирландска? Дали майка му и баща му понякога мислеха за него и съжаляваха за стореното?

Защо го бяха оставили, без дори да закачат листче с името на пелената му?

Шейн бе прекарал живота си, опитвайки да забрави това в борба да го преодолее. Накрая използва Чуч за тази цел. Но постепенно осъзна, че момчето е станало по-важно за него от бремето, което тежеше на плещите му.

И Алекса се бореше. В Отдела за вътрешни разследвания тя изкореняваше плевелите, като през цялото време гледаше към небето и се питаше дали е достатъчно добра, за да получи прошка от майка си.

Шейн ѝ се възхищаваше, но нейната болка го и натъжаваше.

Дали въпреки всичко, което става, не започвам да изпитвам нещо сериозно към тази жена?

После той затвори очи и заспа.

Шейн сънува Чуч. Момчето летеше с малък самолет над океана. Той беше черен и застрашително, непрекъснато падаше. После отново се издигаше, но всеки път по-ниско.

— Шейн, помогни ми! — крещеше Чуч. — Ще се разбия.

Той хукна към него, но колкото по-бързо бягаше, толкова повече Чуч се отдалечаваше. Шейн знаеше, че ако не спре лудешкия полет на самолета, ще се случи най-лошото.

41. ПОСЛЕДНОТО ПАРЧЕ ОТ МОЗАЙКАТА

Маями беше облян в слънчева светлина. Температурата беше трийсет и пет градуса, а влажността — висока. Шейн и Алекса слязоха от самолета. На частното летище ги чакаше кола — ярко жълта „Тъндърбърд“. Шейн сложи куфарчето с парите в багажника, извади от жабката карта на Маями и потърси яхтклуб „Коралов риф“. Мястото беше отбелязано с оранжево. Намираше се на изток от магистрала едно и на юг от богатия град Корал Гейбълс.

— Ти ще показваш пътя, а аз ще карам — каза Шейн и седна зад волана.

Някой бе пушил усилено в колата — вътре се носеше неприятната миризма на застоял цигарен дим. Климатичната инсталация не работеше добре. Те потеглиха и Алекса насочи Шейн към Седмо авеню, което по-нататък се превръщаше в Кътър Роуд.

Небето имаше особен златисто синкав оттенък, какъвто може да се види само в Маями. Там земята е толкова ниска, че замърсеният въздух не се задържа, а се разсейва от океанския бриз.

Яхтклубът „Коралов риф“ се намираше до океана и бе ограден от трите страни. На брега бяха скупчени старинни сгради от червени тухли, с надвиснали стрехи. На кея бяха завързани яhti с различни форми и размери.

Шейн мина през отворената порта. Нямаше пазач. Паркингът беше претъпкан, но той успя да намери свободно място. До главната сграда, която се намираше на стотина метра, бяха спрели няколко нови микробуса.

Алекса и Шейн слязоха от колата и тръгнаха по чакълестата пътека. На една от колите се бе облегал мъж, който пушеше.

— Вътре ли са? — загадъчно попита Шейн.

— Да. Събитието тече в момента.

— Така ли? Срещата на... собствениците от Националната футболна асоциация?

— Не. Тази среща ще бъде през юли. Сега е обявяването на новия отбор — поправи го мъжът, поглеждайки го изпитателно.

— Да, той имаше предвид точно това — обади се Алекса и двамата продължиха нататък.

До входа имаше голямо помещение на име Трофейна зала, която беше препълнена. Имаше десетина новинарски екипа с камери и микрофони и репортери от различни медии. Вътре се разхождаха около двеста човека.

Без да обсъждат, Шейн и Алекса се разделиха. Ако изхвърлеха единия, другият сигурно щеше да остане. Те заеха позиции в два срещуположни ъгъла на залата.

Зад сцената бе окачено знамето на Националната футболна асоциация. Навсякъде в помещението бяха изложени трофеи и снимки на бивши членове на клуба.

На подиума монотонно говореше някакъв човек. Шейн се опита да разбере какво казва.

— Както те заявиха... Това, разбира се, ни кара да бъдем сигурни, че сме поели по правилния път, що се отнася до тази програма...

Шейн потърси с поглед Тони Спивак или Лоуган Хънтър — красив, русокос мъж, когото бе виждал на снимки във вестниците.

— И така, Дон и Фред, които ще говорят пред вас след минута, взеха предвид всички тези фактори. Решението беше трудно, защото ставаше въпрос за гордостта на обществото. Ето защо обмисляхме толкова задълбочено избора.

Шейн чакаше, притиснат между мъж с червендалесто лице в хавайска риза и телевизионен новинарски екип.

— С огромно удоволствие ви представям самият комисар на Националната футболна асоциация господин Пол Таглиабу.

Чуха се учтиви аплодисменти. Шейн оглеждаше хората на сцената. Двайсет и девет мъже и две жени седяха на кожените столове. Шейн познаваше някои от телевизията и от спортните страници на вестниците — Уейн Хайзенга, собственик на „Долфинс“ от Маями, Алекс Спанос от „Чарджърс“, Сан Диего, и Джери Джоунс от „Каубойс“, Далас. Всичките трийсет и един собственици на отборите от Националната футболна асоциация бяха там.

— Благодаря, Лий — каза комисарят. — А сега — момента, който всички очакваме. Както знаете, решихме да дадем три нови спортни комплекса на заслужаващи това градове — Хюстън, Лос Анджелис и Оклахома Сити. Избрахме три терена, които ще бъдат домове на тези нови спортни комплекси. С гордост обявяваме, че даваме правото за построяването на ново футболно съоръжение на синдиката в Хюстън, оглавяван от Кийт Фаулър и Мартин Фиск.

Залата ахна, а после се чуха бурни, одобрителни викове. На сцената излязоха двамата мъже.

Победителите от Хюстън бяха кръстили отбора си „Блейз“ и държаха фланелки.

Шейн най-после забеляза Лоуган Хънтър, който беше облечен в безупречен жълто-кафяв костюм. Косите му бяха твърде руси и си бе сложил зелена риза без вратовръзка. В осанката му имаше нещо екзотично. Самочувствието му на милионер и филмов магнат бе очевидно. Той беше младолик и без бръчките около очите, би изглеждал на трийсет и пет, вместо на петдесет години.

— В Лос Анджелис изборът беше ужасно труден. Там имаше две конкуриращи се предложения — едното от Бил Кауфман, който предложи да реставрира Колизеума. Той направи прекрасно представяне и показа как старият стадион може да бъде обновен. Планът бе изработен с невероятен замисъл. Другата група, начело с Лоуган Хънтър и Тони Спивак, предложи да построи ново съоръжение в изоставената военноморска база в Лонг Бийч, която наскоро бе преотстъпена на Лос Анджелис. С удоволствие ще добавя, че днес тук е кметът на Лос Анджелис, Кларк Криспин. Сега ще му дам думата, за да съобщи кой печели правата върху спортното съоръжение в Лос Анджелис. Кларк?

На сцената излезе кметът Криспин. Той беше висок и кокалест и когато се усмихнеше, лицето му излъчваше сърдечност. Криспин беше облечен в черен костюм на Армани с яркочервена вратовръзка.

— Благодаря, Пол. Днес е голям ден за Лос Анджелис, защото най-после ще имаме професионален футболен отбор. Предоставят ни се две възможности. Дали да бъде Колизеума на Бил Кауфман или „Паяжината“ на Тони Спивак и Лоуган Хънтър. Пликът, моля — усмихна се Криспин. — За мен е чест да обявя: правата върху собствеността на новия футболен отбор на Лос Анджелис, в близко

бъдеще носител на Супер купата, се присъждат на „Спайдърс“, които ще играят на „Паяжината“. Тони? Лоуган? Елате тук. Кажете ни как се чувствате!

Двамата си проправиха път към сцената. На нея излязоха десет момичета, облечени в новите черно-червени екипи на футболния отбор. Разнесе се музика и те започнаха да танцуват. Това много се хареса на тълпата.

Телевизионните оператори ги заснеха. После, когато музиката спря и момичетата се скриха зад кулисите, до микрофона се приближи Лоуган Хънтър.

— Благодаря, Кларк. Кой би помислил, че този ден ще дойде?

Чуха се ръкопляскания и одобрителни възгласи.

— Моля — иронично измърмори Шейн.

— Много се радвам, че ще върнем футбола в Лос Анджелис — продължи Лоуган Хънтър. — Продуктът ни ще бъде първокласен. Няма да пожалим средства, за да построим страхотния стадион „Паяжината“. Ако днес си купите билети за целия сезон, гарантираме ви места на трибуната, когато го открием през есента на 2001 година. Започваме строежа утре. Тони, искаш ли да кажеш няколко думи?

Спивак, който се бе издокарал с новата футболна фланелка върху костюма, се приближи до микрофона.

— Нямам много време за приказки. По-добре да се връщам и да грабвам лопатата, ако искам да завърша в поставения от Лоуган срок.

В залата се разнесе смях.

— Комисар Таглиабу... Един въпрос! — извика Шейн. — Защо не избрахте Колизеума? Това е исторически обект от национална величина. Построен е за Олимпийските игри. Пък и хората, които имат бизнес там, разчитат спортните събития в Колизеума да оцелеят.

В помещението настъпи тишина. Спивак се дръпна назад и отстъпи микрофона на Пол Таглиабу.

— Взехме под внимание и други фактори. Решението беше трудно. В момента не желаем да говорим за това.

— Заради високата престъпност ли? — настоя Шейн.

— Разбира се, нарастващата престъпност в района около Колизеума повлия на решението ни. Но имаше и много други фактори. После ще отговорим на въпросите. А сега, да продължим по-нататък... В Оклахома Сити...

— Защо мислите, че престъпността в този квартал нарасна толкова драматично?

До Шейн се приближи полицаи.

— Може ли да видя пропуска ви, господине?

— Нямам пропуск — отговори Шейн.

— Тогава какво правите тук?

— Аз съм психично болен. Пуснаха ни на свобода.

— Това не е смешно. Да вървим.

Ченгето изведе Шейн от залата, като го държеше здраво за лакътя. Те минаха покрай Алекса, която се усмихна на Шейн.

Щом излязоха навън, полицаят го погледна гневно.

— Може да си тръгнете или да дойдете с мен. Както решите.

— Ами, ще си тръгна...

— Хубаво.

Шейн се приближи до жълтата „Гъндърбърд“, извади лист хартия от джоба си и написа бележка на Алекса. Бутна я под колата, седна зад волана и мина върху нея. Излезе от паркинга и спря на улицата. Шейн седя в колата, дишайки напоения с цигарен дим въздух, но накрая не издържа. Излезе навън, съблече си сакото и погледна влажната си от пот риза. Застана под една индийска смокиня, за да се разхлади, като разсъждаваше върху онова, което току-що бе научил. Картината се бе изяснила.

Националната футболна асоциация не би създавала отбор в район, където престъпността и проституцията са неконтролируеми. Затова правата да построи нов спортно-развлекателен комплекс на терена на бившата военноморска база в Лонг Бийч бяха дадени на Лоуган Хънтър. Това беше последното парче от мозайката. Шейн не знаеше какво може да направи по този въпрос, но след като десет дни го бяха разигравали, най-сетне бе разбрал истината.

За пръв път, откакто бе започнало всичко, той знаеше какво всъщност става.

42.

УСЛУГА

Половин час по-късно Алекса излезе от яхтклуб „Коралов риф“, засенчи очи с ръка и застана сред новинарските екипи.

Шейн я забеляза. Той току-що се бе опитал отново да се свърже със Санди, но безуспешно. Алекса тръгна колебливо към мястото, където бяха паркирали. Наведе се и взе бележката, после се отправи към главния път. Тя се приближи до колата и се намръщи, като видя мократа от пот риза на Шейн.

— Решил си да поплуваш?

— Не издържах в онази сауна там.

Алекса кимна и му подаде картончето, което държеше.

— Какво е това?

— Лоуган организира барбекю. Наел е къщата на Елтън Джон, за да празнува. Поканена съм. Мога да доведа още един гост, но да бъде проклета, ако се появя с мъж, който изглежда сякаш си е играл във фонтана.

— Ще спра по пътя и ще купя риза. Да тръгваме.

Те се качиха в колата и потеглиха.

Всъщност, спряха на две места — първо в дрогерия, откъдето Шейн си купи дезодорант и самообръсначка, после в малък универсален магазин, от който си взе бяла риза, а Алекса — семпла рокля за коктейли. После Шейн се изкъпа и избръсна в служебната баня. Почувства се петдесет процента по-добре.

Той излезе от магазина и седна в колата.

— Добре ти стои — каза Шейн, поглеждайки одобрително късата светлосиня рокля, прилепнала по стройното ѝ атлетично тяло.

— Благодаря — вяло отговори тя.

Двамата потеглиха обратно към Корал Гейбълс.

Не беше трудно да забележат къщата на Елтън Джон. Представителите на медиите вече бяха там. Шейн зави по

криволичещата алея и изчака дълга опашка от автомобили. Гостите показваха поканите си и ги отмятаха в списъка.

— Между другото, аз съм Уитни Грийн от радио Дабъл Ю Ем Ай. Истинската Уитни има обедно предаване и няма да дойде тук.

— Как успя да получиш покана, по дяволите?

— Обещах на Дон, съпругът на Уитни, че после ще пийнем нещо.

— Виж ти.

— Нещо още по-хубаво. Ти не си го виждал.

Те спряха до човека, който проверяваше поканите. Алекса се наведе през Шейн и му даде гравираното си картонче.

— Уитни Грийн и гост.

Пазачът от охраната провери името ѝ в списъка и кимна. Други двама отвориха вратите и Шейн и Алекса влязоха. Слязоха от колата и оставиха пиколото да я паркира.

В двора свиреше оркестър. Двамата минаха под голяма арка от балони и грамаден надпис:

ЕЛ ЕЙ СПАЙДЪРС 2001

Сервитьори в бели престилки разнасяха подноси с шампанско и ордъоври. Обстановката беше великолепна.

— Нямах ли чувството, че господин Хънтър не се изненада много, като получи правото да строи спортен комплекс? — попита Шейн.

— Да, така е — съгласи се Алекса.

Те стигнаха до къщата, изкачиха дървените стъпала и влязоха.

Хората се бяха събрали в богато обзаведената всекидневна, но потокът от гости минаваше през къщата и се изливаше в задния двор. Там бяха барът и оркестърът.

Шейн и Алекса застанаха за миг на задната веранда и се загледаха в искрящите синьо-зелени води на залива Бискейн.

На кея бе закотвена огромна трийсетметрова яхта на име „Астронавт“. Моравата беше осеяна с палми и индийски смокини. Двайсетте музиканти от оркестъра бяха облечени в бели костюми.

— Страхотно барбекю — отбеляза Алекса.

Шейн кимна, но очите му се стрелкаха насам-натам и оглеждаха присъстващите.

Те се приближиха до бара. Четири-пет манекенки, облечени във футболните екипи на „Спайдърс“ с шлемове на главите, стояха като статуи в различни части на двора. Шейн си поръча безалкохолна бира, а Алекса — чаша минерална вода с лимон.

— Желаете ли пура, за да отпразнувате случая, сър? — попита барманът и предложи на Шейн кутия „Доминикан Ригал“.

— Имаш ли други? — попита Шейн и погледна подозрително пурите.

— Господин Хънтър притежава тази компания, затова имаме само „Доминикан Ригал“.

— В такъв случай, дай ми една.

Шейн си взе пура и двамата с Алекса се отдалечиха на няколко крачки от бара. Той погледна пурата и видя, че е същата като онази в сифона на тоалетната в Спринг Съмър Апартаментс.

— Нали не мислиш, че Лоуган Хънтър е бил в апартамента ти на Трета улица и е участвал в отвличането на...

— Не. Но е бил някой, който работи за него. И онова мекере го свързва директно с Хънтър.

— Това е само на теория. Нямах доказателства.

— По дяволите доказателствата. Вече не се тревожа за тях.

Шейн тръгна към къщата. Алекса го хвана за ръката и го спря.

— Трябва да се тревожим и да намерим нещо, което си струва да се занесе на прокурора. Иначе е свършено с нас.

— И още как.

— Не се шегувам, Шейн. С теб съм, но трябва да ми казваш всичко.

— Мисля, че трябва да намерим господин Хънтър, да го поканим на някое усамотено място в градината и да поговорим.

— Да го намерим? Да го поканим? Би ли изяснил терминологията си?

— Ще отвлека онзи скапаняк, ще му завра пурата в задника и ще я запаля, докато не ми каже къде държат Чуч. Този номер мина с Том Мейуедър.

— С Мейуедър ни провървя. Но това не означава, че можем да отвлечем Хънтър наред празненството и да се измъкнем безнаказано.

— Напротив. Само трябва да намерим удобна стая за разпити, преди да вземем показанията му. Не се притеснявай, няма да го направиш ти. Аз ще го прибера. Повярвай, той ще ми каже онова, което искам да знам.

— Шейн, тук има четирийсет охранители.

— Ако искаш, чакай в колата.

— По дяволите! Ти си твърдоглав кучи син. Все едно, хайде да не се караме и да действаме.

Те започнаха да обикалят двора, търсейки подходящо място. Шейн позна едно-две от момичетата, които бяха заснели във военноморската база. Те бяха облечени в прилепнали по тялото вечерни рокли, носеха табелки, на които пишеше, че са домакини, и придружаваха репортерите. В къщата имаше твърде много хора. Пристройката на градинаря беше близо до басейна. Шейн и Алекса стигнаха до кея, където бе завързана трийсетметровата яхта и се качиха на палубата.

— Страхотна лодка — отбеляза Алекса, поглеждайки към главната каюта.

Шейн вече бе извадил шперцове.

— Пак ли? — попита тя.

— Щом няма ключ, това е най-доброто, което мога да направя.

След няколко минути той отключи и я погледна.

— Ставам все по-добър. Усъвършенствам техниката.

— Ще добавя това към списъка с обвиненията ти.

— Ще намеря хубаво уютно място долу. Защо не потърсиш ключовете? После ще трябва да изчезнем бързо. — Шейн посочи малка моторница, завързана до яхтата.

— Как да стигна дотам? — попита Алекса, поглеждайки моторницата, която беше три метра по-надолу.

— Прехвърли се от задната страна на яхтата. Много хора държат резервен ключ за стартера, окачен на кукичка на таблото.

Алекса дръпна нагоре късата си рокля и прекрачи перилата. Тя вдигна глава и видя, че Шейн се е вторачил в красиво оформените й крака.

— Какво зяпаш?

— Нищо — побърза да отговори той и се вмъкна в главната каюта.

Той чу, че Алекса скочи на моторницата и тръгна из великолепната яхта. Класическият интериор бе украсен с красиви антики и копринена тапицерия. Шейн слезе в каютите за екипажа.

След няколко минути той намери машинното отделение. То бе защитено със звукоизолиращи двойни врати и се простираше по цялата дължина на яхтата. Шейн запали лампите. Боядисаните в бяло мотори блеснаха на ярката неонена светлина. Видя въже, скри го, угаси лампите и излезе.

Алекса стоеше на задната палуба. Лицето ѝ бе озадачено.

— Намери ли ключа? — попита той.

— Да, беше точно където ти каза. — Тя му го подаде.

— Тогава какво има?

— Мисля, че видях Санди. Слязох за малко от моторницата и се опитах да открия Лоуган Хънтър... и ми се стори, че я забелязах. Вървеше с Калвин Шийтс по пътеката. Не изглеждаше щастлива.

— Санди трябва да се е срещнала с приятелката си Скарлет и се е сдобила с покана за това празненство. Но как е успяла да пристигне във Флорида за толкова кратко време?

— Лоуган Хънтър има частен самолет.

Шейн кимна.

— Да отидем да видим дали ще я намерим.

Те слязоха от яхтата. Присъединиха се отново към веселбата и тръгнаха по пътеката към къщата, търсейки познати лица. Шейн забеляза Тони Спивак сред група мъже и жени. Беше се издокарал във футболна фланелка. Шейн съзря Кийт Лав и хвана Алекса за ръката, като я обърна с гръб към него.

— Какво има?

— Кийт Лав.

Те стигнаха до пътеката, по която преди малко бяха вървели Санди и Калвин Шийтс, и тръгнаха по нея. Пътеката криволичеше и свършваше на стотина метра от кея, до каменната къща на шофьора в източната част на имението. До къщата имаше гараж за шест коли, отделен от двора с горичка мангови дървета. Докато се промъкваха покрай къщата, те чуха стенания. Шейн спря и погледна Алекса, която учудено повдигна вежди. Те не можаха да определят естеството на звуците, затова застанаха неподвижно до къщата и се заслушаха.

Изведнъж се чу силен шамар и жена извика от болка. Шейн позна гласа.

Алекса извади беретата си и тръгна към вратата. Шейн нямаше оръжие и се чувстваше уязвим. Той спря до задната врата и прошепна:

— И така, стандартно нахлуване в стила на специалните сили. На три влизам и отивам надясно. Едно... две...

Шейн отстъпи назад, ритна вратата и се хвърли вдясно. Той се претърколи на пода и не можа да огледа стаята, но чу, че Алекса нахлу след него и изкрещя:

— Не мърдай, скапаняк!

От срещуположната страна на помещението се разнесоха два изстрела. Шейн се скри зад дивана. Куршумите изсвистяха над главата му. Алекса се претърколи вляво и стреля два пъти. Първият ѝ куршум улучи Калвин Шийтс в скулата. Той политна назад. Блъсна се в стената и остави кървава диря, докато се свличаше надолу.

Шейн се надигна и видя, че Дон Дръкър се движи из стаята и изважда револвера си. Санди хукна точно когато Дръкър стреля. Той я улучи в гърба и тя изпищя. Шейн гледаше ужасен как куршумът излиза през корема ѝ, оставяйки огромна дупка. Санди погледна раната, от която бликна кръв. Строполи се, като стенеше от болка.

Дръкър насочи револвера си към Шейн, който успя да се хвърли на пода, точно преди новобранецът да стреля. Куршумът изсвистя на сантиметри от главата му. Алекса стреля още два пъти и Дръкър се свлече на земята. Шейн се изправи и видя, че Дръкър е мъртъв. Алекса го бе улучила в челото.

Тя бе приклепнала до стената вляво от вратата. Лицето ѝ бе сериозно и изпотено. Изведнъж по пътеката се чуха стъпки.

— Затвори вратата — заповяда Шейн.

Алекса тръшна вратата и спусна резето, а Шейн огледа Дръкър и Шийтс.

— Тези двамата са история.

Той взе револвера „Смит и Уесън“ на Калвин Шийтс, затъкна го в колана си и се приближи до Санди, която лежеше в локва кръв. Мигновено разбра, че тя няма да оцелее. Раната ѝ беше смъртоносна. Санди вече трепереше — беше ѝ студено, защото кръвта ѝ изтичаше.

— Санди... Аз съм. Чуваш ли ме? — попита той и коленичи до нея.

Тя го погледна със замъглени очи.

— Знам... къде е... Чуч... Калвин ми каза... след като... се чукахме и... после дойде... Кларк Криспин... Беше видял досието ми... Знаеше, че съм... Черната вдовица... — Санди се задави. От устата ѝ рiekна кръв.

— По дяволите — рече Шейн. — Да се махаме оттук. Трябва да те закараме в болница.

— Не... Не... Моля те... Слушай... В Ароухед... Шийтс каза, че... държат Чуч там...

Някой заудря силно по вратата.

— Отвори шибаната врата, Кал! — извика Кийт Лав.

— Дай на оня задник нещо, върху което да размишлява! — каза Шейн.

Алекса се обърна и изстреля петия си куршум в дървената врата.

— Мамка му — злобно изрева Кийт Лав.

— Шейн... Чуй ме... — прошепна Санди. — Трябва да го спасиш... и да се грижиш за него...

— Ще го спася.

— Чуч е твой... Шейн... Твой и мой... Сбърках... Мислех, че няма да го искаш... Аз го исках, но... не можах да го възпитам... Ти ще се справиш по-добре... — Гласът ѝ стана толкова слаб, че той трябваше да допре ухо до устните ѝ, за да я чува. — Той се нуждаеше... от баща си... затова... те помолих да го вземеш... Аз...

В същия миг очите ѝ се изцъклиха и сърцето ѝ спря да бие.

Шейн бавно я положи на пода. Вдигна глава и видя, че Алекса го гледа.

— Шейн, трябва да се махаме оттук.

Изведнъж на прозореца се появи лицето на Кийт Лав и после — пистолет, насочен към Шейн. Той извади револвера на Калвин от колана и стреля два пъти. Алекса също изстреля последните си два куршума. Стъклото се разби и Кийт Лав падна по гръб на земята.

— Да вървим! — извика Алекса и Шейн се изправи.

Навън се чуха писъци. Шейн и Алекса намериха задната врата, която водеше към гаража за шест коли. Вътре бе паркиран черен линкълн. Дватама скочиха в колата. Ключовете бяха на стартера. Шейн включи двигателя, грабна дистанционното управление, натисна копчето за вратата на гаража и настъпи газта.

Въоръжени мъже в черни костюми препречиха пътя им, но се разбягаха, когато автомобилът се отпрати към тях.

Мъжете хукнаха в различни посоки, като бъркаха под саката си, за да извадят оръжията си. Шейн мина по моравата, насочвайки се към портата, излезе на главния път и подкара към летището.

— Обади се на Боб и му кажи да се приготви за излитане.

Алекса включи мобилния си телефон и набра номера.

Шейн намери една от местните новинарски радиостанции. Инцидентът бе станал само преди пет-шест минути, но вестта вече се бе разпространила.

— Екипът ни, който отразява луксозното празненство на Лоуган Хънтър в къщата на Елтън Джон в Корал Гейбълс, съобщи за престрелка — каза говорителят. — Очакваме подробности, но доколкото разбрахме, застреляни са няколко души. Убийците са мъж и жена, които са избягали с едно от личните превозни средства на Елтън Джон. Останете с нас, за да чуете повече информация.

Шейн остави Алекса пред офиса на „Милиън Еър Чартърс“ и паркира колата в гъстите олеандри встрани от пътя. Той бързо избърса отпечатъците им, използвайки старата си риза и отиде при Алекса. Двамата влязоха в сградата на авиокомпанията. Боб беше там и попълваше плана на полета.

— Готови ли сте? — попита той. — Бързо си свършихте работата.

— Не можем да си позволим пари за престой — усмихна се Шейн, макар че сърцето му се свиваше от мъка.

— Ей сега ще излетим.

Те се качиха бързо на самолета и седнаха, без да разговарят. Този път нямаше червено килимче. Двамата пилоти затвориха вратата и се усмихнаха.

— Имаме лек попътен вятър — доволно каза Боб. — Би трябвало да се върнем за около четири часа и половина.

Той седна в пилотската кабина и включи моторите.

След няколко минути самолетът излетя.

Шейн бе потънал в мисли. Алекса хвана ръката му.

— Добре ли си? Какво ти каза Санди?

— Нищо.

Още не беше в състояние да ѝ каже истината. Дори самият той не можеше да я приеме.

Мислите му се върнаха назад, преди шестнайсет години, към отдавна забравен спомен. Той работеше второ лято в полицията. Санди току-що бе уредила втория арест по случая с фалшивите ценни книжа. След няколко дни двамата отидоха да вечерят заедно, за да отпразнуват успеха. Санди предложи да работи като информатор на полицията. Пиха твърде много. В колата Шейн разкъса дрехите ѝ и я люби безразсъдно. Нямахше нежност и любов. За него това беше само секс, от който мислеше, че няма да има последици, а за Санди — нещо като ръкостискане, за да скрепят сделката. Тогава Шейн беше на двайсет и две години.

На другата сутрин се бе почувствал долнопробен и засрамен от себе си. Санди беше проститутка и тъй като Шейн беше повзискателен към интимните си връзки, никога не я люби отново. Те станаха партньори в бизнеса. През годините той ръководеше кариерата ѝ на информатор. Направи я богата, като също вземаше своя дял от сделките. Пиянското чукане в колата беше забравено.

Но ето че след толкова време последиците от безразсъдната постъпка се бяха появили. Ако това, което му се каза беше истина, Санди бе променила необратимо живота му.

После Шейн си спомни думите ѝ в мансардата преди два дни. Тогава те бяха прозвучали странно, но сега в тях имаше абсолютна логика. „Ти не ми правиш услуга. Аз ти правя услуга.“

43. БЕЗ ИЗХОД

Пътят беше тъмен и криволичещ, но Шейн караше твърде бързо.
— Намали, за бога! — извика Алекса. — Ще се пребием на някой завой.

Шейн мигновено дръпна крака си от педала на газта, но после несъзнателно пак го настъпи. Изгаряше от нетърпение да стигне до Ароухед.

Те бяха изключили радиото. Току-що бяха съобщили имената им като убийците в дома на Елтън Джон във Флорида. Сега за тях говореха по всички станции. Някой от купона в Маями ги бе познал, вероятно едно бивше ченге от екипа на Шийтс. Шейн и Алекса бяха обект на национално издирване. Той знаеше, че е само въпрос на време пилотът да се събуди, да включи телевизора и да види репортажа. Той веднага щеше да информира полицията, че Шейн и Алекса са в Лос Анджелис и кръгът на издирване да се стесни.

Новинарската истерия нарастваше лавинообразно и всяка радиостанция се ровеше в миналото им. Шейн бе описан като корумпирано ченге, склонно към насилие и извършващо престъпления от Западното до Източното крайбрежие. Стрелбата му при самоотбрана, когато бе защитил Барбара и себе си от безумието на Рей, бе наречена хладнокръвно убийство. За участието на Алекса имаше различни версии. Коментаторите я наричаха обвинителят му от Отдела за вътрешни разследвания, съучастник и партньор в престъпленията. Шегата ѝ за Бони и Клайд бе станала истина.

Шейн избра заобиколен път до Ароухед, който минаваше през планинския град Сноу Вали. На най-високите възвишения се виждаха снежни преспи, блестящи с отразена лунна светлина.

Шейн взе поредния завой твърде бързо и гумите изсвириха.

— Намали, за бога! — повтори Алекса. После включи радиото на полицейската честота, но се чува само атмосферни смущения.

Намираха се твърде високо в планината, за да уловят нещо и тя го изключи.

Шейн намали, докато минаваха през градчето Рънинг Спрингс. На Крест Парк Драйв зави, пое по шосе 173 през Бърнт Майл Крийк и най-сетне се спусна към езеро Ароухед. Шейн знаеше пътя до къщата на Рей и бързо стигна дотам.

Той мина бавно покрай къщата за развлечения на Лейк Вю Драйв. Вътре беше тъмно. Ако държаха там Чуч и Кели, похитителите се бяха постарали къщата да изглежда необитаема. Шейн зави и спря.

На връщане от Лонг Бийч бе намерил магазин за спортни стоки. Собственикът показва, че не проявява любопитство и Алекса купи две кутии с патрони. Тя се бе преоблякла в дрехите, с които беше в Маями — джинси, маратонки и поло. Извади белезниците и новите пълнители от чантата си и ги затъкна в колана си до мобилния телефон. Двамата слязоха от колата и тръгнаха към къщата на Рей.

Сърцето на Шейн биеше все по-бързо — знаеше, че не трябва да допуска грешка. Не можеше да рискува и Чуч да загине в кръстосан огън като Санди. Шейн се закле да спаси Чуч и Кели или да умре.

Проблемът беше, че не можеха да получат подкрепления. Ако се появяха в някой полицейски участък, мигновено щяха да ги арестуват. Никой нямаше да ги изслуша, а Чуч и Кели щяха да станат част от неразказаната история за новия спортен комплекс на Лос Анджелис.

Шейн и Алекса приклегнаха до живия плет и внимателно огледаха къщата.

— Неприятно ми е да ти го кажа, но мястото изглежда безлюдно. Няма и коли отпред — прошепна тя.

— Те използват стара моторница, за да идват тук.

— Добре, тогава да влезем.

Те извадиха оръжията си и тръгнаха към къщата.

На кея нямаше моторница. Шейн и Алекса стигнаха до задната веранда и погледнаха през прозорците, но не видяха нищо.

Шейн легна по корем и запълзя към плъзгащата се стъклена врата. Надзърна във всекидневната, но не забеляза светлина или движение. После коленичи, извади джобното си ножче и отвори вратата. Шейн направи знак на Алекса, която бързо се приближи до него.

Двамата влязоха вътре и вдишаха спарения въздух в празната затворена къща. Бързо обиколиха помещенията, като държаха оръжията си насочени напред.

— Голямата спалня е чиста — извика Алекса.

— Стаята за гости е чиста — отговори Шейн и бутна вратата на тайната стаичка, като се молеше на бога Чуч да е там жив и здрав. Но помещението беше празно.

— Кухнята и килерът са чисти! — извика Алекса. — В безопасност сме!

В къщата нямаше никой.

Те се срещнаха във всекидневната и се спогледаха. Лицето на Шейн беше изопнато.

— Мислиш ли, че са ни изпреварили и са ги преместили? — попита Шейн.

— Не. Тук няма следи от присъствие. Няма боклук в кошчето в кухнята. Нищо. Чуч и Кели не са били тук.

— Санди каза, че Чуч е в Ароухед.

— Да, но не и в тази къща, а някъде другаде...

— Трябва да го намерим, Алекса. — Гласът му потрепери.

— И аз искам да ги намерим. Те ще ни измъкнат от тази бъркотия, защото ще свидетелстват в наша подкрепа. Но след престрелката в Маями ти се промени, Шейн. Не си адекватен, не разсъждаваш трезво. Трябва да се успокоиш. Какво ти каза Санди? Каквото и да е то, лицето ти помръкна, като го чу.

Шейн не отговори и Алекса се опита да отгатне.

— Спеше ли с нея?

Той мълчеше.

— Чуч е твой син, нали?

Шейн вдигна глава и по изражението му Алекса разбра, че е отгатнала.

— Въпреки това трябва да се успокоиш. Ще се справим, но трябва да обмислим всичко добре.

— Да — промълви той.

— Хубаво. Казваш, че използват стара моторница, за да идват тук. На кого е?

— Не знам. Всъщност не е стара. Копие е на една от онези класически „Крис-Крафт“ с две предни стъкла, произвеждани през

трийсетте и четирийсетте години.

— Може би има търговец...

— По дяволите, това ще отнеме цяла вечност. Те знаят, че сме разговаряли със Санди в къщичката на шофьора и тя е научила от Калвин Шийтс къде е мястото. Биеха я, за да разберат на колко души е казала. Ако са разбрали, че Санди знае къде е Чуч, се е наложило да го преместят.

— Трябва да действаме стъпка по стъпка — монотонно каза тя. — Да започнем с телефонния указател. В кухнята е.

Алекса отиде в кухнята, запали лампата, взе телефонния указател на Ароухед и прелисти на „Търговци на плавателни съдове“.

— Ето, „Бътърфийлд Боутс“, упълномощен представител на „Крис-Крафт“.

— Сега е девет часа вечерта, Алекса. Затворили са.

Тя вече бе стигнала до буквата „Б“.

— Лио Бътърфийлд, Лейк Вю Драйв. Не може да е далеч оттук. Ще им се обадим по телефона или ще отидем там.

— Показват лицата ни по всички телевизии. Може би е по-добре да се обадим по телефона.

— Добре. Кой ще говори? Ти или аз?

— Шерифът на Ароухед се казва Конклин. Дано не ходят заедно за риба.

Преди четири дни Шейн бе изтръгнал телефона в кухнята, затова отидоха във всекидневната. Той набра номера и след минута отговори женски глас.

— Госпожо Бътърфийлд? Обажда се шерифът Конклин. Трябва да говоря със съпруга ви — каза Шейн.

— Момент. — Гласът ѝ прозвуча озадачено.

Дотук добре. Жената, изглежда, не познаваше Конклин лично. Шейн се надяваше, че и съпругът ѝ не го познава.

— Лио Бътърфийлд. Какво има, шерифе?

— Господин Бътърфийлд, съжалявам, че ви безпокоя в дома ви, но се опитвам да издира копие на класическата моторница „Крис-Крафт“. Разбрах, че търгувате с такива неща.

— Точно така.

— Не мога да съобщя подробности, но търся човек, който живее тук и може би е купил такава моторница през последните две-три

години.

— В езерото има няколко от тези моторници. Много са редки. Красиви са, но не са за всеки. Обслужвам повечето.

— Можете ли да ми кажете имената на собствениците?

— Мисля, че мога... Да видим... Карл Никърсън си купи такава моторница миналата година...

Алекса грабна писалка.

— Карл Никърсън — повтори Шейн. — Да, друг?

Алекса записа името на гърба на телефонния указател.

— Бърт Пърл... Лоуган Хънтър, филмовият продуцент.

Шейн повтори двете имена и Алекса вдигна глава.

— Хънтър има ли док? Къде държи моторницата?

— В старата къща на Игъл Пойнт Драйв в залива Шелтър. Онази, която е построена през четирийсетте години от Кларк Гейбъл. Прилича на трансилвански замък.

44. КОД ШЕСТ „МЕРИ“

Те спряха и слязоха от колата. Къщата се намираше долу на брега.

Шейн и Алекса се спуснаха по Малард Роуд и стигнаха до Игъл Пойнт Драйв, където имаше пристан с достъп до залива Шелтър. Качиха се на дървената платформа и се загледаха в огромната къща, извисяваща се величествено на фона на далечните заснежени планини. Плочите на покрива блестяха на сребристая лунна светлина. Четирите островърхи кули, увенчани с метални шипове, сякаш пробиваха безоблачното небе. Жилището, на площ шестстотин квадратни метра, бе проектирано през четирийсетте години и приличаше на средновековен замък.

Прозорците на първия етаж светеха. От време на време вътре се забелязваше движение — някакви хора минаваха пред армираните стъкла. До водата бе паркиран хеликоптерът „Бел Джет“, с който бяха отвлекли Шейн пред очите на целия снимачен екип на Спринг стрийт.

А на кея бе завързано копието на класическата дървена моторница „Крис-Крафт“.

— Санди ми каза, че Лоуган Хънтър бил педераст. Сигурно тук води приятелите си през почивните дни.

— Мразя такова разположение — каза Алекса, която внимателно изучаваше сградата. — Къщата се намира на високо, наоколо има големи, открити, затревени пространства... Веранди и твърде много прозорци... Тактически сме в неизгодна позиция.

— Хайде... Не гледай толкова негативно на нещата. Ще се разделим и ще прекосим моравата. После ще се вмъкнем през някой отворен прозорец, ще намерим Чуч и Кели и ще избягаме.

— Трябват ни подкрепления, Шейн.

— Кого имаш предвид? Пауър Рейнджърс?

— Ако държат тук Чуч Сандовал и Брайън Кели и ние ги измъкнем, ще ни обвинят в отвличане. Заловят ли ни, свършено е с

нас. Мисля, че трябва да подадем код Шест „Мери“. — Алекса имаше предвид радиокода на полицията в Лос Анджелис за помощ при изключителна бойна активност. — Имаме възможност да изберем подходящия момент, но щом открием, че Чуч и Кели са вътре, по-добре да изчезнем. Да оставим шерифът Конклин да разбере кои са лошите и кои добрите.

— Ами ако Чуч и Кели не са там... И не ни убият, а ни арестуват? Има да стоим в затвора, опитвайки да се оправдаем за четирите убийства във Флорида.

— Няма план без оперативни недостатъци.

Той ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Добре, да влезем и да разузнаем. После да се оттеглим на безопасно място и да се обадим на полицията.

Шейн се замисли, после каза:

— Предпочитам да действаме стъпка по стъпка и да видим как ще се развият нещата. Но при всички случаи мисля, че трябва да подадем код Шест „Мери“, преди да влезем в къщата.

— Добра идея... Но как?

— Дай ми телефона си.

Шейн набра номера на „Справки“, после се обади на шерифа.

— Познай кой е — каза Шейн.

— Нямам представа...

— Включи телевизора си. Дават ме по всеки канал.

— По дяволите... Скъли?

— Очаквам да ме прибереш, шерифе. Искам ти да ме арестуваш. Ще станеш известен. Но имам и няколко условия...

Конклин не отговори веднага. Чу се изщракване и Шейн разбра, че остатъкът от разговора ще бъде записан и проследен.

— Защо аз? — попита Конклин.

— Ако проследяваш разговора, ще стигнеш само до клетъчен телефон в Ароухед. В момента съм тук, но още не съм напълно готов да се предам. Искам ти да ме арестуваш, защото имам проблеми с колегите ми в Лос Анджелис. Не желая да се изпреча пред някой заблуден куршум.

— Да не говорим за труповете, които си оставил във Флорида.

— Има обяснение за това. Извънредни обстоятелства.

— Ако си умен, Скъли, още сега ще ми кажеш къде си. Иначе ще стане лошо.

— Искам да се обадиш на Бъд Хали, бившия ми пряк началник в Лос Анджелис. Той е добро ченге. Кажи му какво става и че трябва да го видя. Да си вдигне задника и да дойде тук.

— Къде си, Скъли?

— Стой до телефона. Ще ти кажа.

Шейн затвори и погледна Алекса.

— Много добре — кимна тя. — Той ще си сложи защитната жилетка и ще бъде готов за действие.

Те слязоха от пристана и тръгнаха по брега. Стигнаха до телена ограда, която навлизаше на три метра в езерото и разделяше имението със замъка от съседите. Шейн се прехвърли през оградата, Алекса го последва.

Двамата хукнаха към къщата, като проклинаха пълната луна. После се долепиха до стената и бавно започнаха да обикалят сградата. Няколко прозорци на приземния етаж светеха. Шейн легна по корем и погледна през стъклата. Видя огромна билиардна зала, в която нямаше никой. Изправи се и продължи по-нататък, Алекса безшумно го последва.

В южния край на къщата Шейн намери прозореца, който търсеше. Там беше мокрото помещение. Той извади револвера „Смит и Уесън“ и шумно потропа с ръкохватката по стъклото.

— Какво правиш? — изсъска Алекса. — Защо просто не натиснеш шибания звънец?

— Трябва да разбера дали там има някой и е по-добре да съм навън, отколкото вътре. Ако някой се появи, изчезвай.

Тя кимна. Шейн удари стъклото по-силно и го счупи. Парчетата се посипаха по циментовия под. Двамата се хвърлиха на тревата и изчакаха няколко минути.

Нищо.

Шейн протегна ръка в дупката, отключи и отвори прозореца. Двамата се вмъкнаха в мокрото помещение. Чуха слаби звуци на оперна музика, разнасящи се от горния етаж.

— Да претърсим мястото. Ще започнем от тази страна и ще се придвижим на изток — прошепна Шейн.

Алекса кимна. Те отвориха вратата на мокрото помещение и се озоваха в тесен коридор с бетонни стени и сводест таван, където нямаше мокет, прозорци и украса. Двамата тръгнаха безшумно, като проверяваха всички помещения. Повечето бяха складове и бани. Накрая стигнаха до билиардната зала, която Шейн бе видял отвън. Интериорът беше средновековен. На стените имаше копия и щитове. От двете страни на вратата бяха поставени брони с човешки ръст.

Навсякъде бяха окачени плакати на филмите на Лоуган Хънтър. В средата на помещението имаше голяма маса за билиард, покрита с червено сукно.

Двамата се измъкнаха от билиардната зала и продължиха да вървят на изток. Скоро се озоваха в част от мазето, която приличаше на подземен затвор — решетки, метални врати, месингови панти и брави. В дъното на централния коридор имаше дървена врата с прозорче с решетка. Шейн погледна вътре и видя още по-тесен и неосветен коридор. Вратата беше заключена и той извади шперцовете.

— Какво бихме правили без тях? — иронично подхвърли Алекса. Шейн бързо отключи вратата и я отвори.

Двамата тръгнаха по каменния коридор. Първата врата вдясно не беше заключена. Шейн я бутна и видя копие на средновековна камера за мъчения.

— Онзи извратен тип си пада по садомазохизъм — каза Алекса.

По гърба на Шейн полазиха ледени тръпки. Помоли се на бога Чуч и Кели да не са били подлагани на това безумие. Шейн се приближи до вратата в дъното на коридора и я отвори. Видя друг коридор, който се спускаше още под земята. В края му имаше голяма дървена врата с метална рамка.

— Прикривай гърба ми — каза той и хукна по бетонния тунел.

Вратата не беше заключена. Шейн я отвори и видя Чуч и Кели. Те бяха с превръзки на очите, имаха кърпи в устата, оковани с белезници за тръбите. Шейн махна превръзката на Чуч и извади кърпата от устата му.

— Добре ли си?

— Шейн — промълви момчето и от очите му потекоха сълзи. — Знаех, че ще дойдеш...

— Ш-шт.

Шейн махна превръзката и извади кърпата от устата на Кели.

— Радвам се, че те виждам — немощно каза Брайън.

— Добре ли сте, момчета?

— Мисля, че да — отговори Кели. — Уплашени сме до смърт, но сме добре.

— Стойте тихо. Ей сега ще се върна. Трябва да намеря ключ за белезниците. Изглеждат стандартен полицейски модел.

Шейн хукна към Алекса.

— Там са. Изглеждат добре. Трябва ми ключа ти за белезници.

Тя му го даде, той се върна при Чуч и Кели и ги освободи.

— Колко човека има тук? И колко оръжия? — попита Шейн.

— Четирима въоръжени типове — шепнешком отговори Кели.

— Шейн, онзи кинопродуцент е тук — обади се Чуч. — Къщата е негова.

— Измъчваха ли ви?

— Не. Само ни оковаха за тези тръби — отговори Брайън. — Струва ми се, че сме тук от два дни.

— Добре. Слушайте. Сега ще излезем оттук. С мен е една жена — сержант от полицията в Лос Анджелис. Аз ще вървя отпред, а тя ще ни охранява в тил. Движете се близо един до друг. Не вдигайте шум. Искам да изчезнем, без да се налага да водим престрелка.

Думите на Шейн отекнаха тихо в каменното помещение.

Той поведе Чуч и Кели по коридора. Стигнаха до билиардната зала и продължиха към мокрото помещение в другия край на къщата.

Шейн заключи вратата и се обърна към Алекса.

— Ти ще излезеш първа. Огледай добре всички посоки.

— Ясно — отговори тя.

Той я хвана през тънката талия и я повдигна към отворения прозорец. Алекса се хвана за перваза и се прехвърли навън. Тя беше изумително лека и това го изненада.

След нея Шейн повдигна Чуч и накрая Кели. После се хвана за перваза, изтегли се през прозореца и стъпи на мократа трева.

Студеният влажен въздух от езерото изпълни ноздрите му.

— Някой току-що е дошъл. В алеята е спрял микробус. В голямата предна стая има хора. Ще ни видят, ако минем по моравата — каза Алекса. — Най-добрият ни шанс е онази моторница. Трябват ни ключове и ако не са в лодката, няма да можем да мръднем от кея.

— Не ни трябват ключове — прошепна Чуч. — Ще съединя жичките. Във Вато специалността ми беше да крада коли.

— Добре, ето какъв е планът — рече Шейн. — Алекса ще потърси ключовете. Ако не са на борда, Чуч ще запали мотора. Кели, ти ще издърпаш въжетата. Аз ще ви прикривам, ако ни забележат. Всичко ясно ли е?

Те кимнаха. Лицата им бяха сериозни.

— Добре. Да вървим.

Четиримата се отдалечиха от къщата. Придържаха се към западната страна на имението и се движеха като сенки покрай оградата.

Накрая стигнаха до място, откъдето, за да отидат до кея трябваше да прекосят осветената от луната морава. Те приклекнаха в мрака и погледнаха къщата. През прозорците се виждаха няколко човека, но на верандата нямаше никой.

— Добре. Да тръгваме — прошепна Шейн.

Четиримата хукнаха. Тичаха приведени и след малко се разпръснаха. Алекса побягна отпред, а Шейн изостана на няколко крачки зад нея. Чуч и Кели бяха между тях. Най-последно стигнаха до кея и се отправиха към моторницата.

— Кой е там? — извика мъжки глас от къщата.

— Разкриха ни. По-живо! — извика Шейн.

Всички, освен него, се качиха в моторницата.

Алекса потърси ключовете.

— Не са на борда — каза тя.

В същия миг се чу първият изстрел. Куршумът изсвири покрай главата на Шейн.

Той отвърна на огъня. Не виждаше никого, затова изстреля само един куршум към къщата, обърна се и хукна към моторницата.

Чуч се бе заврял под таблото и издърпваше жиците на стартера, а Кели се бе хвърлил на пода пред задната седалка. Шейн скочи в моторницата и в същия миг от моравата долетяха още два изстрела. Единият куршум рикошира в корпуса на моторницата. Алекса извади пистолета си и отвърна на огъня.

— Пести патроните! — извика Шейн. — Стреляй само ако видиш някого!

Изведнъж моторът забръмча и Чуч се изправи. Кели излезе от скривалището си и започна да прибира въжетата.

По кея бягаха двама мъже. Спряха, прицелиха се и стреляха. Алекса също стреля, мъжете отвърнаха на огъня...

— По дяволите — каза тя и се отпусна на седалката до Шейн, който я погледна разтревожено. — Улучиха ме.

— Лошо ли? — извика той.

Алекса вдигна ризата си, за да види раната.

— Струва ми се, че куршумът е влязъл и излязъл през горната част на дясното рамо. Продължавай да караш. Ако започна да припадам, ще ти кажа.

Чуха се още два изстрела, но далечни. Един куршум рикошира в бронираното предно стъкло, после моторницата се измъкна от огъня на стрелците.

Кели и Чуч бяха легнали на задната седалка.

— Успяхме ли? — предпазливо попита Брайън и се надигна.

Шейн погледна към кея, който се смаляваше, и отговори:

— Вече сме извън обсега им.

Всички се усмигнаха с облекчение.

Малката моторница пореше водите на езерото, оставяйки диря от бяла пяна. Насочиха се към светлините на градчето Ароухед, което се намиреше на три километра.

— Трябва да стигнем до място, където шерифът Конклин няма да се паникьоса да ни арестува. Трябва да е на открито. Не искам някой от хората му да съсипят тази идеална спасителна акция — извика Шейн.

— Какво ще кажеш за пристанището? — попита Алекса. — Отворено е от всички страни. Там ще ни арестува безпроблемно.

— Добра идея — съгласи се Шейн.

Тя извади мобилния си телефон, за да се обади, но в същия миг събитията претърпяха обрат.

Нещо се приближаваше към тях. Боядисаният в синьо и зелено хеликоптер летеше на три метра над водата. Когато го чуха, вече беше твърде близо. Бръмченето на моторницата бе заглушило смъртоносното му приближаване.

„Бел Джет Рейнджър“ мина над моторницата. Двама мъже се наведоха през отворената врата и се прицелиха в тях. След няколко

секунди куршумите строшиха предното стъкло.

Шейн рязко зави надясно, измъквайки се от огневата линия. Моторницата се отправи на запад, встрани от градчето. Хеликоптерът също смени посоката и отново се приближи. Разнесоха се още два изстрела и остатъкът от предното стъкло се пръсна на парчета.

Шейн почувства остра болка в ухото и бузата, където го удариха няколко отломки. По дясната страна на лицето му потече кръв. Той отново завъртя кормилото.

Алекса се обърна, легна по корем, стисна в две ръце беретата си и се прицели в хеликоптера.

— Намали! Моторницата много подскача! — извика тя.

Шейн намали и позволи на хеликоптера да се приближи. Алекса стреля два пъти. Хеликоптерът рязко зави надясно и обърна. Тя стреля отново. Хеликоптерът са отдалечи, за да избегне куршумите.

Шейн подкара по-бързо. „Бел Джет Рейнджър“ вече летеше на стотина метра вдясно и следваше моторницата с около шейсет и пет километра в час.

Моторницата подскачаше силно. Вълните се разбиваха в лакирания корпус, разпръсквайки вода във всички посоки.

— Не стреляй! Пести патроните, докато се приближат! — извика Шейн.

Алекса кимна. Моторницата се носеше в средата на езерото Ароухед, към залива Блу Джей.

Алекса набра номера на шерифа и след миг Шейн я чу да вика на Конклин.

— Шерифе, обажда се Алекса Хамилтън. Аз съм със Скъли и с още двама човека. Мъж от индоевропейската раса и петнайсетгодишен латиноамериканец. Подаваме код Шест „Мери“. В моторница сме в езерото Ароухед. Намираме се под обстрел от хеликоптер. В залива Блу Джей сме. Нуждаем се от помощ. Елате бързо тук или уведомете съдебния лекар.

Тя хвърли телефона на седалката, без да дочака отговор, после се прицели в хеликоптера.

Те минаха покрай знак с надпис „НАСЕЛЕНО МЯСТО“. Следваха две табели, забити в езерото, предупреждаващи:

ПЛИТКИ ВОДИ — ПЯСЪЧНА ИВИЦА

— По дяволите — изруга Шейн.

Той караше почти с шейсет и пет километра в час. Ако минеше по плитчините с тази скорост, щяха да се разбият. Шейн намали на трийсет километра. Хеликоптерът отново се сниши и се насочи към тях. Те видяха огън от дулата на двете пушки, после чуха изстрелите. Куршумите пробиха страничната част на моторницата.

Водното пространство отпред се стесни. Езерото свършваше — бяха в плитките и коварни води на залива Парадайс. Скоро се насочиха към устието на река Литъл Беър.

— По дяволите — повтори Шейн.

Ако направеше обратен завой, щяха да станат уязвими за смъртоносната атака на пушките от хеликоптера. Ето защо, Шейн намали на петнайсет километра в час и се отправи към тясното устие на реката. От време на време моторницата опираше в дъното.

Хеликоптерът се сниши. Двамата мъже отново се бяха надвесили. Алекса стреля още три пъти. Единият от мъжете изкрещя. Гласът му беше слаб и далечен и едва се чу от шума на двата мотора. После мъжът падна във водата.

Шейн видя пясъчната ивица отпред, в стесняващата се река. Той мигновено увеличи скоростта, за да я премине.

Моторницата се стрелна по пясъчната ивица. Пясъкът изскърца отдолу. Моторът изсвири и витлото изхвърча. Моторницата спря и от двигателя се разнесе бял пушек.

— Слизайте! Бързо! — извика Шейн, извади револвера от колана си и го насочи към хеликоптера. — Скрийте се под лодката!

Всички залегнаха зад корпуса. Прегрелият мотор се задави и престана да работи.

Хеликоптерът се сниши. Шейн изстреля всичките си патрони по него. Пушките отвърнаха на огъня. Той знаеше, че са полицейски „Итака“, дванайсети калибър, предназначени за борба с масовите безредици. Един от куршумите улучи резервоара на моторницата.

В същия миг Шейн усети, че лети във въздуха. Звукът от експлодирания резервоар отекна в ушите му. Той падна на три метра от

моторницата и видя, че Алекса, Чуч и Кели също са били блъснати от ударната вълна.

Шейн беше най-близо до резервоара. Дрехите му горяха. Изправи се и се хвърли в реката. Хеликоптерът се върна и прелетя ниско над него. Пушките отново изтрещяха. Първият откос разпени водата вляво от Шейн. С периферното си зрение видя, че Алекса тича към него, като слага в беретата си последния пълнител.

Хеликоптерът мина над нея и се насочи към Шейн. Алекса стреля и улучи „Бел Джет Рейнджър“ и с деветте си патрона.

Шейн не разбра какво е уцелила, но явно беше нещо от жизненоважно значение. Хеликоптерът мигновено започна да се върти около оста си и стана неконтролируем. След миг се разби във водата и бързо започна да потъва.

Шейн излезе от реката. Изгорелите му дрехи вдигаха пара в студения нощен въздух. Присъедини се към Чуч, Кели и Алекса и всички се вторачиха в мястото, където се бе разбил хеликоптерът. Виждаше се само покривът на кабината и роторът. Нямаше експлозия, никой не се опита да излезе. После остатъците се скриха от погледа им.

— Майната ти — тихо каза Шейн на бълбукащата вода, където бе паднал „Бел Джет Рейнджър“.

След няколко минути към тях се приближи друг хеликоптер — шерифският „Хюс 500“. Мощният му прожектор ги заслепи. Шейн и Алекса веднага хвърлиха оръжията си и сложиха ръце на тила си. Шейн каза на Кели и Чуч да направят същото.

— Легнете по корем! С лице към земята! — чу се гласът на Конклин по мегафона.

Те изпълниха заповедта му и зачакаха.

След няколко минути пристигнаха първите патрулни коли, ченгетата ги заобиколиха и хеликоптерът се приземи.

— Внимавайте, тя е ранена — каза Шейн на полицаите, които сложиха белезници на Алекса и я изправиха на крака.

Те не обърнаха внимание на предупреждението му и грубо я блъснаха към патрулните коли. Шерифът Конклин застана пред Шейн.

— Радвам се, че те виждам, човече — каза Шейн.

— Какво стана, по дяволите? Къде е хеликоптерът? Тя каза, че стреляли по вас от хеликоптер...

— Имаше хеликоптер — отговори Шейн и кимна към мястото, където бе потънал „Бел Джет Рейнджър“. — Но трябва да се върнеш с гмуркачи, кранове и чували за трупове, ако искаш да го видиш.

Ченгетата сложиха белезници на Чуч и на Кели и грубо ги блъснаха в патрулните коли.

— Те са потърпевши. Не е необходимо да се държите така с тях. Бяха отвлечени — каза Шейн.

На Конклин, изглежда, му беше все едно.

— Ти наистина си пълен кретен, Скъли. Това градче е тихо и спокойно. Всеки път, когато дойдеш тук, предизвикваш хаос. — Шерифът бутна Шейн към патрулната кола. — Изгарям от нетърпение да чуя каква е историята ти този път.

— И с право. Но по-добре изпрати някой да купи пица, защото разказът е дълъг и заплетен.

45.

ОНЕВИНЯВАЩИ ДОКАЗАТЕЛСТВА

Определението за неправомерно поведение е описано в раздел 805 в Наръчника на полицията в Лос Анджелис. Категориите са четири:

1. Извършване на криминално нарушение.
2. Пренебрегване на задълженията.
3. Нарушаване на политиката, правилника и процедурите на полицията.
4. Поведение, което може да се отрази неблагоприятно върху друг служител на полицията.

След ареста, Шейн, Алекса, Чуч и Кели бяха заведени в участъка в Ароухед. Зашиха раната на Алекса в лазарета и я превързаха. После отново я върнаха в килията.

Бъд Хали пристигна ядосан в два часа след полунощ и без желание разпита Шейн.

След като чу всичко, Хали се облегна назад на дървения стол и гневно се вторачи в него.

— По дяволите, Скъли! Трябва да повярвам, че кметът на Лос Анджелис, шефът на полицията и един от най-големите строителни предприемачи в Калифорния, заедно с десетина настоящи и бивши ченгета, са замесени в убийства, изнудване, отвличане, измама и куп други криминални деяния?

Очите на Хали бяха уморени. Той не искаше да участва във всичко това.

Шейн поиска да говори с капитан Бъд Хали поради три причини. Първо, след като на Том Мейуедър бъде предявено обвинение, Хали беше следващият пряк началник на Шейн. Второ, капитанът беше уважаван в полицейските среди, а Шейн се нуждаеше точно от такъв човек като застъпник. И трето, Хали беше силно религиозен и притежаваше високо развито чувство за морал и етика. На капитана

можеше да се разчита. Ако Шейн съумееше да го убеди, Хали щеше да застане на негова страна, независимо от последиците.

Шейн му разказа за отвличането на Чуч и Кели — как са били ударени по главите, завързани, заснети на видео и измъкнати от апартамента му на Трета улица, заведени в къщата на Лоуган Хънтър в Ароухед и държани там два дни от настоящи и бивши ченгета.

Шейн, Алекса, Чуч и Кели изявиха желание да бъдат подложени на тест с детектор на лъжата. Хали се съгласи и шерифът Конклин докара голям нов детектор на лъжата. Четиримата издържаха успешно теста.

Шейн забеляза нарастващото отчаяние в кафяво-зелените очи на шефа си, докато нощта се превръщаше в ден.

В десет часа сутринта извадиха хеликоптера от реката Литъл Беър. Вътре бяха тленните останки на пилота, Лоуган Хънтър и Джо Чърч. Крис Коно бе намерен в плитчините, застрелян с деветмилиметров куршум от пистолета на Алекса.

Всичко това бяха оневиняващи доказателства в подкрепа показанията на Шейн.

Алекса и Шейн описаха събитията в Маями. Започнаха с опита им да спасят Санди Сандовал и свършиха с атаката на Дръкър, Лав и Калвин Шийтс. Алекса разказа за бягството им от имението на Елтън Джон в залива Бискейн. После Шейн обясни какво представлява къщата на Рей в Ароухед и как той е изнудвал членовете на Градския съвет на Лонг Бийч, за да може Лос Анджелис да придобие правата върху бившата военноморска база. Хали си водеше записки и пъшкаше, докато слушаше как мащабите на корупцията стигаха до шефа на полицията и кмета.

Бъд Хали се опита, доколкото можеше, да запази всичко в тайна. Но, естествено, новината за смъртта на Лоуган Хънтър се разчу. От Лос Анджелис с микробуси и хеликоптери пристигнаха новинарски екипи. Репортерите вече събираха фрагменти от историята, търсеха подробности и усещаха, че залогът е много по-голям.

— Не знам какво да направя — призна Хали пред Шейн и Алекса, след като чу всичко.

Те вече не седяха в арестантските килии, а в кабинета на шерифа Конклин. Той ги бе повишил от заподозрени в свидетели.

— Ще повикам Труин Епс — реши най-после Хали.

Ставаше дума за баптисткия проповедник и политически активист, който наскоро бе избран в Комисията, отговаряща за полицията в Лос Анджелис. Според раздел 78 на Градската харта, Комисията има властта и отговорността да наблюдава, контролира и направлява полицията.

— Добра идея — съгласи се Шейн.

Той поиска да говори с Чуч. Желанието му бе удовлетворено. Момчето бе настанено в мотела на Ароухед, заедно с една полицайка.

Чуч лежеше на леглото и гледаше телевизия. Той видя Шейн и угаси телевизора.

— Човече, дават ни по всички канали.

— Чуч... искам да поговорим за майка ти.

— Знам за Санди... Съобщиха по новините — предпазливо каза момчето.

— Съжалявам, че трябваше да го чуеш от телевизията. Искях да ти кажа, но едва сега ми дадоха възможност.

Чуч кимна. Черните му очи бяха безизразни.

— Съжалявам, че е мъртва. Не исках да стане така... Искях само тя да... — Чуч замълча и отчаяно поклати глава. — Знаеш какво имам предвид. Ти и аз си приличаме, Шейн. И двамата си нямаме никого.

От начина, по който го каза, не стана ясно какво мисли Чуч. И той като Шейн се бе научил да прикрива чувствата си.

— Искам да знаеш нещо важно за майка ти.

— Че ме е обичала ли? — недоверчиво попита момчето.

— Да, обичаше те и умря, за да те спаси. Тя даде живота си за теб, Чуч.

Момчето стана от леглото и се приближи до прозореца. Силуетът на мускулестото му тяло се очерта на утринната слънчева светлина, струяща в стаята.

— Ти ме спаси — тихо каза Чуч.

— Нямах да знам къде да те търся, ако майка ти не ми бе дала тази информация. Тя умря, за да я получи.

Настъпи дълго мълчание. После Чуч се обърна и погледна Шейн.

— Искане ми се да плача за нея... Струва ми се, че така е редно. Наистина ли се държа като кретен?

— Не, Чуч. Само исках да знаеш. Каквото и да си изпитвал към Санди, накрая, в критичния момент, тя беше на мястото си.

Момчето кимна. Изведнъж очите му се напълниха със сълзи. Той бързо отиде в банята и затвори вратата.

В два часа същия следобед хората от социалните служби взеха Чуч. Шейн се бе върнал в кабинета на шерифа Конклин и разбра за това час по-късно. Обясниха му, че след като няма нито майка, нито баща, Чуч трябва да бъде изпратен в ареста за непълнолетни престъпници.

Шейн знаеше, че не може да поиска момчето, без да си е направил изследване на ДНК, а това ще отнеме време. Пък и колкото повече мислеше по този въпрос, толкова повече подозираше, че Санди го е излъгала. А тя би постъпила точно така — да каже на Шейн, че е бащата на Чуч, за да го накара да поеме грижата за него. Но при всички случаи, Шейн не можеше да си направи анализ на ДНК в Ароухед — трябваше да изчака, докато се върне в Лос Анджелис.

Три часа по-късно преподобният Епс пристигна и разговаря с Бъд Хали. Проповедникът беше висок, изпълнен с достойнство афроамериканец на петдесет и няколко години. Той се ползваше с огромно доверие в общността на чернокожите. Бе избран в Комисията за полицията, за да помага на ченгетата да се справят с обвиненията в расизъм.

Шейн, Алекса и Кели отново разказаха всичко.

Капитан Хали и преподобният Епс постепенно се убедиха, че голяма част от разказа на Шейн и Алекса е истина.

Най-сетне разрешиха на двамата уморени сержанти да се преместят в мотела на Ароухед и да се наспят. Стаите им бяха една до друга, но Шейн и Алекса бяха твърде уморени дори да си кажат лека нощ.

Останалите членове на Комисията също пристигнаха в градчето. Те бяха решили да проведат заседанието си в хотел „Лодж“, далеч от шерифския отдел и дебнещите репортери.

В края на първото заседание, след като Шейн, Алекса и Кели отново разказаха историята си, шерифът Конклин издейства от районния съдия заповед за обиск.

В понеделник вечерта ченгетата разбиха ключалката на предната врата и влязоха в къщата на Лоуган Хънтър на брега на езерото.

Намереното в кабинета му потвърди разказа на Шейн и Алекса.

В десет часа във вторник сутринта преподобният Ъруин Епс председателства заседанието в хотелската стая. Присъстваха Шейн, Алекса, шерифът Конклин и останалите седем члена на Комисията за полицията.

— Мисля, че трябва да се позовем на раздел 79 на Градската харта — сериозно каза Епс, после извади документа от куфарчето си и го разтвори. — Позволете да ви прочета следното, за да опресня паметта ви. „Необходимо е обикновено мнозинство в Комисията за полицията, за да влезе в сила раздел 79, който дава на членовете ѝ правото да *назначават* и *отстраняват от длъжност* началника на полицията. Но той може да бъде отстранен от длъжност само според условията на Градската харта, раздел 202.“

Епс прелисти на този раздел и прочете параграфа, отнасящ се до отстраняването от работа и разжалването на полицаите.

— Мисля, че трябва да инструктираме шефа на Отдела за вътрешни разследвания да напише решение за отстраняване от длъжност на Бърл Бруър, да му предяви административни обвинения и после да уведоми районния прокурор за вероятността от престъпление.

Шейн не можа да сдържи усмивката си, като си представи паниката, която решението щеше да предизвика в Уорън Зел.

Новината се разпространи от Ароухед в Лос Анджелис. Откъси от цялата история бяха показани по телевизията и описани във вестниците.

Случаят достигна истерични измерения, когато бе намерено тялото на Том Мейуедър на шхуната му, закотвена в пристанище Авалон в канала Каталина. Той бе пръснал черепа си със служебния револвер.

Бюрото по призовките в Паркър Сентър бе засипано с доклади от Уорън Зел и петнайсетте детективи, на които бе възложен случаят. Джон Самански и Лий Айърс, двамата оцелели членове от четата на Рей, си наеха адвокати и поискаха сделка.

Самански спечели тази недостойна надпревара и стана главният свидетел срещу Бруър, Тони Спивак, кмета Кларк Криспин и корумпираните ченгета. Районният прокурор написа петиция до полицията за правото да председателства предстоящото заседание на Комисията по правата на полицаите, предоставено му от раздел 21.2 на

Градската харта на Лос Анджелис. Това бе сигурен знак, че ще има предявени криминални обвинения.

Ден, след като хеликоптерът на Лоуган Хънтър бе изваден от реката, кметът Криспин беше арестуван на летището на път „за почивка“ в Мексико.

След като му изпратиха призовка, Бруър даде пресконференция. Той отрече, че е имало нарушения и обеща победа в съда. Въпреки това, по настояване на районния прокурор, бяха определени двама детективи да го пазят. Беше му забранено да излиза от къщата си, докато трае разследването.

Ден по-късно районният прокурор предяви на всички обвинения в предумишлено убийство.

Алекса и Шейн бяха освободени. Върнаха се в Лос Анджелис и гледаха останалото по телевизията в дома ѝ. Тя сготви прекрасно италианско ястие. След като изпиха две чаши червено вино, Шейн се излегна на дивана във всекидневната ѝ и се загледа в коментатора, който говореше за него. Алекса отиде в кухнята да измие чиниите, като се надяваше, че майка ѝ гледа от небето.

Малко след новините на вратата потропа следовател от Отдела за вътрешни разследвания, дошъл да вземе материалите по делото на Шейн, които Алекса бе събрала. Той я информира, че тя вече не е обвинител по случая.

— Какво дело? — попита Шейн и скочи от дивана. — Искате да кажете, че след всичко още се опитват да ме отстранят от полицията?

— Това, че вие двамата обърнахте Отдела с главата надолу, не оправдава ненужната употреба на сила срещу Молар. Тя няма да бъде забравена ей така — отговори следователят, взе четирите претърпкани кашона и излезе.

— Кога ще свърши всичко това? — изръмжа Шейн.

— Ще те оправдаят, Шейн. Повярвай ми, след случилото се, аргументите им срещу теб няма да издържат.

Той я погледна и усети прилив на чувства. Тя го видя в очите му и каза:

— Знам, но този път нека да почакаме. Да не правим нищо, докато нещата не се успокоят и разберем дали е истинско, или е само реакция от радост, че сме живи.

— Истинско е — каза Шейн. Но знаеше, че Алекса има право и моментът не е подходящ.

Той се обади на капитан Хали и го помоли да нареди да преместят Чуч в медицинския център на Ареста за малолетни престъпници. Хали му каза, че смятат да дадат момчето за осиновяване.

Шейн спа на дивана и сутринта, след като Алекса му приготви закуска, я помоли да го закара до полицейския гараж. Взе наетия форд „Таурус“, който бе оставил там в нощта, когато го отвлякоха. После Шейн отиде в Университетската болница и даде кръв. Той не можа да види Чуч, защото районният прокурор още го разпитваше като свидетел, затова намери една стара приятелка, медицинска сестра на име Елън Уеб. Шейн ѝ даде номера на кръвната си проба и я помоли да я сравни с тази на Чуч Сандовал.

— Но според новините той е латиноамериканец — каза тя, отмятайки от очите си кичур медноруси коси.

— Майка му беше латиноамериканка, но мисля, че може би аз съм бащата.

Елън го погледна, после се усмихна.

— Малката ти глава контролира голямата, а? — закачливо попита тя.

Шейн ѝ се изплези и си тръгна.

Той трябваше да отиде на още едно място, преди да се прибере вкъщи и да се наспи.

Движението по магистралата беше оживено. Най-после Шейн паркира в алеята за велосипеди и тръгна към къщата на Димарко.

За пръв път отпред нямаше никой. Шейн отвори портата и се приближи до предната врата. Опита се да погледне през прозореца, но щорите бяха спуснати и не видя нищо. Шейн бръкна в задния си джоб и извади шперцовете. Ключалката беше стара и трудна за отваряне, но след пет минути той успя да влезе в къщата.

Шейн застана във всекидневната и се огледа. Спомни си идването тук преди две седмици. Той стоеше на същото място, а Димарко поправяше тонколониите. Стори му се, че това е било в някой друг живот. Шейн тръгна безшумно по коридора, като поглеждаше във всяка стая. Не видя никого, затова влезе в кабинета на Димарко и седна зад бюрото. Материалите по делото му бяха там. Представителят на

защитата работеше от десет дни по случая му. Шейн прегледа листата и се изненада колко малко доказателства са събрани в негова подкрепа. Димарко още не бе получил всички писмени показания, дори нямаше копие на показанията на Барбара. Той бе надраскал само няколко бележки в една тетрадка. Това беше незначително в сравнение с планината от материали, които Алекса бе събрала.

Шейн се облегна назад на стола и зачака.

Час по-късно предната врата се отвори и се чу гласът на Димарко. После се разнесе момчешки смях и музика. Шейн стана, излезе от кабинета и безшумно тръгна към всекидневната.

Онова, което видя, не го изненада, по-скоро предизвика чувство на гадене. Димарко и един от петнайсетгодишните сърфисти лежаха на дивана, притиснали тела в любовна прегръдка. И двамата бяха голи.

— Лайнари! — каза Шейн.

Димарко се обърна и го погледна гневно. После седна и грабна бельото си. Момчето не помръдна, за да се покрие и с безизразни очи се вторачи в Шейн.

— Не си зарязал случая ми заради пиенето, а заради педофилията — каза Шейн.

— Никой не е доказал нищо — отговори Димарко.

— Трябваше да се досетя. Първо отказа, а после, ден по-късно, изведнъж пое случая ми. Мейуедър те е накарал да го направиш, нали? Искал е човек, запознат със защитата ми, за да разбере какви са намеренията ми. Знаел е, че си падаш по непълнолетни момчета. Можел е да ти предяви криминално обвинение и да ти отнеме пенсията. Принудил те е да промениш решението си.

— Глупости! — рече Димарко, нахлузи банския си и стана. Лицето му бе зачервено, а бялото тяло — обляно в пот.

— Глупости ли? Казах само на един човек какво видях в бившата военноморска база в Лонг Бийч. Два часа по-късно ме отвлякоха и закараха в Ароухед. Кийт Лав знаеше за това. Ти си му казал!

— Какви ги... говориш... — Устните на Димарко трепереха.

— Сега ще ти покажа.

Шейн го сграбчи и го блъсна. Представителят на защитата падна по гръб. Шейн замахна и го удари в лицето.

Димарко се преви на две и започна да плаче. Голият младеж скочи и сви юмруци.

— Не опитвай нищо, малкия. Ще те смачкам — каза Шейн, приближи се до вратата, после се обърна. — Между другото, Дий, ще получиш призовка. Ще те включа в бъркотията.

Без да добави нищо повече, Шейн излезе от къщата и подкара към Венис. Инцидентът бе развалил настроението му.

Той положи усилия да мисли за нещо друго. Най-после се замисли за бъдещето си, за живота си, за Чуч и дали наистина му е баща. Шейн отдавна търсеше по-дълбок смисъл в живота си и Чуч бе започнал да запълва тази празнота.

През последните две седмици Шейн бе преживял две големи изненади. Едната беше Чуч, а другата Алекса.

Той се парализира от страх, като си помисли, че единственият интимен момент със Санди може да се окаже безразсъдна грешка, а не шанс за различно бъдеще. Шейн паркира форда в гаража на къщата си във Венис и влезе в кухнята. Кели Дъската бе пхнал бележка под вратата.

Шейн, имам студена бира и пържоли. Поканен си.
Кели.

Шейн остави бележката на кухненския плот. Бавно тръгна из къщата, оглеждайки мебелите — спомени от предишни любовни връзки... и надупчените от куршуми стени във всекидневната — напомняне за уязвимостта и тленността му. Взе лист и писалка и излезе навън. Седна на един от старите ръждясали метални столове в задния двор и се загледа в залязващото слънце.

Шейн започваше нов етап в живота си. Не беше сигурен накъде се е отправил, нито кога ще стигне там, но за пръв път от дълго време очакваше с нетърпение пътуването.

Той махна капачката на писалката и написа дълго, лично писмо на Чуч.

46. КОМИСИЯТА

Репортерите бяха на шестия етаж в Брадбъри Билдинг и издухваха облаци цигарен дим в огромния остъклен вътрешен двор. Старите асансьори от ковано желязо се движеха нагоре-надолу и бавно спираха на всеки етаж.

Шейн седеше в стаята на свидетелите на петия етаж. Не искаше да стои в коридора, където новинарските екипи щяха да го тормозят да им разкаже цялата история за Лонг Бийч. Националната футболна асоциация току-що бе отнела правата на „Ел Ей Спайдърс“ и „Паяжината“ и сега Колизеумът изглеждаше най-вероятният избор.

Бърл Бруър очакваше процеса в ареста, а полицията на Лос Анджелис имаше нов шеф — Тони Филосян от Ню Йорк. Той беше нисък, възпълничък мъж с огромни пръстени и говореше с бруклински акцент. Появи се на работа в лъскав костюм, но явно беше отличен избор заради репутацията му да вдворява ред в полицейски отдели, където нещата са се объркали.

Барбара Молар слезе от асансьора и тръгна по коридора. Шейн я видя през прозореца. Надяваше се, че тя няма да влезе в стаята на свидетелите. Но Барбара го видя, усмихна се и бързо влезе. Русите ѝ коси блестяха и усмивката ѝ беше лъчезарна. Поклащайки бедра, тя се приближи и седна на стола до Шейн.

— Мамка му, каква навалица — каза Барбара, започвайки разговора в типичния за нея стил.

— Да, всички задници са излезли на парад — отговори Шейн.

— Дошла съм да те подкрепя. Снощи дадох клетвени писмени показания пред следователя.

— Хубаво. Благодаря.

— Е, кой е новият ти защитник? Чух, че си теглил шута на Димарко.

— Ще опитам сам да се защита.

— Това разумно ли е?

— Толкова често ми задават този въпрос, че и аз започнах да се питам — усмихна се Шейн.

Барбара извади цигара, запали и започна да пуши в малката стая. Шейн изпита желание да не го бе правила, защото още не бе преодолял напълно копнежа си по цигарите.

— Реших, че познавам случая по-добре от всеки друг — добави той. — И след като Отделът не ми даде четири дни отлагане, рекох си, какво пък, по дяволите...

— Точно така. Какво пък, по дяволите. Може ли най-после да разговаряме за бъдещето?

Шейн си помисли, че моментът не е подходящ да я ядосва, тъй като Барбара щеше да свидетелства в негова защита. От друга страна, следователят му бе казал, че тя вече е дала клетвени писмени показания, подкрепящи историята му.

Той се обърна и я погледна.

— Виж какво, Барб, мисля, че няма да имаме нищо особено в бъдеще.

Тя мигновено се вкисна.

— Имам нови отговорности — продължи Шейн. — Направих си изследване на кръвта, за да разбера дали съм бащата на Чуч Сандовал. Очаквам резултатите днес. После ще го взема и ще отидем на дълга почивка. Ще разговаряме. А след това, кой знае? Може да реша да го отгледам. Ако, разбира се, всичко мине добре.

— Знаеш ли, Шейн, моментът между нас никога не е подходящ, но и ти не ми даваш шанс. Сега, след като Рей го няма, може да излезе нещо. Но дете? Искаш да отглеждаш дете?

— Ами, да. Двамата се спогаждаме.

— Децата са досадни — каза тя и угаси цигарата си. — Рей и аз не искахме деца. Досега не си споменава, че искаш деца. Сигурно не говориш сериозно.

— Слушай, Барб, благодаря ти, че ме подкрепяш.

— Да. Е, ще отида да видя дали имат кафе. Ще се видим в залата. Тя стана и излезе.

След малко пристигна Ван Сикъл и униформено ченге съобщи, че изслушването на Скъли започва в зала едно.

Шейн влезе в зала едно, която беше най-голямата в сградата, пълна с новинарски екипи. Изслушванията пред Отдела за вътрешни

разследвания бяха публични, затова нямаше начин да изгонят репортерите. Те щяха да чуят непохватните му опити да се защити.

Помещението беше правоъгълно, с големи сводести прозорци, през които струеше слънчева светлина и озаряваше в гръб тримата членове на Комисията. Те седяха пред дълга маса на въртящи се кожени столове. В двата ъгъла до подиума бяха сложени американският национален флаг и знамето на полицията на Лос Анджелис.

Уорън Зел беше главният обвинител по делото и около него се бяха събрали четирима следователи. Шейн беше сам на масата на защитата. Единственият следовател, който отговаряше за него, още вземаше показания. Шейн се надяваше, че той ще се върне до обяд.

Ван Сикъл откри заседанието.

— Сержант Скъли, готов ли сте?

— Да, сър.

— Първо ще ви прочета правата от наръчника на полицията.

— Да, сър.

— Имате право да се явите лично и да представите защита на обвиненията срещу вас. Имате право да ви представлява представител на защитата. Може да доведете свидетели, които да дадат показания във ваша полза. Може да разпитвате свидетелите, даващи показания срещу вас. Имате право да свидетелствате във ваша защита. Имате право да присъствате, когато членовете на Комисията разглеждат материалите по делото ви. Имате право да прочетете всички клетвени писмени показания и стенограмата от настоящото заседание. Разбирате ли правата си?

— Да, сър.

— Тази комисия се е събрала, за да реши дали е била употребена ненужна и неправомерна сила при фаталния изстрел срещу лейтенант Реймънд Молар. Има пет констатации за неправомерно поведение, които са изброени в уведомителното писмо.

В същия миг вратата се отвори и в залата влезе Алекса Хамилтън. Всички погледи се насочиха към нея. Тя беше облечена в ушит по поръчка черен костюм с пола и бяла копринена блуза с червено шалче.

— Извинете, сержант Хамилтън, но вие вече не сте обвинител по това дело — рече Уорън Зел. — Мислех, че са ви казали.

— Може ли да говоря със сержант Скъли? — попита Алекса.

Председателят на комисията Ван Сикъл въздъхна и кимна. Тя бързо прекоси помещението, седна на свободния стол до Шейн, наведе се към него и прошепна:

— След като не мога да те обвинявам, бих искала да те защитавам.

— Сериозно ли говориш?

— Можеш да избереш всеки от Отдела с чин не по-нисък от капитан. Последният път, когато проверих, това включваше и мен. Познавам отлично това дело. Подготвих се десет дни. Знам всяка шибана подробност. Уорън Зел е посредствен администратор и още понекадърен юрист. Само кажи и ще сритам скапания му задник.

— Алекса, моля те, би ли ме представлявала? — прошепна той.

— С удоволствие.

— Ако сте приключили с обсъждането, бих искал да започнем — нервно каза Ван Сикъл.

— Бих желала да уведомя комисията, че поемам защитата на сержант Скъли — съобщи Алекса.

— Боя се, че не можете да го направите — възрази Зел и скочи. — Тя е член на Прокурорския отдел и в това си качество не може да бъде представител на защитата.

— Ако искаме да бъдем точни, в момента работя в Югозападния район — каза Алекса. — Върнаха ме тук само за това дело. Щом ме смениха като обвинител, шефът ми веднага ме назначи отново в Югозападния район. Ето защо мога да удовлетвориш искането на сержант Скъли да го представлявам.

Председателят на комисията Ван Сикъл погледна Зел.

— Това е абсолютно неуместно, сър.

— Но не и извън правилата на Отдела — възрази Ван Сикъл. — Сержант Хамилтън е приета за представител на защитата.

— Бих желала петнайсет минути почивка, за да взема материалите си по това дело от колата и да ги донеса тук, в залата за изслушвания. Разполагам с цялата история по случая и работих цяла нощ. Бихте ли изпратили няколко полицаи да ми помогнат? Купчината е огромна.

Петнайсет минути по-късно заседанието започна. До края на деня Алекса разби всеки аргумент, който Зел представи.

Беше предвидено изслушването да продължи два дни, но до пет часа председателят на комисията Ван Сикъл чу достатъчно.

— Ако имате да добавите нещо съществено, бихте ли го направили, Зел? В противен случай бих искал да подкрепя предложението на сержант Хамилтън да приключим случая.

— Сър... поради очевидни обстоятелства този случай беше изпълнен с огромни затруднения.

— Преди всичко, този случай изобщо не е трябвало да стига дотук — троснато го прекъсна Ван Сикъл, — а да се разгледа от Комисията по балистика, където щяха да решат, че е била употребена правомерна сила. Ето защо, ако нямате заключително изявление или доказателства за обратното, предлагам Комисията веднага да прекрати заседанието и да възстанови сержант Скъли на работа.

Шейн стоеше на паркинга пред Брадбъри Билдинг и я чакаше.

Алекса излезе в шест и половина. Носеше претъпкано куфарче и кашон с материали по делото. Шейн взе кашона и я изпрати до колата ѝ. Двата спряха пред сивия форд.

— Имам нещо твое — каза тя, бръкна в чантата си и извади значката, пистолета и служебната му карта.

— Искам да те опозная по-добре — непохватно каза той.

— Убихме заедно пет-шест човека... Нуждаеш ли се от повече?
— усмихна се Алекса. После, когато видя, че Шейн е сериозен, кимна.
— През повечето вечери съм свободна, освен ако не работя нощна смяна.

— Довечера ще правя скара за Чуч. Ще го взема от Медицинския център и ще отидем къщи. Бихме желали да се присъединиш към нас.

— Не... Няма да е редно. Трябва да бъдете само двамата.

— Тогава утре вечер?

Тя кимна. Шейн стоеше, без да знае какво да направи. Сетне хвана ръката ѝ.

— Ще ме целунеш ли? — усмихна се Алекса.

— Може би не е уместно обвиняемият да целуне обвинителя си...

— Но е допустимо да целуне защитника си.

Шейн я прегърна и целуна. Тръпката, която усети, го разтърси. Дишането му се учести и коленете му омекнаха.

Двамата най-после се разделиха.

— Целуваш страхотно — каза Алекса.

— Да потърсим друг глагол — ухили се той, после се обърна и тръгна.

Алекса го гледаше, а красивото ѝ, екзотично лице сияеше в усмивка.

ПИСМОТО ДО ЧУЧ

Скъпи Чуч,

Казах ти, че вече си голям и сам отговаряш за живота си.

Възрастният човек взема самостоятелно решения, но е и принуден да живее с направения избор.

Майка ти искаше много за теб. Искаше да те види пораснал, силен, достоен, почтен и изпълнен с перспективи. За съжаление, едно е да искаш нещо, а съвсем друго е да го постигнеш. Тя имаше добро сърце и всичко, което правеше, беше за теб. Разбира се, трудно е да си го представиш, когато си прекарал Коледната ваканция сам в общежитието, но мисля, че Санди е искала да е така.

Тя разсъждаваше правилно, но може би не бе пресметнала всичко.

Сега Санди я няма. Тя умря в ръцете ми и ме помоли да се грижа за теб. Накара ме да обещаая, че ще го сторя.

Още преди онзи момент аз те исках в живота си, но се питах дали съм подходящият човек. Дали е честно да се намесвам, след като досега ти е дадено толкова малко.

И, в края на краищата, ти вече си голям и решението трябва да бъде твое. Тези въпроси се въртят в главата ми. Тъй като ти означаваш много за мен, искам преди да отговориш, внимателно да обмислиш предложението ми да дойдеш да живееш при мен.

Не ме бива да споделям. Животът ми е изпълнен с работа и с рискове. Професията ми не е много престижна, нито високо платена, но това мога да правя най-добре и се чувствам доволен.

Веднъж ме попита дали знам кой е баща ти. Отговорих ти, че ще разбереш от майка си, която ме закле да мълча. Тя ми каза, че баща ти е престъпник, търговец на наркотици, когото е вкарала в затвора.

Когато умираше, Санди призна защо ме е помолила да те взема този месец. Било крайно време да се опознаем.

Казват, че нещата не са такива, каквито изглеждат. Мисля, че в случая това е абсолютно вярно. Санди обичаше да дърпа конците на

всички ни и сега двамата сме изправени пред последното ѝ желание.

Знам, че отговорността да се грижа за теб означава много повече, отколкото да ти давам съвети и напътствия и да ти напомням да си пишеш домашните. Аз трябва да ти бъда пример в живота, но не съм убеден дали ще се справя с това.

Санди хранеше големи надежди за теб. Тя искаше да учиш в Принстън или в Йейл, да станеш адвокат или лекар. Моите цели са други. Аз искам да станеш свестен човек. Искам да се научиш да бъдеш добър приятел и да обичаш безрезервно. И да държиш на думата си...

Санди и аз имаме различни цели, както и докато тя беше жива.

Ако решиш да бъдеш с мен, ще положа усилия да обогатя живота ти. Не мога да гарантирам, че няма да се караме или че няма да греша, но ще се опитвам винаги да бъда честен с теб.

Чуч, пътуването пред нас ще е много по-кратко, отколкото изглежда в началото. Може да го приемеш или да се откажеш. Изборът е твой. И винаги ще бъде така.

С обич, баща ти Шейн

Шейн чу, че вратата се отвори и след миг — стъпки по тревата. После Чуч седна на металния стол до него. Момчето държеше писмото и гледаше спокойните води на канала. Луната се бе появила на хоризонта, но минаващ облак я закри. Двамата седяха, без да разговарят.

Шейн се страхуваше да каже нещо. Сърцето му биеше като обезумяло.

— Е, какво мислиш? — най-сетне попита той.

Чуч продължаваше да гледа канала. Дишаше учестено, а на лицето му бе изписано странно изражение. После момчето пусна писмото на тревата, хвана ръката на Шейн, стисна я и рече:

— Искам да остана при теб. Тук ми е мястото.

Издание:

Стивън Канел. Непокорният

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 2002

Редактор: Цветана Маринова

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Линче Шопова

ISBN: 954-585-319-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.